SEZAİ KARAKOÇ

ÇIKIŞ YOLU
III

KUTLU MİLLET GERÇEĞİ

dört meydan konuşması

3. baskı

DİRİLİŞ YAYINLARI

Nuruosmaniye Cd. Derin Han, No: 8/1
34410 Cağaloğlu-İstanbul Tel: (0212) 519 04 57
Posta Çeki No: 348155
www.dirilisyayinlari.gen.tr

Diriliş Yayını: 56

Birinci Baskı: 2003
İkinci Baskı: 2005

BU KİTAP

Bu kitap, dört meydan konuşmasından oluşmaktadır. 1990'da kurulup 1997'de kapatılan, genel başkanlığını yazarın yaptığı Diriliş Partisi dönemi konuşmalarından olup, ilki, Bursa'da 13 Temmuz 1991 de Fomara Meydanı'nda **Kutlu Millet Gerçeği** adıyla; ikincisi,Adapazarı'nda 17 Ağustos 1991'de Gar Meydanı'nda **Yüce Devlet Gerçeği** adıyla; üçüncüsü, Pendik'te 18 Haziran 1995'de İskele Meydanı'nda **Millet Toplantısı** adıyla; dördüncüsü, Eskişehir'de 21 Ekim 1995' de Odun Pazarı'nda **Batı ve Biz** adıyla parti teşkilâtlarının düzenlemeleriyle yapılmıştır. Konuşmalar, çok zaruri ufak düzeltmeler dışında olduğu gibi alınmıştır. Ancak, bugün gerekli görülen ekler, dipnotlarında gösterilmiştir. Her konuşmanın başına o konuşmaya ait fotoğraflar konulmuştur.

© Diriliş Yayınları. BU KİTAP DAHİL BÜTÜN ESERLERİMİZİN TÜM YAYIN HAKLARI SAKLIDIR (Değerlendirme amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, hiçbir surette alınamaz, çoğaltılamaz, çevirisi yapılamaz, radyo, TV'lerde okunamaz, kaset ve CD'lere aktarılamaz, internet dosyası açılamaz).

İçdüzen: Sembol Tanıtım

Baskı-Cilt: Bayrak Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Davutpaşa Cd. No: 14/2 Topkapı- İstanbul

İstanbul- Şubat 2011

ÇIKIŞ YOLU

III

KUTLU MİLLET GERÇEĞİ

I

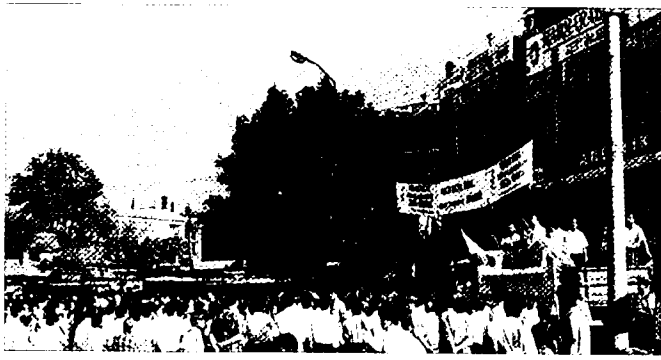
KUTLU MİLLET GERÇEĞİ

GEÇMİŞDE ÖNDER MİLLETTİK

GEÇMİŞDE ÖNDER MİLLETTİK

(Bursa Hakimiyet Gazetesi'nde çıkan fotoğraf)

Kardeşlerim!

Sizi selâmlıyorum sözlerime başlamadan önce. Bursa'nın mânası çerçevesinde selâmlamak istiyorum sizi. Ve Bursa'yı selâmlıyorum. Bursa, herhangi bir şehir değildir. Öyle bir şehirdir ki, şehirler şehri dense yanlış olmaz. Bu sebeble, Bursa'yı selâmlayarak söze başlamak, bütün işlerimizde olduğu gibi, konuşmamızın da uğuru olacaktır. Bursa mânevî başkentimizdir. Atalarımızın bize bıraktığı en kıymetli mirasın bir minyatürü, bir özü ve bir demetidir. Uludağ'ın eteklerinde gözünüzün ilişti-ği her noktada dedelerimizin âdeta kıyamete kadar gidecek mirasının parlayan anıtları vardır. Bursa, şarkın garba İpek Yolu boyunca gelerek, birike birike gelerek, bir ipek koza gibi ördüğü bir şehirdir. İpek Han'ında örülen ipekler gibi, bu şe-

hir de, dedelerimiz tarafından, babalarımız tarafından, şehit olmak, kanlarını dökmek suretiyle, alın teriyle, dehayla işlenmiş manevi başkenttir.

Evet, biliyorsunuz, Bursa, Osmanlı Devleti'nin ilk büyük başkentidir. Kırk yıl başkentlik yapmıştır. Ondan sonra, içinde barındırdığı büyük, mütevazi dervişler misali, bu derviş şehir de, kendi hakkını resmî planda önce Edirne'ye, sonra İstanbul'a vermiştir. Ama manevi başkentliği hiç bir zaman elinden bırakmamıştır. Bu manevi çerçeve ve bu siret ve bu suret içindeki Bursa'yı selâmlıyorum.

İster Bursa'da doğmuş olun, ister başka şehirlerden gelmiş olun, bu manevi havanın soluğunu alan aziz kardeşlerim, sizi, sözlerime başlamadan, bu manevi değer çerçevesinden görerek selâmlıyorum.

Kardeşlerim! Bize, Bursa'yı, bu aziz vatanı ve dünyaya serpilen bir medeniyetin tüm mirasını bırakan dedelerimizi, atalarımızı da rahmetle anarak sözlerime başlamak istiyorum. Emir Buhari Hazretleri'ni, Üftade Hazretleri'ni ve daha burada gömülü nice büyüklerimizi ve bize altı yedi yüz senelik bir devlet bırakan ve hâlen de mirasını paylaştığımız, kendisinden faydalandığımız Osmanlı Devleti'nin kurucularını, Osman Gazi'yi, Orhan Gazi'yi ve diğer burada yatan ve yatmayan Yıldırım Bayezit, Murat Hanları, hepsini rahmetle anıyor ve huzurunuzda manevi büyüklükleri önünde eğilerek onları selâmlıyorum.

Kardeşlerim! Bursa, bu şekilde bir mânaya sahiptir: Manevi başkentlik mânasına. İşte, buradan giderek, bugün sizlerle birlikte konuşacağımız asıl mevzua geleceğiz. Çünkü: bu manevi başkent etrafında bir inci gerdanlık gibi bütün bir vatan örülmüştür. Yedi yüz sene, hatta bin sene içinde, Malazgirt'te Alparslan'ın göründüğünden bu yana, evet bin yıl içinde, tam bir vatan örülmüştür ve bir millet örülmüştür. Biz o milletin mensupları olarak şu anda burada bulunuyoruz. Ve insanlığın karşısında, ismimizle, cismimizle, şan ve şerefimizle bulunuyoruz. Ve geçmişte millet olarak dünya tarihine bir medeniyet bıraktığımız gibi, gelecek zaman içinde yine aynı medeniyetin yeni bir parlayışını insanlığa hediye etme imkânını, talihini önümüzde görüyor, görev ve vazifesini sırtımızda taşıyoruz.

Kardeşlerim! Bir siyasî parti olarak kurulduğumuz zaman, siz, belki ilk duyduğunuz anda, "yeni bir parti, neden?" demişsinizdir. İşte bunun birinci cevabını, bu meydanda, hepinizin huzurunda, "millet" mevzuunun esaslarını inceleyerek vermek istiyorum. Öteki partiler, bizden önce kurulmuş ve uzun süre siyasî hayat içinde oylarınızı almış, karşınıza çıkmış partiler, daha çok siyaset için siyaset yapan partilerdir. Halbuki, bizim partimiz, fikir için, ideal için, bir dâva için, milletin öz mânası için kurulmuş bir partidir.

Önce şunu söylememiz lâzımdır ki, bir parti, her şeyden önce, bir ideale, bir fikre, bir sisteme dayanmalıdır. Buna dayanmadığı sürece memlekete faydadan çok zarar verir. Şimdiye kadar, kırk yılı aşan demokrasi döneminde, çok partili dönemde, ülkece, bir çok problemlerle karşılaştık ve bu problemleri çözemedik; zaman zaman siyasî hayat kilitlendiyse, zaman zaman âdeta ümitsiz bir duruma düştükse, bunun sebebi, bu siyasî partilerin, yönetim için ortaya çıkmış olan bu partilerin, bize, böyle bir fikirden, idealden hareket ederek, bir proğram, bir sistem sunmamış olmalarıdır. Fikir ve idealden mahrum olunca, siyasi partiler, ya şahıs kavgalarına dönüştürürler faaliyetlerini, yahut da doğrudan doğruya kitleyi avlamak için en basit usullere başvururlar. Oysa, memleketin ihtiyacı, bir fikir sistemi etrafında, bir ideal ve ahlâk sistemi etrafında toplanmış aydın kişilerin milletle bütünleşerek siyasî hayatta söz sahibi olmalarıdır. Bu olmadıkça, hiç bir zaman siyasî hayatımız bir nizama, bir istikrara, bir düzene kavuşamayacaktır.

O halde, bu fikir nedir? Bir siyasî partiyi siyasî parti yapacak olan fikir nedir? Bu fikir, millete bakış fikridir. Eğer bir siyasî partide millet fikri yoksa, millet fikri etrafında sistemleşmiş bir takım düşünceler düzeni yoksa ve bir millet ideali yoksa, o parti, netice itibariyle, en ufak esintilerle devrilecektir. Nitekim, gördük, en güçlü partiler, milletten en çok oy alan partiler, bir muhtırayla devrilip

gittiler. Ve bunlar bir kaç kere devrildi. Yine aynı oyunlar, sahneye kondu. Aynı düzenle yürünmek istendi. O sebeple yine aynı noktalara geldik. Eğer bugün, bir çok meseleden dolayı tedirginlik duyuyorsanız, endişeniz varsa, bunun sebebi, çok partili düzene geçtiğimiz günden bu güne kadar, bütün milletin fikirlerini temsil eden, her türlü fikir cereyanlarını temsil eden siyasî partilerin kurulmamış olması, gelişmemiş olmalarıdır. Birbirinden çok az farklarla, şeklî bir takım renk farklarıyla ayrılan, aslında birbirinden pek farklı olmayan partilerle bir yere varamayız. Mutlak surette bütün fikir cereyanlarının partileri olmalı ve hepsi birbirine karşı saygı ve sevgi ile kendi yollarını açıklamalı, barış içinde, ikna yoluyla, hangi parti kendini kabul ettirebilirse o iktidara gelmelidir.

Oysa, 1945'de çok partili düzene geçilirken buna imkân verilmedi. Sadece iki parti olsun diye, birbirinden çok az farklarla ayrılan ve ancak şahıs farkı olan partiler iktidara getirildi ve bunların kavgası sonucunda kaç kere, millet uçurumun önüne geldi kaldı. Şu anda da, bir çok bakımdan, bir çok problemlerle karşı karşıyayız. Siyasî hayat kilitlenmiştir. Bir çıkmaz noktaya gelinmiştir ve bunun içinden nasıl çıkılacağının çare ve çözümünü her gün televizyonlarda dinlediğiniz ve her gün basında resimlerini gördüğünüz o liderlerin sözlerinde bulamazsınız. Çünkü: onlar ilkin 1945-1950 yıllarında hangi usüllerle yola çıktılarsa bugün yi-

ne aynı usülleri kullanıyorlar, aynı usüllerle bir yere gitmeye çalışıyorlar. Halbuki, dünyada, bir çok defa söylendiği gibi, büyük bir değişim var. Zaten dıştan görülen bir değişme olmasa bile, dünya, içten içe değişiyor, yeniden oluşuyor. Gözle görülmeyen değişmeler, gözle görülen değişmelerden çok daha önemlidir.

Kardeşlerim! Biz, bir millet olarak, önce, millet mefhumu üzerine düşünmek zorundayız. Millet nedir, nasıl bir millettik ve şu anda ne durumdayız ve geleceğe nasıl çıkacağız? İşte bütün meselelerin özü gelip buraya dayanmaktadır. Eğer bu meseleler düşünülerek siyasî yapı kurulsaydı ve eğer buna dayanılarak kanunlar düzenlenseydi, bugün karşılaştığımız ve âdeta bize çıkmaz gibi görünen bir çok problemlerle karşılaşmayacaktık. Biz parti olarak kurulduğumuz andan itibaren millet mefhumunu işliyoruz ve millet mefhumu üzerinde durarak, sona kadar, bu konuyu, derinlemesine, boyuna enine inceleyecek ve anlatacağız. Bu konu aydınlanmalıdır. Her birimizin kafasında çok aydınlık bir şekilde millet ne demektir anlaşılmalıdır. Bu noktayı bilmemiz lâzımdır. Bu noktayı bilmediğimiz takdirde, ve hepimiz umumî bir ortak millet târifine varmadığımız takdirde, varacağımız yer bir uçurumdur.

O halde, millet nedir? Millet, bir ruhtan ibarettir. Bir çok târifler yapmışlardır. Bunu bir çok kitaplarda görürsünüz. Bu târifler, bir nevi yirminci

yüzyıl târifleri olmuştur. Milleti bir dile dayandırmak, milleti bir ırka dayandırmak veya milleti menfaata, çıkar birliğine dayandırmak gibi târifler yapılmıştır. Oysa, millet bunlardan ibaret değildir. Millet bir şirket değildir. Millet bir dernek değildir. Bir ideale dayanmayan toplumlar millet olamaz. Millet, baştan sona bir ruhun canlanmış şeklidir. Bu ruh olmadığı takdirde, bir kalabalık olabilir insanlar, ama millet olamazlar. Bir topluluk, millet olduğu zaman, karşısına, her zaman rastlanılmayan, sıradan olmayan olaylar çıkar. Bir toplum millet durumuna geldiği zaman karşısına devlet problemi çıkar. Eğer millet olamazsa, devlet de olamaz bir toplum. Onun için millet mefhumu üzerinde durmak, meselelerin birinci meselesi olmaktadır bizim için.

Millet, bir ruhtur dedik. Evet, millet bir ruh etrafında toplanmış toplum fertlerinin bir araya gelmesiyle meydana gelmiş somut, canlı bir kitledir, bir varlıktır. Milletin bir siyasî yönü vardır, milletin bir ruhî yönü vardır, milletin bir ekonomi yönü vardır, milletin bir sosyal yönü vardır. Ama, her şeyden önce, millet ruhu dediğimiz öz, cevher, bir medeniyet temeline dayanır. Bir medeniyet temeline dayanmayan toplumlar, millet olamaz. Her şeyden önce, şu gerçeği öğrenmemiz lâzımdır ki , millet, bir medeniyet mefhumuna dayanır, medeniyet üzerine kurulur. Medeniyet bir kaide ise, millet onun üzerine oturtulan bir âbidedir. Eğer bu mille-

tin altından siz medeniyet kaidesini çekerseniz, o millet yıkılır. İşte problemlerimizin temel noktası buradadır. Çözüm de bu noktada gizlidir. Bütün kafanızda çözülmez gibi görünen problemlerin temeli buradadır.

Geçmişimize döndüğümüz zaman, bizim büyük bir millet olduğumuzu görüyoruz. Ve bunu yalnız biz görmüyoruz. Avrupa da görmüştür; dost ve düşman görmüştür ve bunu itiraf da ederler. Ama, ne yazık ki, bugün, siyasî parti liderliğine yükselmiş kişiler bile, zaman zaman, milletimizin 1923'ten başladığını söylerler. Biz bundan sonra millet olmaya başladık derler. Hayır arkadaşlar! Biz, en az bin yıldan beri anlı şanlı ve canlı bir milletiz. Ve bu millet, büyük bir medeniyet meydana getirmiştir. Zaten büyük bir medeniyet meydana getiremeyen milletler, tarihin karanlıklarına gömülür giderler.

Bu bakımdan, hiç bir zaman millet ve medeniyet mefhumlarını birbirinden ayırmayınız. Milleti medeniyetsiz düşünmeyiniz. Kendi medeniyeti olmayan bir millet, millet olamaz. Peki, sadece bir dile dayanan, sadece bir ırka dayanan bir medeniyet olabilir mi? Olamaz. Bir medeniyet, dillerin, ırkların, renklerin,âdetlerin kaynaştığı bir bütündür. Sadece ruh birliği vardır, ideal birliği vardır; fakat şekil, ırk, coğrafya birliği olmayabilir. Bunlar ayrı olabilir; fakat aynı ideali paylaşan, aynı ihtiyaçları taşıyan, aynı medeniyeti meydana getirmek için, duygularını, düşüncelerini, ruhunu, yü-

rek ve bileğini harekete, faaliyete geçiren insanlar, bir millet meydana getirirler. Medeniyet ve millet böylesine birbirinden ayrılmaz bir bütündür.

Medeniyet, kültüre dayanır. Kültür olmaksızın medeniyet teşekkül edemez, medeniyet olmaksızın da millet teşekkül edemez. Eğer biz bir milletin âdeta medeniyet demek olduğunu, medeniyetin organize olmuş şekli demek olduğunu, medeniyet toplumu demek olduğunu bilirsek, o zaman anlarız, bugün niçin bazı problemlerde bocalıyoruz. Neden millî birlik ve bütünlüğümüzde rahneler açılıyor; gevşemeler oluyor, bu gevşeyişler nasıl kapanır, bu rahneler, nasıl kapanır? Bütün bunların anahtarı, millet fikrinde, millet idealinde, onun dayandığı medeniyet temelini iyi anlamakta yatıyor.

Medeniyet, kültür esasına dayanır. Bir toplum, bir kültür üretir. O kültürden bir medeniyet doğar. O medeniyetten bir millet doğar. O milletten bir devlet doğar. İşte bütün bu mefhumlar birbirine bağlıdır. Eğer siz sadece olayların dış yüzüyle düşünüp hareket ederseniz, bugünkü siyasî partilerin bizi sürüklediği noktada çakılıp kalırsınız. Halbuki, bunların biraz gerisine gidip demin dediğimiz gibi, bu bağlantıyı, bu kopmaz bağlantıyı, milletin medeniyete, medeniyetin kültüre ve kültürün topluma dayandığını düşünürseniz, ve bu bağı bütün olarak düşünürseniz, o zaman çözümleri kendiliğinden bulursunuz.

Kültürün unsurları nelerdir? Milleti, toplumu meydana getiren, medeniyeti meydana getiren kültürün esasları nelerdir? Kültür, bizim inanış, duyuş, düşünüş ve hareket ediş faaliyetlerimizden doğar. Bütün bunların somut halde ortaya çıkışına biz kültür diyoruz. Kültürün de bir milleti meydana getirişinde, ebediyete doğru intikal eden eserler halinde gözler önüne çıkışında medeniyet hâdisesini tesbit ediyoruz. Kültürün unsurlarına baktığımız zaman, geçmiş kültürlerin, isterseniz milâttan önceki medeniyetlerin kültür temeline bakınız, isterseniz orta çağın kültür temeline bakınız, isterseniz yirminci yüzyılın kültür temeline bakınız, zemininde din gerçeği yatmaktadır. Ancak dini sadece ibadetten ibaret anlamayınız. İbadetin, inancın etrafında örülmüş edebiyat, sanat ve bilim eser ve faaliyetlerini bu inanç noktasının merkez olarak alındığı bir çemberde toplarsanız, o zaman kültürün esaslarını da bulmuş olursunuz.

Kardeşlerim! Biz geçmişte büyük bir millettik. Büyük bir millet olduğumuz için büyük bir medeniyet ortaya koyduk. Medeniyetimiz de, demin dediğim gibi, büyük bir kültürün, Ortadoğu kültürünün, doğunun en büyük kültürünün, dünyanın en büyük kültürünün, islâm kültürünün bir eseridir. İslâm medeniyeti, geçmiş medeniyetleri bünyesinde barındıran ve bugünkü medeniyet âlemine de temel bir kaide teşkil eden esas medeniyettir. Ben ona Hakikat Medeniyeti diyorum.

İlk insandan başlayarak kıyamete kadar gidecek aslında tek bir medeniyet vardır. O medeniyete hakikat medeniyeti dersek, bu medeniyetin zirve hali, geçmişte atalarımız tarafından her bakımdan mükemmel olarak ortaya konmuş olan İslâm Medeniyetidir. Ve bu medeniyetin büyük milleti bizim milletimizdir. İşte, bu millet, o yüzden, bir yandan ta Cebeli-Tarık'a kadar gidebilmiş o günkü teknoloji içinde ve bir yandan da Hindistan'a kadar varabilmiştir ve beş yüz sene bu bölgede, Ortadoğu'da ve çevresinde insanların mümkün olduğu kadar sulh ve sükûn içinde yaşamasını, barış içinde yaşamasını sağlamıştır.

Osmanlı Devleti, geçmişte milletimizin ortaya koyduğu bu büyük devlet, bugün mirasçısı olduğumuz bu büyük devlet, dünyada bir eşi görülmemiş bir medeniyet, bir barış medeniyeti gerçekleştirmiş bir millettin ve medeniyettin devletidir. Demek ki, bir millet olarak, sadece geçmişe bakarsak, yine, öyle "biz yirminci yüzyılda millet olmaya başladık" veya "yeni yeni millet oluyoruz" sözlerine aldanmayız. Biz, çok eskiden, ta Maveraünnehir'den ve daha evvelinden, Peygamber Efendimiz devrinden itibaren büyük bir millettik. Ve işte o millettir ki, demin dediğim gibi, Osmanlı Devleti'ni kurmuş ve Osmanlı Medeniyeti'ni gerçekleştirmiştir. Sonra Avrupa bu devleti yıktı. Olabilir. Allah'tan başka, düşmez kalkmaz hiç bir varlık yoktur. Kimse ebediyete kadar kalacak değildir.

Altı yüz yıl süren bu devlet, sonradan bütün dünyanın âdeta üzerine çullanmasıyla son buldu ve biz onun son parçasıyız. Ama bugün dünyada ve hele Ortadoğu'da ne kadar mesele varsa bu devletin yıkılmasından sonra ortaya çıktı. Ve o meseleleri, hiç bir zaman çözemediler ve hiç bir zaman çözemeyeceklerdir. Şunu biliniz ki, dünyanın en büyük kuvvetleriyle de gelseler, Ortadoğu'da bir düzen kuracağız, bir barış getireceğiz diyorlar ama, tam tersine, devamlı olarak savaş, devamlı olarak karışıklık, anarşi ve acı getirecekler, üzüntü ve trajedi getireceklerdir.

Bugün, biz ne yapmalıyız? Avrupa'dan aldığımız millet mefhumundan kendi millet anlayışımıza dönmeliyiz. Eğer kendi millet anlayışımıza dönersek, o zaman, kendi elimizle kısıtladığımız, önünü kestiğimiz, kaynağını tıkadığımız bütün yolların açıldığını ve caddeye dönüştüğünü görürüz. Evet, öncelikle, kendi millet anlayışımıza, kendi medeniyet anlayışımıza, kendimize dönmeliyiz. Aslımıza dönmediğimiz takdirde, kendi milletimizin geçmişte ortaya koyduğu o büyük gerçeği idrak etmedikçe, geleceğe emin adımlarla yürüyemeyiz, sağlam bir şekilde çıkamayız. Avrupa'dan gelen ve ırkçılık esasına dayanan millet mefhumu artık çürümüştür, bir işe yaramaz. Milletle vatanın, birbirinden ayrılmaz bir bütün şeklinde sımsıkı birbirine kenetlenmiş tarihle coğrafyada meydana geldiğini anlamak için, önce, kendi

millet anlayışımıza sarılmalıyız.

Arkadaşlar! Millet bir nimettir. Millet halinde olmak, en büyük nimettir. Eğer insanlar, sadece bir topluluk olmakla bir saadete ulaşacaklarını sanıyorlarsa, aldanıyorlar. Hayır! İnsanlar millet olmadıkça, saadetin asgari şartına varamazlar. Çünkü: hür olabilmek için, millet olabilmek lâzımdır. Bizi millet olmaktan çıkarmaya çalışan Batı, bunda yavaş yavaş muvaffak olmaya başladığı zaman, biz, her tarafımızdan kanayan yaralarla sızım sızım sızlayan toplumumuzun çözülür olduğunu gördük. İşte bunu, bu oyunu bozmalıyız. Millet, ne bir ırk, ne bir dil esasına dayanır. Irklar, diller, âdetler, renkler birbirine karışık olabilir. Osmanlı Devleti'nde olduğu gibi. Diyorlar ki, efendim, Osmanlı Devleti'nin halkı bir millet değildi, ümmetti. Halbuki: bu, yanlıştır. Bütün bu mefhumlar yanlış kullanılıyor. Osmanlı Devleti'nin halkı bir milletti ve bu milletin bir başka anlamı da ümmetti. Ümmetle millet birbirinden ayrılmaz. Biri astar, biri yüzdür. Bunları biribirine karşı gibi koymak, karşıt saymak yanlıştır. Ve sadece ümmet ve millet mefhumları bağlı değildir biribirine. Bir de medeniyet mefhumunu milletten ayıramazsınız. Halbuki, okullarda olsun, aydınların tartışmalarında olsun, gazetelerde olsun, milleti ayırırlar, medeniyeti ayırırlar, devleti ayırırlar. Oysa, bunların hiç biri birbirinden ayrılmaz. Ayırdığınız zaman, millet fertleri arasında çözülme başlar; o zaman, o millet felâkete gider, felâkete doğru gider.

Eğer bir hürriyetin soluğunu alıyorsak, bu, millet olmak sayesindedir. Eğer, bugün, Çin'de camilerini yaptılar, tâmir ettiler diye ezilen kardeşlerimiz hür olsalardı, bir millet bütünü içinde bulunabilselerdi, o zulme marûz kalırlar mıydı? Evet, Çin'de, kardeşlerimiz, türk soyundan gelen müslüman kardeşlerimiz, sadece yıkılan camilerini tâmir ettiler diye ezildiler, çiğnendiler. Neden? Çünkü: millet bütününden uzaktadırlar. Eğer millet bir bütün olsa ve bu milletin eli oraya uzanabilse, bunu, Çin, onlara yapamazdı. Onlar, millet bütününden ayrı düştükleri için, esir muamelesine uğradılar. Rusya'da olan kardeşlerimiz de böyledir, Bulgaristan'da olan kardeşlerimiz de. Yakın zamanda isimlerini bile değiştirmeye kalktılar, cenazelerini kaldırtmadılar ve islâm mezarlığına gömdürtmediler ve nikâhlarını kiliselerde kıydırtmaya kalktılar kardeşlerimizin. Neden bu böyle oldu? Çünkü: onlar da millet bütününden ayrı düşmüşlerdi. Yoksa, hepsi aynı ırktan, aynı dilden. Ama millet bütünü içinde değillerdi; o yüzden esir oldular.

Esaret, bir insan için ve bir millet için başa gelebilecek en kötü haldir. Esarete düşmemek için, her türlü fedakârlığı yapmak lâzımdır. Bunun için, millet bütünlüğünü sımsıkı korumak gerekir. Millet bütünlüğünü sımsıkı koruyabilmek için de, onun dayandığı medeniyet, kültür, din, sanat, bilim gibi temellere sımsıkı sarılmak icab eder. Bu olmadıkça, herkes, kendi çıkarı için veya kendi

adı için, kendi duygusu ve heyecanı için milleti bölmeye kalkarsa, bundan en evvel o kimseler zarar görür, o topluluk zarar görür. Bu yüzden, daima millet mefhumu üzerinde düşünmeliyiz. Onun dayandığı islâm medeniyetini yeniden nasıl diriltebiliriz, bunun üzerinde düşünmeliyiz ve bu yöndeki gayretlere yardımcı olmalıyız. Ve inşaallah, ilerde yine aynı medeniyetin bütün dünyaya tekrar mutluluk getireceğini, özgürlük getireceğini göreceğiz. Biz görmesek bile milletimiz görecektir. Onun için çalışmalıyız. Bunu ideal edinmeliyiz.

Biz, millet olarak geçmişimize baktığımız zaman, Bursa'dan baktığımız zaman, bu manevi başkentten baktığımız zaman, görüyoruz ki, her alanda, milletimiz, ebediyete kadar, kıyamete kadar kalacak eserler bırakmıştır. Bu, medeniyetimiz sayesinde olmuştur. Bugün, Osmanlı Devleti'nin yıkılışından sonra bir arayış içindeyiz. Milletimiz bir arayış içindedir. Önce çok aşırı cereyanların tesirinde kaldık. Tabii, tesirde kalan aydınlarımızdır, yoksa halk değildir. Eğer aydınlarımız yanlış ve aşırı tesirler altında kalmasaydı, biz, 2000 yılına, yine Osmanlı Devleti'nin o tantanalı büyük şekliyle çıkacaktık. Ama iki yüz yıldan beri yanlış bir arayış içinde çırpınıp duruyoruz. Ne diyoruz? Avrupa savaşlarda bizi yendiğine göre ona benzemeliyiz diyoruz. Halbuki: taklit hiç bir yere götürmez. Taklitle, taklit ettiğinizin aynısı olamazsınız. Taklitle sadece gülünç duruma düşersiniz. İşte, bugü-

ne kadar, taklidin esiri olarak hakiki yolu tutturamadık. Eğer hakiki yolu tutturup birbirimize kardeşçe ve birbirimizi dinleyen insanlar, kitleler olarak, birbirimizi anlayışla karşılasaydık ve bugün her türlü kuruluşumuzu gerçeğine dönüştürseydik, siyasî partileri de her türlü gerçek fikir cereyanının temsil edildiği partiler haline getirmiş olsaydık (ki şimdi yavaş yavaş fikir partileri kurulmak isteniyor. Ama onda da çok geç kaldık. Öyle de olsa, bu yönde ilerlemeliyiz), yeni yüzyıla diri bir şekilde adım atmış olacaktık.

Ve yine, bugün, büyük gözüken partilerin saplandığı yoldan mutlaka kurtulmaya çalışmalıyız ki, milletimiz 2000 yılına hakikî istikameti almış olarak çıksın. Evet, 2000 milâdî yılına bütün milletler bir yarış halinde hazırlanıyorlar, çıkmaya çalışıyorlar. Almanya'yı gördük. Öyle bir şekilde bölünmüşlerdi ki, kıyamete kadar sanki bir daha Batı Almanya, Doğu Almanya birleşemez sanılıyordu. Ama her iki tarafta da aydınlar gizli gizli çalıştılar, elele verdiler, birbirlerine yüzden düşman gibi göründüler. Hakikatte, el altından, dostça, kardeşçe çalıştılar ve bir gün, birden, iki Almanya'yı birleştirdiler. İki yıl önce Diriliş'te yazdığım bir yazıda dedim ki: bir gece, bir sabah uyandığınızda iki Almanya'yı birleşmiş görürseniz şaşırmayın. Evet, o vakitler, hiç bir zaman bu iki Almanya'nın birleşme meselesi ortada yoktu ve herkes hayretle karşıladı bu sözümü. Ama bugün o söz gerçekleş-

ti. İşte, bunun gibi, şimdi de diyorum ki, Ortadoğu'da paramparça edilmiş bir millet yaşıyor. Bu millet, İslâm Medeniyeti'nin kurucusu ve islâm medeniyetinin mirascısı kutlu bir millettir. Bu millet sizsiniz. Bu milleti, Birinci Cihan Harbi'nden sonra, Batılılar paramparça etmiştir. Şimdi siz onun bazı mensuplarını ayrı bir milletten sayarsanız, onlar sizi ayrı bir milletten sayarsa, elbette, yalancı, suni bir düşmanlık altında biribirinizi kırar durursunuz.

Halbuki, aramızdaki hudutların hepsi başkaları tarafından çizilmiştir. Bizim tarafımızdan çizilmemiştir. Çünkü: biz Bursa'yı nasıl kendi ellerimizle yaptıksa, Şam'ı da, Bağdat'ı da biz yaptık, siz yaptınız. Hep birlikte, Bursa'yı Bursa, Şam'ı Şam, Bağdat'ı Bağdat yaptık. Aynı şekilde onların da, oradakilerin de, İstanbul'un, Bursa'nın taşında toprağında harcı var. Bu suni bölünüş, bundan üç beş ay önce Körfez Savaşı'nda yüz elli bin kişinin ölümüne sebep oldu. Bir çok şehirler yıkıldı, evler harap oldu. Neden? Çünkü: hudutlar sunidir. Osmanlı Devleti'nin hudutları tabii hudutlardı. Ama devletin yenilenmesi lâzımdı. Devlet, yenilenmesini bilemedi. Hep aynı kalalım düşüncesine saplanılıp kalındı. Halbuki, dünyada aynı kalmak diye bir şey yoktur. Şartlara göre yenilenmek normaldir. Eğer Osmanlı Devleti, zamanında, hatta son zamanında bile yenilenmesini, yani aslını, cevherini, esasını kaybetmeden yenilenmesini bilseydi, bugün, dün-

yanın en büyük, en medenî, teknoloji bakımından da en üstün milleti ve devleti olacaktı.

Ama kaderde bu da varmış. Kaderde olanı kabul ediyoruz. Hiç bir şey kıyamete kadar aynı gitmez. Bunu biliyoruz. Yükselme olduğu gibi düşüşler de vardır. Düşüşler olacaktır. Fakat yeter ki, bu düşüşlerde ümitsizliğe kapılıp kalmayalım. Yanlış yollara sapmayalım. Yeniden ayağa kalkalım, dirilelim. İşte, o zaman, millet yeni baştan kendi istikâmetini alacaktır ve geçmiştekinden daha da büyük, daha da ihtişamlı bir devlet kuracağız, kuracaksınız, sizin çocuklarınız kuracak. Nasıl? Bu bir hayal değil mi diyeceksiniz. Hayır arkadaşlar! Allah'ın insanoğluna bağışladığı büyük bir nimet vardır. Bu nimeti unutmayınız. Allah kendi kitabında, insanın kendisinin halifesi olduğunu söylüyor. Allah'ın halifesi olmak; bu büyük bir sözdür. Evet, insanoğlu yeryüzünde Tanrı'nın halifesidir. O halde onun yapamayacağı bir şey yoktur. Ancak, dikkat ediniz, insanoğlu yükselme yolunu tutarsa zannettiğinizden çok daha hızlı, çok daha fazla büyük bir yükselme yapar. Ama, maazallah, düşmeye başlarsa, insanoğlunun düşmesi kadar büyük bir düşüş olamaz.

Biz bunları yaşadık. Düşüşü yaşadık. Bu acıları yaşadık. Milletimiz de yaşadı. Şu anda da aynı dramı yaşıyor. Milletimizin dünyaya dağılmış parçaları, esir olan kardeşlerimiz de bu trajediyi yaşıyor. Siz de aynı duyguları yaşıyorsunuz. Demek ki, bu

düşüşü yaşadık. Bundan mütenebbih olduk, bir uyarı aldık. Artık geri dönmenin, yeni yolu tutmanın, millet olma yolunu tutmanın, kendi medeniyetimizi diriltmenin; ilimde, sanatta, fikirde, ahlâkta en üstün olma yolu neyse o yolu bulmanın arefesindeyiz. Buna mecburuz. Buna mecbursunuz. Yoksa,bizim için de esaret mukadderdir. Allah korusun, en kötü alınyazısı, esaret alınyazısıdır. Ezanı okumak bile izne tâbidir. Namazı kılmak bile. İzin verirlerse namazını kılarsın.

Kırım'da, o Kırım ki yüzyıllarca islâm ülkelerini Rus istilâsından korumuştur, o kahraman Kırım'da geçen günler yeni bir cami açıldı. O cami belki elli senedir, altmış senedir kapalıydı. Akmescid Camii açıldı orada. Ve Arnavutluk'da da gördünüz, gazetelerde okudunuz. Bir diktatör, bir zalim insan, camileri kapattı ve o camilerde elli yıl arnavut kardeşlerimize namazlarını bile kıldırtmadı. Ve geçenlerde gazetede okuduğumuz haber, gözlerimizi yaşarttı. Yeni açılan bir camide ilk cuma namazında bulunmak için insanlar nerdeyse birbirini çiğneyecekmiş. Kâbede tavaf yapıyorlar sanki. O kadar içten, o kadar hasretli.

Demek ki, inanç, din, medeniyet, millet bütün bu mefhumlar, suni mefhumlar değildir. Bunlar kanımıza işlemiş mefhumlardır. Milletin kanına işlemiş mefhumlardır. Kimse bunları milletten geri alamaz. Evet, otuz sene zulmedebilirsin, kırk sene

zulmedebilirsin, elli sene zulmedebilirsin, ama mutlaka bir gün zulûm yıkılır. Hak gelir. Çünkü zulûm, her zaman yıkılmaya mahkûmdur. Zulûm ergeç yıkılacak, hak gelecektir diyor Kur'an-ı Kerim. Kur'an-ı Kerim böyle diyor. Öyleyse, arkadaşlar, millet mefhumu üzerinde duruşumuzun burada anlıyorsunuz mânasını. Millet mefhumundan medeniyet mefhumuna gittik. Medeniyet mefhumundan, kültür, kültür mefhumundan inanç, sanat, edebiyat, bütün bu mefhumlara, bu kavramlara gittik. Esaretin önüne set çeken işte bunlardır.

Meydan, bir fikir için, konferans konusu için belki müsait değildir diyeceksiniz. Ama, buna alışmamız lâzımdır. Evet, meydan, sadece fukara edebiyatı yapmak yeri değildir. Biz biliyoruz; milletimizin içinde bulunduğu sıkıntıları biliyoruz. Parti olarak da, insan olarak da hepimiz ayni halleri yaşıyor, yaşayarak biliyoruz. O edebiyatı yapanlar bunu bilmiyorlar. Çünkü; bizim yaşadıklarımızı yaşamıyorlar, halkın yaşadığını yaşamıyorlar; ama gelip burada onun sadece sözünü ediyorlar ve zaman kaybına sebep oluyorlar. Siyasî parti demek, artık bu türlü istismarlar yapan partiler demek değildir. Şimdi iktidarıyla ve, her zaman büyük partiler, muhalefet partileri olarak takdim edilen partiler, sadece şu anda büyük görülen ve gösterilen partiler değildir. Zaten onlar geçmişte imtihanı kaybetmiş partilerdir. 1970'lerde imtihanı kaybetmişlerdir; 60'larda, 70'lerde, 80'lerde imtihanı kaybetmişlerdir. Bugün, her

gün televizyonda ve basında bu liderleri görmeseniz, sözlerini dinlemeseniz, inanınız ki, bir hafta sonra size kimse onları hatırlatamaz. Ancak, onlar, her gün basında görünüyorlar, televizyonda görünüyorlar. Söyledikleri hiç bir şey olmasa da, her zaman aynı lâfları tekrarlasalar da, dillerinin söylediğini kalpleri inkâr etse de, yine onlardan başkası ortada olmadığı için, basında ve televizyonda onlardan başkası görünmediği için, bu asıl mevzulara girmiyorsunuz, giremiyoruz.

Halbuki, asıl mevzular buradadır. Mümkün olsa da, o liderleri bir açık oturuma dâvet etsem, desem ki: "arkadaşlar, siz yirmi yıldır, hatta otuz yıldır millet hayatında en önemli rolü oynuyorsunuz. Acaba millet nedir? Milletimizin mânası nedir?". "Milletin mânası nedir?" dediğimiz zaman bize yurt bilgisi kitaplarındaki bir takım târiflerden başka bir şey söyleyemeyeceklerdir. Onu da yarım yamalak ve yanlış söyleyeceklerdir. İşte, işin esası, meselenin püf tarafı bu noktada gizlidir. Bu yüzden, ben, meydanda fikir meseleleri konuşulmaz demedim, cesaret gösterip huzurunuza fikrî bir meseleyle çıktım. Korkmadım, hiçbir zaman. İlk meydan konuşmam olduğu halde, milletimin, fikir meselesini sonuna kadar düşüneceğimi ve sabırla dinleyip kendi kafasında da muhakeme edeceğini biliyorum. Çünkü: zaten, siz isteseniz de, istemeseniz de, şuuraltından da olsa onunla meşgulsunuz. İnsanoğlu, içinde yaşadığı milletin kaderiyle sü-

rekli olarak hemhaldir. Bilerek veya bilmeyerek. Yani biz eğer sebebini bilemediğimiz bir üzüntü içindeysek, bir türlü anlayamadığımız bir düşünceden kurtulamıyorsak, biliniz ki, o düşünce, şuraltımızda olan milletimizin geleceği endişesidir. Çünkü: milletin geleceği kuşkuda olursa, endişede, tehlikede olursa, senin hayatın da tehlikede demektir. Çocuğunun hayatı da endişede demektir. O halde, milletin geleceğiyle mutlak surette ilgilenmek zorundasın, zorundayız.

Ve bugünkü siyasî tartışmaların rengini, muhtevasını, hatta özünü değiştirmeliyiz. Artık fikir partilerine ihtiyaç vardır. Eylem partilerini kasdetmiyorum. İllegal, gayri kanunî, bir takım, dışardan gelme, dış teşviklerle tahriklerin tesirinde kalan kanunsuz nizamsız kişilerin hareketlerini kasdetmiyorum. Aydınların çeşit çeşit sistemlere dayanan fikir partilerini kasdediyorum. Milletimiz büyük, kutlu bir millettir. Nizam ve disiplin milletidir. Kanun milletidir. Hiç bir zaman o türlü gayri kanunî ve bir takım, eski tâbiriyle söyleyeyim, mezbuhane hareketlere tenezzül etmez. Milletimiz kanun dairesinde teşkilâtlanmıştır hep. Tarihte böyle olmuştur. Şurada yatan Osman Bey, rahmetlere gark olmuş Osman Bey'in etrafında toplanan dedelerimiz, hiç bir zaman bir takım gösteriler veya çığırtkanlıklarla bu vatanı bize hediye etmediler. Bir teşkilât kurdular, bir millet kurdular, medeniyet eseri bir kuruluş ortaya koydular ve kos-

koca, bin bir hilesiyle meşhur Bizans'ı yere serdiler. Ve Batıya karşı yedi yüz sene islâm âlemini bir kale gibi korudular. Onların kurduğu devlet yıkıldığı içindir ki, bugün, islâm âlemi ıstıraplar içinde kıvranıyor.

Ama kıyamete kadar, biz, ecdadımızın geri dönüp gelmesini mi bekleyeceğiz? Hayır! Onların ruhu senin ruhunda gizlidir. Millet ruhunda gizlidir. Sen, o milletin çocuğusun. Ümitsizliğe kapılma. Çünkü: Allah insana düşüşü gösterdiği gibi yükselmeyi de gösterir. Yeter ki, azmet, çalış. Önce aydınlar uyanmalıdır. Aydınlar, her alanda, tarih alanında, sanat alanında, fikir alanında, bilim alanında, pozitif bilimler alanında, teknoloji alanında Batı'yla yarışacak bir takım bilginler çıkarmalıdırlar aralarından. Eserler ortaya koymalıdırlar. Milletimiz, yeni baştan örgütlenmelidir. Partimiz işte bunu amaç edinmiştir. Biz, sadece, bir an önce, nasıl olursa olsun oy toplayalım da iktidara geçelim dâvasında ve endişesinde değiliz. Hayır, biz, önce aydınımızı uyandırmak ve onları bir dâva, bir ideal etrafında toplamak ihtiyacını hissediyoruz ve bu dâvayı güdüyoruz. Eğer onlar uyanırsa ve bir dâva etrafında toplanırlarsa, milletimiz buna hazırdır. Milletimiz hiç bir zaman aydınının arkasından ayrılmamıştır. Ama ne yazık ki, aydınlarımız bazan milletimizi götürüp uçuruma yuvarlamışlardır. Düşününüz, bu millet ne kadar yüce bir millettir ki, İttihat ve Terakki idaresinde, Birinci Cihan Har-

bi'nde, dört sene, aç kaldı, susuz kaldı, en kötü sistemle, âdeta zulüm altında cephelerde yine de çarpıştı, savaştı. Son tâkatının son zerresine kadar savaştı. Ve halkımız, şimdi savaş zamanıdır başkaldırılmaz diyerek o adamlara bir şey söylemedi. Halbuki, onlar, bu milleti ucuzca harcadılar. Her tarafta kan seli aktı.

İşte, arkadaşlar! Aydınlarımızın uyanması, milletimize sahip çıkması gerekiyor. Yoksa milletimiz zâten her zaman aydınımızın peşindedir, arkasındadır. Batı bunca ilerlemişken ona nasıl yetişeceğiz? Bir ümit var mıdır? derseniz size bir misalle ümit vermek istiyorum. 1900 yılının başına baktığımız zaman, dünyada, üzerinde güneş batmayan imparatorluk denen bir devlet vardır. Bu devlet İngiltere, Büyük Britanya İmparatorluğu'dur. Bir çok ismi vardır. Tabii, büyük bir devlet olduğu için bir çok ismi vardır İngiltere devletinin. Hindistan, o zamanki nüfusuyla, dört yüz milyon olan Hindistan İngiltere'nin sömürgesidir. Mısır, o zaman İngiltere'nindir, Kanada İngiltere'nindir ve dünyanın her tarafında ingilizler hâkimdirler. Birinci Cihan Harbi oldu. Birinci Cihan Harbi'nde İngilizler zafer kazandılar. Bu kez islâm âlemini parçaladılar ve Mısır'a Arabistan'ı da kattılar. Irak'ı da, Suriye'yi de, bir çok islâm ülkelerini ve bizim memleketimizin bir çok parçalarını İngiliz İmparatorluğu kendi bünyesine kattı. Öyle sanılıyordu ki, en az bin sene İngiltere böyle gider. Dünyanın en bü-

yük imparatorluğu, üzerinde güneş batmayan imparatorluk, üstelik böyle bir zafer kazanmış ve bütün bütün bir çok ülkeyi daha kendine katmış. Ve üstelik yeni bulunmuş olan petrol bölgeleri de hepsi onun elinde. Ama sonra bakıyoruz, İkinci Cihan Harbi oluyor. İkinci Cihan Harbi'nden de ingilizler muzaffer çıkıyorlar. Yenilmiş değiller. Zaferle çıkıyorlar. Karşılarındaki hasımları Almanya'yı yenmişler. Fakat bugün ne görüyoruz? O İngiltere, ingiliz aslanı diye resmi çizilen İngiltere, eski durumuna göre nerdeyse artık bir sirk aslanına dönmüştür. Dişleri dökülmüş, ihtiyar bir hayvanat bahçesi arslanı.

Bu nasıl oldu? Elli yıl içinde bu nasıl oldu? En büyük imparatorluk ve en büyük iki dev zafer kazanmış bir devlet, neden bu hale geldi? Çünkü: bu devletin yöneticileri hep kendi çıkarları için çalıştılar. Fedakârlık yapmadılar. Birbirlerinin ayağına çelme taktılar. Allah, sonunda, bu zalim devleti, işte bugünkü durumuna düşürdü. Demek ki, korkmaya gerek yok. Şu devlet artık kıyamete kadar büyük kalacaktır demeyin. Ve biz de kıyamete kadar küçük kalacağız demeyin. Bunun şartları vardır. Allah her oluşa bir sebep bağlamıştır. Bunu bugün ilim de tesbit ediyor. Her oluşun bir sebebi vardır. Kanunları vardır. Şartları yerine gelirse, hani suyun belli şartlarda kaynadığı gibi, aynı olaylar cereyan eder. İngiliz İmparatorluğu'nu yıkan, idealden mahrum büyüklerinin kendi çıkarlarını mil-

letlerinin, devletlerinin menfaatinden üstün tutmalarıdır. Zulûm ve hileye dayanan bir medeniyetti. Kuvvete inanan, tapan bir medeniyetti, bir milletti, bir devletti. İşte onun için bu duruma geldi.

Ve yine Rusya'ya bakalım. Rusya da dünyanın en büyük devletlerinden bir devletti ve yine bu devlet yakın zamana kadar işte Amerika'yla boy ölçüşen ve hâlen de dünyanın en büyük ordularından birine sahip, en büyük nükleer gücüne sahip bir devlettir. Ama birdenbire bir badirenin içine düştü, bir bunalımın içine düştü, neden? Çünkü: o da zulûm esasına, hile esasına dayanıyordu. Hürriyet tanımıyordu insanlara. İnsanları sınıflara ayırıyordu. Ruslar üstün ırktır gibi sözler söylenmiyordu ama bütün mevkiler rusların elindeydi. Diğer, güya kendisine bağlı cumhuriyetler, aslında, esir, ikinci sınıf, üçüncü sınıf, onuncu sınıf insanların ülkesi muamelesi görüyorlardı. Ağır silâhlar ve muazzam bir orduyu yıllarca besleyen ekonomi sonunda alarm verdi. Bir gün, üst tabaka gördü ki, ülke; birdenbire çökecek. Onun üzerine, birden, yeni düzenlemelere girişildi. Şimdi yeni düzenlerin peşindedirler. Yeni bir takım sözlerle orada kendileriyle hiç bir bağı olmayan halkları esir tutmak için yeni oyunlar ve yeni hileler peşindedirler. İnşaallah, bunlar da etkisiz kalacaktır. Ama bu planlarının da başarıya ulaşmaması için, hakiki milletin, yani hakikat medeniyeti milleti-

nin, yani kutlu islâm medeniyeti milletinin tekrar ortaya çıkması lâzımdır. Eğer millet ortaya çıkarsa, o zaman, ordaki kardeşlerimiz de kurtulacaktır. Kendi başlarına kurtulma imkânları yoktur. Ancak, bir millet ve medeniyet, yepyeni, ve Rusya'yla, Amerika'yla, teknolojide, her alanda, ilimde, sanatta ve askerlikte boy ölçüşecek bir devlet kurulursa, dünyadaki esir kardeşlerimiz kurtulabilir. Zaten böyle bir devlet kurulmazsa, Allah göstermesin, bizim de hürriyetimiz tehlikededir.

O halde, yine aynı noktaya geliyoruz. Bundan sonra kardeşlerim, siyasî partilere başka bir gözle bakmalıyız. Artık bir takım günlük çekişmelerin ötesinde bize çözüm getirecek, bize yeni bir nizam, yeni bir aşk, yeni bir hareket getirecek, aydınlarımızı yeniden örgütleyecek ve milletimize ümit ve şevk verecek ve milletimizin yaşantısıyla içten bütünleşecek bir yönetim lâzımdır. İşte bu yönetime muhtacız ve bu yönetimi kurmak zorundayız.

Bir değişim yaşanıyor dünyada. Bu değişime ayak uydurmaktan öte, bizim zaten kendimizin içten içe yaşamamız gereken bir değişim vardır. Bu değişimin adı diriliştir. Ne demektir "diriliş" ? Şunu bilelim ki, dünyada hiç bir geçmişi olmayan yenilik olamaz. Yani hiç bir geçmiş temele dayanmayan bir yenilik, aldatmacadır, kandırmacadır. Ve yine denebilir ki, hiç bir toplum olduğu yerde kalıp duramaz. Böyle bir iddia da bir aldatmacadır.

Çünkü: hiç bir şey aynıyla kalamaz; dış şartlar aynı kalmadığı için, hayat da durup kalmaz. Altın oranı bulmalıyız. Yani değişmede altın oran. Geçmişe dayanan, kendi benliğine, kendi medeniyetine, kendi milletinin ruhuna dayanan yeni bir diriliş, değişim yapmamız lâzımdır. Bu değişim, bir devrimdir, ama ruhta bir devrimdir, kansız bir devrimdir, bir barış devrimidir, bir sevgi devrimidir. Bu, bir takım, dışarıdan alınmış, öfkeye dayanan, kine dayanan devrimler gibi değildir. Bu, milletin ruhundan doğan, bir değişme devrimidir. Biz buna diriliş diyoruz.

Eğer diriliş vaki olursa ki, vaki olacaktır, bu milletin manevi başkenti olan Bursa da buna şahit olacak ve buna öncülük yapacaktır. Nasıl geçmişte öncülük yaptıysa, ayni şekilde. Geçmişte, Osmanlı Devleti kurulduğunda, kırk yıl başkentlik yaptı ve ondan sonra eşsiz tevazuu ile bu başkentlik hakkını Edirne'ye, daha sonra da İstanbul'a verdi. Çünkü: Batıya karşı daha büyük bir görünüm içinde olmalıydık. Buna da uygun olan İstanbul'du. Ama manevi başkent, yine Bursa kaldı. Şimdi, partimizin kuruluşunda öncü görevini üstlenen Bursa, aynı manevi heyecanla, aynı ruh ve şuurla, aynı feragat ve fedakârlıkla bütün Türkiye çapında dirilişin öncüsü olacak ve inşaallah ilerde yine bu manevi başkentliğinin mükâfatını görecektir. Bursa'yı her zaman ben bu gözle görmüşümdür ve bu maddî yeşilinin gerisinde manevi ruhu-

nun huzur ve sükûnunu görmüşümdür. Bursa, bu bakımdan, gerçekten İstanbul'a da, daha başka şehirlerimize de yol gösterecek bir manevi olgunluğun şehridir. Bu yüzden, burada, ilk konuşmamı da, ilk meydan konuşmamı da Bursa'da yapmamın manevi sebebi budur.

Şehrinizin kucağında manevi bir huzurla yatan, Bursalı diye meşhur, aslen Bursa'lı değil ama Bursa'da irşadda bulunduğu ve Bursa'da vefat ettiği ve Bursa'da defnedildiği için, ki türbesini her zaman ziyaret ediyorsunuz, Bursalı diye anılan İsmail Hakkı Bursevi Hazretleri, bir eserinde, Ruh'ul Beyan adlı eserinde diyor ki: « ahir tasarruf türkündür ». İşte sizin mütefekkiriniz, sizin büyüğünüz ve bizim büyüğümüz, bizim manevi büyüğümüz, mutasavvıf büyüğümüz, âlimimiz böyle söylüyor. Bunun mânası nedir? Ahir tasarruf türkündür diyor. Yani son sözü türkler söyleyecektir. Fakat siz burada türkü ırk manasına anlamayın. Bunu türk diye söylemesinin sebebi, bizim milletimizi meydana getiren büyük kitleye türklerin öncülük etmesidir. Onu o maksatla söylüyor. Yoksa ne İsmail Hakkı Bursevi, ne de geçmişteki atalarımız, ne de biz ırkçıyız. Irkçılık yok. Hangi ırktan olursa olsun, bizimle aynı medeniyeti, aynı inancı, paylaşan kardeşlerimiz, hangi ırktan olursa olsun, hangi dili konuşursa konuşsun millet kardeşimizdir. Milletimizin bir parçasıdır. Onlarla beraber bütün cephelerde çarpışmışızdır. Onlar bu vatanın her parçası

için şehit düşmüşlerdir. Biz de onların yaşadığı topraklarda şehitler vermişizdir. Her tarafta şehitlerimiz vardır. Bu bakımdan, ahir tasarruf türkündür denirken, milletimizin sonradan bir söz söyleyeceğine işaret ediliyor. Çünkü: İsmail Hakkı Bursevi hazretleri, Osmanlı Devleti'nin yavaş yavaş inişe geçtiği bir dönemde geldi. Bir takım problemler başgöstermişti ve inişe geçmiştik. O zaman, ümit için bunu söyledi. Bu bir keşiftir. Kesin olmaz, olamaz. O ayrı bir konu. Ama biz inanıyoruz ki, bu mütefekkir, mutasavvıf âlim, edip büyüğümüz doğru söylemiştir.

Evet, ahir tasarruf bizimdir. Milletimizindir. Bunun mânasını bugünkü medeniyet ifadesi içinde şöyle söyleyebiliriz. Batı medeniyeti Rönesans'tan bu yana yapacağını yaptı. Gördük onu. Beş yüz sene içinde ne yaptıysa yaptı, sonunda bütün dünyayı felâket kapladı. Materyalist bir zihniyetle, bütün dünyayı sömürme zihniyetiyle hareket eden bu medeniyetin sonu gelmek üzeredir. İşte İngiltere'nin âkıbetini gördünüz. Fransa da o hale uğramıştır. Rusya'yı görüyorsunuz. Amerika'da değişmez, aynı kalırsa netice de o âkibete uğrayacaktır. Çünkü: bunlar materyalisttirler; maneviyat esasına dayanan, hakka dayanan, merhamete dayanan, insanların kardeşliğine dayanan, gerçek sevgi ve saygıya dayanan bir medeniyetin değil, kuvvetin medeniyetidirler. Tabiidir ki, bunun bir sonu gelecektir. Zulûm âbad olmayacaktır. Ve yıkılacaktır.

Peki, o zaman, söz kime geçecektir? Söz yine bize geçecektir. Nasıl ki geçmişte de zâten bizdeydi. Eğer biz şimdi tekrar düşünüp medeniyetimizin temelini teşkil eden hakikat, inanç, ahlâk, fedakârlık, feragat, adalet, fazilet, ilim, sanat, edebiyat alanında, kalıcı eserler vermede Batı'yla yarışır ve onu geçersek, üstünlük bizim olacaktır.

Dikkat ediniz, Osmanlılar döneminde yapılan bir eser beş yüz sene kalıyor. Neden? Çünkü: içinde hile yok. Taşında ve toprağında hile yok. İşte onun için kalıyor. İçinde, taşında, toprağında aşk var, heyecan var. Taşında ve toprağında ahlâk var, fedakârlık var, feragat var. Onun için, onların yaptığı her eser, beş yüz yıl dayanıyor, bin yıl dayanacak şekilde oluyor.

Şöyle düşündüğümüz zaman, kırk sene, elli sene, altmış senedir savaş yapmadık, neden pahalılıktan kırılıyor halk diye düşündüğümüz zaman, fark ortaya çıkıyor. En basit bir soru. Boyuna partilerin meşgul olduğu soru. Şu enflasyon denen sorun. Bunu yine hepsi aynı çerçeve içinde algılıyorlar ve çözüm bulamıyorlar. Halbuki, bunun sebebi, demin dediğim noktaya dayanıyor. Sen, kendi medeniyet prensiplerinden uzaklaşırsan, elbette onun bir takım neticeleri olacaktır. İşte o neticelerden biri, iktisatta enflasyondur. Hani bir hastalık var. Asrımızın hastalığı. Yüksek tansiyon diyorlar. Enflasyon onun gibi bir şey. Uzun zaman sürerse

bir millete çok büyük zarar verir. Kırk yıldır enflasyonun pençesinde kıvranıyor milletimiz. Bunun da hiç bir çözümü görülmüyor. Görülmez de. Çünkü: çözüm yine onun içinde değil. Onun dışında. Medeniyet çözümünde. Kendi medeniyet esaslarımıza dönersek, eğer aydınlarımız, yöneticilerimiz fazilet esasına, fedâkarlık esasına, feragat esasına, ki bunlar bizim medeniyetimizin temelleridir, bu esaslara dönerlerse, önce milletimiz, sonra biz derlerse, önce biz sonra millet değil, önce milletimiz sonra biz derlerse o zaman durum değişir. Çocuğu aç yatan baba doyar mı? Yemek yiyebilir mi? Yiyemez. Milletin büyükleri de böyle. Ama böyle olabilmeleri için böyle yetişmelidirler. Çocukluktan beri bir insan için en önemli değer, madde olursa, çocukluktan beri materyalist olarak yetişirse bir insan, başarı, maddede ne yapmış, servet olarak ne biriktirmiş, bu olursa, elbet o kişi ve o gibiler, bizi sahil-i selâmete götüremez. Milletin acısını hissedemez böyleleri. Çünkü: onlar en kısa zamanda milleten kopmuşlardır. Milletin dertlerini bilmezler. Böyleleri, hep ezbere konuşur ve ordan burdan duyduklarıyla yetinir. Ve sonra kendini en ucuz şekilde teselli eder. Ben şunu yaptım, ben bunu yaptım, ilerliyoruz işte, çağ atladık gibi.

Bunlar söyleniyor hep. Aslında çağ atlamak şudur milletimiz için: eğer Rusya ile, eğer Amerika'yla teknolojide, ilimde yarışabiliyorsak ve en basit işlerimize bile onlar karışmak durumunda

değillerse veya bu durumdan çıkmışsak çağ atlamış oluruz.

Her şeyden önce aydınlarımız kendi kendilerini kandırmamalıdırlar. Bilgili olmalıdırlar. Bilgi bakımından donanımlı olmaları gerekir. Bu da yetmez. Çok bilgili olurlar ama ahlâkça zayıf olurlarsa yine milletimiz ayağa kalkamaz. Aydınların ahlâk bakımından üstün olmaları, yüksek karakterde olmaları lâzım gelir. Yani fedakâr olmaları, feragatkâr olmaları gerekir. Bu özellikler boş kelimeler değildir. Bu vatanı korumak için iki yüz elli bin kişi Çanakkale'de şehit düştü. Allahuekber Dağı'nda doksan bin kişi dağlarda dondu kaldı. Bu insanlar aptal değillerdi. Çıkarın ne olduğunu biliyorlardı bu dedelerimiz. Ama onlar fedakâr insanlardı. Feragatkâr insanlardı. Onlar bir ideale inanmışlardı. Onlar, öte dünyaya inanan insanlardı. Hesap vereceklerine inanıyorlardı. Orada ölmeyi, orda donmayı geri dönmeye tercih ettiler. Ben donarım, ölürüm, gene geri dönmem dediler. Ve dönmediler ve eğer bugünkü hudutlarımız kalmışsa ve eğer şu günkü özgürlüğü yaşıyorsak ve ezanlarımız okunuyorsa, bilin ki, bunları biz o zatlara borçluyuz. Dedelerimize, babalarımıza borçluyuz. Ama bu unutuluyor.

Bizler de onlar gibi olmalıyız. Bir siyasî parti bunun için kurulmalıdır. Yönetim bunun içindir. İktidara bunun için gelinmelidir. Halbuki, size aşılan-

mak istenen nedir? Halkımıza aşılanmak istenen nedir? Halkımız idealist olduğu için, maneviyatçı olduğu için onun bu tarafını kırmaya çalışıyorlar. Şöyle bir şeytanca metod uyguluyorlar. Diyorlar ki, efendim, dünya çıkar dünyasıdır, biz çıkarımızı düşüneceğiz, siz çıkarınızı düşüneceksiniz. Çıkarınızı düşünüyorsanız bizim partimizi tutunuz; biz şunu yapacağız, biz bunu yapacağız. Halbuki, çıkar her şey demek değildir. Dünya ne kadar değişirse değişsin, kalıcı olan, ideal dünyasıdır. İdeali olan milletler, fedakâr olan insanları, fedakâr olan aydınları bulunan milletler yaşarlar. Diğerleri, mutlak surette esarete düşerler. Eğer bugün almanlar ikinci kez dirildilerse aydınlarının gizli gizli idealistçe çalışmalarıyla dirildiler. Bu sebeble ayağa kalktılar ve milli birliklerini kurdular.

Ama ben, bizim milletimizden, daha büyüğünü bekliyorum. Eğer bir gün meydanlar dolarsa ve eğer bir gün ülke çapında konuşma imkânını bulursak, diyeceğim ki, ey milletim, sen almanların yaptığından daha büyüğünü yapacaksın, yapmaya mecbursun. Çünkü: almanların ideali sadece kendi ırkından olanları birleştirmekti. Ama senin görevin çok daha büyük. Sen öyle bir coğrafyada yaşıyorsun ki ırklar karışmıştır. O halde, ırküstü bir medeniyet dâvası peşinde koşmalısın. Sen yeni bir medeniyet hareketi yapmalısın. Medeniyetimizin dirilişi hareketini yapmalısın. İşte bizim dâvamız budur ve Allah'ın izniyle bir gün bu millet zaten

ruhunda gizli olan bu dâvayı şuuruna getirecek ve aydınlarını yöneldikleri yanlış istikametten bu yöne çevirecektir. İşte o zaman siz görün büyümeyi, işte o zaman siz görün dirilişi! İşte o zaman siz görün ilerlemeyi, büyük millet olmayı, büyük devlet olmayı. Ve hakikat medeniyetinin yeni parlayışını o zaman görün siz!

Buna insanlık da muhtaçtır. Avrupa, önü yine de bilinmeyen bir çok uçurumlarla çevrili bir yere doğru gidiyor. Bakın, tam kurtulduk, birleştik derken, bugün, görüyorsunuz ki, Yugoslavya birdenbire parçalanmaya başladı. Halbuki küçücük bir ülke. Hepsi birbirleriyle kardeşçe geçinip durabilirler. Ama neden parçalanma başladı? Çünkü ırk zihniyeti var. Sırp, biraz çoğunluktur diye hırvatı eziyor, sloveni eziyor, bosnalıyı eziyor, arnavutu eziyor. Ve o zaman, bir gün geliyor, onlar isyan ediyor. Bu zihniyet, Batı zihniyetidir. Batı ona çare ararken yine aynı zihniyetten hareket ettiği için çare bulamaz. Bugün için o yaraya bir merhem sürse, yarın başka yaralar çıkacaktır. Batı'nın bu kafası değişmedikçe, bu zihniyet değişmedikçe, insanlığı da felâkete götürecektir, kendini de.

Ama, Allah'ın izniyle, yeni bir hareket başlayacaktır insanlıkta. Bu da islâm medeniyetinin yeniden dirilişi olacaktır. Ve milletimiz bir takım batılıların aramıza koyduğu suni sınırları, hem manevi, hem maddi, hem ekonomik, hem fikrî, hem ru-

hî sınırları ortadan kaldırdığı gün, o diriliş başlamış olacaktır. Ya da o diriliş başladığı gün bu sonuca varacağız. O zaman insanlık yeni bir medeniyet hareketine şahit olacaktır. Nasıl olacaktır? Eğer biz hakiki bilginler yetiştirirsek, hakiki sanatçılar, edebiyatçılar, şairler yetiştirirsek, bunları Batı'ya göndereceğiz. Hindistan'a göndereceğiz. Çin'e göndereceğiz ve her türlü fedakârlığı göstereceğiz. Oralara göndereceğiz ve oralarda o yeni medeniyetin temellerini atacaklar. İşte bu hareketin ilk başlangıç noktası yine memleketimizdir ve onun ilk öncü şehri de, bu hareketin ilk öncü şehri de manevi başkentliği hiçbir zaman kaybetmemiş olan, Emir Buhari Hazretlerinin, Üftade Hazretlerinin, İsmail Hakkı Bursevi Hazretlerinin ve diğer âlimlerimizin, diğer büyüklerimizin manevi tasarrufu altında bulunan, ipekten örülmüş şehir olan Bursa'dır. Evet, işte sözlerime başladığım zaman Bursa'yı nasıl manevi bir başkent olarak gördüğümü söyledimse, ilerde bir gün gelecek, yine Bursa, yeni, büyük başkentlerin öncüsü olacak. Batı'nın karşısına büyük islâm medeniyetinin dikildiğini gördüğümüz zaman, yine Bursa, belki de İstanbul'a bir tevazu göstererek, "buyur önüme geç!" diyecektir.

İşte, kardeşlerim; istikbal, bir takım gizli ümitlerle, müjdelerle doludur. Olup bitenlere hep olumsuz tarafından bakmayalım. Evet, devekuşu gibi sadece kuma gömülüp hayal kurmak yanlış-

tır. Ama faaliyet yapıp çalışıp çırpındıktan sonra ümitlenemeyeceğimiz hiç bir istikbal yoktur. Her türlü istikbale namzetsiniz, namzetiz. Milletimiz namzettir. Bu millet, ordu-millet olarak her zaman disiplin çerçevesinde hareket etmiştir; hiç bir zaman kendi başına hareket etmemiştir. Şu anda ise, eksikliği organizasyondur, yönetimdir. Bu yüzdendir ki, sanki milletimiz hiç bir şey yapamıyormuş gibi görünüyor. Bizi Batı'da da mahcup duruma düşürüyorlar. Türk değil mi, şunu yapamaz, bunu yapamaz diyorlar. Halbuki: türk, en büyük işi yapar. Ama bunu kendi başına yapamaz. Çünkü: o disiplin milletidir. Mutlak surette bir disiplin, bir organizasyon, bir sistem ister.

Bunu geçmişte büyüklerimiz, aydınlarımız yaptılar. Yine size tarihten bir misal vereceğim. Osmanlı Devleti kurulduğunda ondan çok daha büyük, Mısır'da, Memlûk Devleti vardı ve İran'da da Safeviler Devleti vardı. Neden bunlar büyük devlet olmadı da, Osmanlı Devleti büyük devlet oldu? Çünkü: Osmanlı Devleti sadece askerî devlet değildi. Sadece bir takım idareci büyüklere, Osman Gazi gibi, Orhan Gazi gibi, Fatih gibi kahramanlara malik değildi. Aynı zamanda, Mevlâna'ya malikti, Yunus Emre'ye malikti. Her türlü âlimlerimize, fedakâr velilerimize, her alanda göz nuru döken atalarımıza sahipti. Ve ülkeyi nakış gibi işleyen mimarlarımıza. Ve halılarını da görüyoruz, beş yüz sene evvelki kervansaraylarını da görüyoruz, çeş-

melerini görüyoruz, camilerini görüyoruz ataları-mızın. İşte bütün bunlara sahipti Osmanlılar. Ama Memlûkların bir Yunus Emre'si, bir Mevlâna'sı yoktu. Onlar da müslüman bir devletti, onlar da değerliydi. Fakat bu kadar yüce aydınlara sahip değildi. Böyle bir organizasyona sahip değildi. Fatih gibi, Yavuz gibi devlet adamı çıkaramadılar. Biz bunları çıkarttık. Bizim toplumumuz bunları çıkarttı. Onlar da bizi organize ettiler. Milleti organize ettiler. Millet kendi başına ata binip yürümedi. Her alanda organizasyon yapıldı.

İşte bizim milletimiz bugün bu organizasyonu bekliyor. Diyor ki: ben o organizasyonu yapacak insanlar gelmedikçe yerimden kımıldayamıyorum. Yanlış yapmamak için yerimden kımıldayamıyorum. Yani kötü yönetimin de peşinden gitmemiştir milletimiz. Bunu yirmi yedi sene yaşadık. Tek parti döneminde. Millet içine çekildi, kabuğuna çekildi, yok gibi oldu. Kendini korumaya çalıştı. Çok partili dönemde biraz açıldı ama yine aynı yanlışlıklarda ısrar edilmek isteniyor. Fikirsiz, ilimsiz, fedakârlıksız, mâneviyatsız ilerleme peşinde koşuluyor. Halbuki, bunlarla ilerlenemez. Milletimiz bunu derinden derine sezmektedir. Evet, siz şuuraltında bunu yaşıyorsunuz, bizler bunu yaşıyoruz. Milletimizin her ferdi yaşıyor. Fakat ne yazık ki Avrupa'nın tesiri altında kalmış olan aydınlarımız, yöneticilerimiz bu yaşantıya yabancıdırlar. Onlar hep aynı hatalarda ısrar edi-

yorlar. Aynı fasit daireye gelip saplanıyorlar.

Şimdi yine aynı şekilde bir kilitlenme olmuştur. Bunu aşmamız lâzımdır. Bunu aşabilmemiz için demin dediğim gibi milleti en geniş mânasıyla medeniyet ruhuna raptederek düşünmek, her türlü fedakârlığı yapmak gerekmektedir. Atalarımız bu fedakârlığı yapmışlardır. "Sen öne geç!" demiştir kendisinden daha geride olana, öbür ırklara. Meselâ: araplara kavm-i necip demiştir. Devletin yöneticileri genellikle türktür. Fakat araplara, asil kavim, necip kavim demiştir. Kardeş kavme necip kavim demiştir türk halkı. Onu el üstünde tutmaya çalışmıştır. Öbür ırkları, bütün ırkları da. Acem edebiyatını acemler okutmamışlar, Osmanlılar okutmuştur. Ama "yanlış yapmışlar" diyorlar şimdi, edebiyat tarihlerinde. Diyorlar ki, acem edebiyatını okutmuşlar, yanlış yapmışlar. Halbuki, acem edebiyatının zirveleri olan Sâdi, Hâfız gibi büyükleri, Ömer Hayyam gibi dehaları bugün Batı'nın münevverleri de okuyor, onların en büyükleri bile takdir ediyorlar. Çünkü: onlar gerçekten insanlığın büyükleridir. Bu büyüklerin eserlerini Osmanlılar medreselerde okutmuşlar. Fakat iranlılar onlara gereğince sahip çıkmamışlar, kendi mezheblerinden olmadıkları için. Mezhepleri sünni idi bu zatların çoğunun. Devlet, şii devlet olduğu için, böyle bir mezhep taassubuna düştüğü için orda devlet sadece İran'dan ibaret kalmıştır. Fakat Osmanlılar, mezhep, ırk, renk ayrımı yapmamışlar.

Afrikalı gelmiş burada sarayda vazife almış, köylü gelmiş sadrazam olmuş. Hiç bir ayrım yapmamışlar, kabiliyete bakmışlar, faaliyete bakmışlar. Ve büyük devlet nizamı kurmayı başarmışlar.

İşte, biz de, onları örnek alarak, mutlak surette, yeni bir medeniyet anlayışı, yeni bir millet anlayışı, yeni bir atılım, yeni bir dirilişle yola koyulmalıyız. Milleti organize etmeliyiz. Milletimiz organizasyon bekliyor. Yönetimi, bu şekilde, meseleleri derinden düşünen ve fikir esasına dayandıran, ideal esasına dayandıran bir partiye devretmelidirler diğer siyasî partiler. Eğer onlar bunu yapmazsa tarih bunu yapacaktır. Milletimiz, bir gün, kuvvet eline geçtiği zaman, yani basını kendi basını, televizyonu kendi televizyonu olduğu zaman, durum değişecektir. Doğu Türkistan'daki kardeşlerimiz de, Sırbistan'da sıkışıp kalan Bosna'lı kardeşlerimiz de, Rusya'daki yüz milyonlarca kardeşimiz de, Bulgaristan'daki kardeşlerimiz de ve islâm âleminin öbür tarafındakiler, Irak'takiler de hepsi de bize başvuracaklardır. Bizi bekleyecekler, "gelin bizi, kısır, dar, zalim anlayışlardan kurtarın!" diyeceklerdir. Evet milletimiz böyle bir yönetimi bekliyor. Böyle bir idealin organize bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyor ve milletimizi de bu halklar bekliyor. Bir zamanlar bizim milletimizin parçası olan insanlar, bizim dirilmemizi bekliyorlar.

Dirilişin esaslarını söyledim. Bütün unsurlarını

söyledim. Eğer diriliş yolunu tutarsak mutlak surette gene o parlak günler gelecektir. Ve bu islâm âleminin de kurtuluşu olacaktır. İslâm Âleminin kurtuluşu da insanlığın kurtuluşu olacaktır. Evet, şu anda, bilemem ama, istikbalde sizin torunlarınız, Ulu Cami gibi bir manevi cami inşa ederlerse Avrupa'da, memnun olmaz mısınız? Yani cami değil, taştan topraktan cami değil, ruhları tutan ulu bir cami. Yani bütün dünyayı ruhlarıyla ta göklere, arşa çıkaran manevi bir kubbe kurarlarsa memnun olmaz mısınız? Böyle torunlarınızın geleceğini bilseniz siz geceyi gündüze katıp çalışmaz mısınız?

Size bir müjde daha vererek sözlerime son vermek istiyorum. Biliyorsunuz ki, siyasî partilerimizin hepsi Avrupa Ortak Pazarı'nın peşindedir. Gerek iktidar olsun, gerekse muhalefette olanlar olsun. Muhalefettekiler de yarın iktidara geçerlerse, kayıtsız şartsız, Ortak Pazar'a girmek için çırpınıp duracaklardır. Onlar da bizim bu durumumuzu görüp nazlandıkça nazlanıyorlar, nazlandıkça nazlanacaklar. Biz sizi almayız, çünkü: siz şöylesiniz, siz böylesiniz diyeceklerdir. Hergün hakaretin her türlüsünü reva görüyorlar, reva görecekler. Halbuki; biz onlara bu kadar muhtaç değiliz. Neden değiliz? Şimdi başımızda bulunanlar, sadece iktidarı kasdetmiyorum, siyasî partiler, geçmişte iktidar olmuş kişiler olsun, hatta ve hatta yüksek devlet memuru olanlarımız, hariciyecilerimiz olsun diyorlar ki biz eğer Ortak Pazar'a girmezsek mahvoluruz.

İşte avrupalılar da onların bu durumunu görüyorlar, içlerinden kıs kıs gülüp duruyorlar. Bizi kıskıvrak kuşatmışlar, kıvrandırıp duruyorlar. Halbuki, bu yanlış bir zihniyet. Bugün medyamızda, basınımızda, hiç bir gazetenin yazmadığı, televizyonun söylemediği, sadece ve sadece radyoda bir haber şeklinde bir cümleyle geçiştirilen çok mühim bir olay cereyan etti. Dünyada çok mühim bir olay cereyan etti. Ve bundan şimdi herkes habersizdir. İşte ben burada şimdi size onu haber veriyorum.

Bu nedir? Afrika Ortak Pazarı kurulmak için Afrika devletleri karar verdiler. Afrika devletleri ki bunların çoğu müslümandır. Afrika'nın çoğunluğu müslümandır. Geri kalanlar da hızla müslümanlaşıyorlar. Siz Avrupa'da şu müslüman oldu, bu müslüman oldu haberlerine o kadar önem vermeyin. Artık kitle halinde Afrika islâmlaşıyor. Baştan beri islâmlaştı, şimdi de islâmlaşıyor. Şimdi yüzde altmışı, yetmişi müslüman olmuştur. Sonra yüzde yüzü olacaktır. Tarih sahnesine çıkan büyük bir Afrika var. Avrupalılar da onları bin parçaya bölmüş. Bu bölünüşlerin hepsi sunidir. Senin dilin şu, senin ırkın şu diyerek bölmüşler. Halbuki, hepsi de Allah'ın yarattığı bir kul. Hepsi de Hz. Adem'in soyundan geliyorlar. Hepsi de kardeştir. Hepsi de işte aynı inancı paylaşıyorlar. Evet bir Afrika geliyor. Bütün Avrupa'nın oyunlarına, Batı'nın oyunlarına rağmen bir Afrika geliyor. İşte bu Afrika devletleri , ufak ufak devletler biraraya gel-

diler. bir birlik kurdular. Bu birlik. şimdilik henüz tesirli değil. Çünkü: halâ Avrupa'nın oyunları devam ediyor. Her gün bir devlet başkanını devirip öbürünü çıkartıyorlar. Zalim adamları musallat ediyorlar halklara.

Ama tarih gözüyle bakarsak, tarihin kuşbakışıyla bakarsak, Uludağ'ın tepesinden bakarsak, görürüz ki, bu Afrika bir gün bütünleşecek ve büyük bir islâm devleti olacaktır. Ve onun şimdi ortak pazarının kurulması için karar verdiler. Bunu küçücük bir haberle geçiştirdiler. Halbuki, bu haber, en önemli bir haberdi. Gazetelerin manşetlerinde olması gereken, televizyonda bağırıp bağırıp söylenmesi gereken, herkesin üzerinde fikir yürütmesi gereken bir haberdi. Ama bu haberi size vermediler. Avrupa ajansları bu haberi vermedi. Ona tâbi olan, onun uzantısı olan bizim basın da vermedi. Ve size şunu söyleyeyim ki, islâmî bir takım teşekküllerin gazeteleri de bu haberi vermediler. Veremediler. Çünkü: onlar da o ajanslara bağlıdır. Halbuki, eğer münevverimiz hâdiseleri yorumlamasını bilse: "Önemli olan şudur, önemsiz olan şudur diye gösterilenlere inanmam, ben kendi kafamı işletirim. Onların önemsiz dediği önemlidir, önemli dedikleri de belki önemsizdir. Bunu muhakeme ederim. Kendim karar veririm." der. İlimle dolu geçmişimize bakalım, tarihe bakalım. Durum böyledir.

Evet size bir nevi müjde veriyorum, Afrika Ortak

Pazarı kurulmuştur. Avrupa Ortak Pazarı'na muhtaç değiliz. Biz programımızda yazdık, eğer incelerseniz orada görürsünüz. Biz demiyoruz ki, Ortak Pazar'a girmiyoruz. Hayır, Avrupa Ortak Pazarı'na girmiyoruz demedik orada. Biz orda dedik ki, devlet devamlılıktır. Bizden öncekiler müracaat etmişler, sen birden gelir, "ben girmiyorum" dersen, yani iktidara gelir de "ben sizin Ortak Pazarı'nıza girmiyorum, benden evvelkilerin kararı beni bağlamaz" derseniz o zaman milletimiz zarar eder. O halde ne yapmak lâzım? Girerseniz kayıtsız şartsız orda yok olursunuz. O halde yapılması gereken siyasettir. Onun için, biz de proğramımızda dedik ki: bizden evvelkiler Avrupa Ortak Pazarı'na müracaat etmiştir. Biz o müracaatı çekmiyoruz, çekmeyeceğiz. İktidara gelirsek biz o müracaatı geri çekmeyeceğiz. Ama ey Avrupa! Senin de peşine düşmeyeceğiz. Eğer sen istiyorsan bizim senin pazarına girmemizi, şartlarımız var. Sen şart koşmayacaksın, biz şart koşacağız. Nedir o şartlar? Birinci şart, bana hiç bir şart koşmamandır. Evet, sen, bana hiç şart koşmayacaksın. Ben sana şart koşacağım. İkincisi de, tam eşit şartlarla girmemizdir. Ve üçüncü bir şart da, başka bir ortak pazar kurmama engel olamazsın. Yani senin ortak pazarına girdim diye ben başka bir ortak pazara girme hakkını kaybetmem. Bu şartla gelemem sana. Sana gelirim, ancak şu şartla, başka bir pazara da girebilirim, başka bir ortak pazarı da kurabilirim. İşte bu şekil-

de Avrupa'nın karşısına çıkarsan, avrupalılar o zaman düşünürler, "ha!" derler, bunlar çetin cevizdir, halbuki, sen, dersen ki, hiç bir alternatifimiz yoktur, sen bizi almazsan hiç bir alternatifimiz yoktur, biz kayıtsız şartsız geliyoruz, o vakit, hem almazlar, hem hakaret ederler. Hem de alırlarsa elini kolunu bağlayarak alır, seni istihkar ederler. Ne diyecekler o zaman, biliyor musun? Diyecekler ki, biz size her türlü dinî propagandayı yapabiliriz ama, siz kendi memleketinizde her türlü dinî propagandayı yapamazsınız. İşte bu şartı koşacaklar birliklerine girmemiz için. Kültür meselesi deniyor, din meselesi deniyor, biz hıristiyan toplumuz deniyor. Böyle deniyor. İşte bunların altında yatan budur.

İşte ben diyorum ki, biz Avrupa Ortak Pazarı'na değil, Afrika Ortak Pazarı'na girmeye hazırlanalım. Afrika doğuyor. Afrika'ya öncü olalım. Yani bu ortak pazarı, İslâm Ortak Pazarı'na çevirelim. Böyle bir pazar kurulmasını ben 1968 yılında bir günlük gazetede yazdım. O yazılar, eser halinde çıktı, defalarca basıldı ve başkalarından duyduysanız, İslâm Ortak Pazarı sözünü, bilin ki bu fikri de biz ortaya attık. Otuz yıl fikrimizi geliştirdik, şimdi partimizi kurduk. Aksiyon günü geldi. Hepinizi partime davet ediyorum. Gelin, bu fikir partisini milletin partisi yapalım. Ve bu milletin partisi yönetimi ele alsın. Aydınıyla milleti bütünleştirsin ve dediğim gibi, gerçek medeniyetin öz yurdu, ana yurdu, yeniden dirilişini yapsın ve insanlık tarihine yeni bir

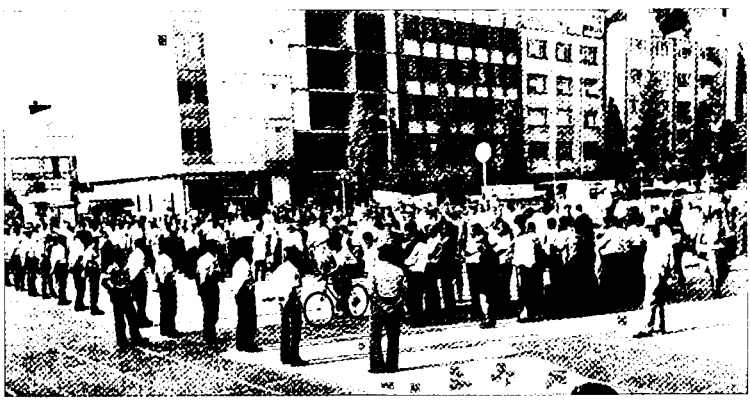
sayfa açsın. Gelin, arkadaşlar! İnsanlık tarihinde yeni bir sayfa açalım. Hepinizi selâmlıyorum. Yine burda yatan büyüklerimizi rahmetle anıyorum. Bursa'yı da, maneviyatıyla ve bütün güzelliğiyle ruhuma geçmiş olan Bursa'yı da selâmlıyorum. Sizin hepinizi selâmlıyorum. Ve hepinizle birlikte yürüyüşe çıkmaya hazır olduğumu ilân ediyorum.

II

YÜCE DEVLET GERÇEĞİ

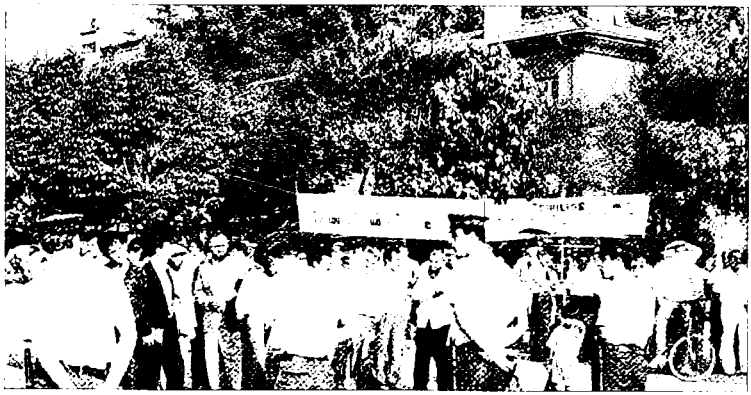

DEVLET
MANEVİ TEMELLER ÜZERİNDE
YÜKSELDİKÇE EBEDİLEŞİR.
MİLLETLE KAYNAŞAN, MİLLETE ZIT OLMAYAN,
MİLLETE ADANAN DEVLET
NİMETTİR.
DEVLET ADAMI KENDİNİ GÖREVİNE VE
MİLLETİNE ADAYAN BUNDAN KENDİNE
BİR PAY ÇIKARMAYAN KİŞİDİR

Kardeşlerim!

Hepinizi candan ve yürekten selâmlıyorum. Zahmet edip buraya kadar geldiğiniz için sevinçliyim, memnunum. Bir gün, bu azlığımız büyük kalabalıklara ve millet çoğunluğuna ulaşacaktır. Görüntüdeki bu azlık, sizi ürkütmesin; bütün büyük hareketler önce bir kişiden, daha sonra da bir ufak azınlıktan başlar. Sonra büyür, kartopunun büyümesi gibi büyür, çığ gibi büyür ve nihayet millet bütünlüğünü ve toplumun tümünü kavrar, en büyük bir anıt gibi tarihin huzurunda yükselir. Bu bakımdan, sizi çileli bir yola geldiğiniz için tebrik ediyorum. Çünkü: yol çileli olduğu miktarda büyür. Kolay yollar çilesizdir. Bir saman alevi gibi başlar, yel gibi gelir, sel gibi gider. Ama büyük yol-

lar, büyük hareketler, son derece güçlükle ve çileyle başlar, yavaş yavaş büyür, bir ayın doğuşu gibi büyür, bir ayın hilâlden dolunay haline gelişi gibi büyür ve bir güneşin doğuşu gibi büyür ve bir gün zirveye çıkar.

Evet, bu azlık sizi aldatmasın. Sessizlik sizi aldatmasın. Asıl önem vermeyeceğiniz şey, gürültüler, büyük kalabalıklardır. Onları biz çok gördük. Üç yüz bin kişinin meydanları doldurduğunu çok gördük. Ama arkasından bir başbakanı tevkif ettikleri zaman ancak bir tek kişi sesini çıkarabildi. Evet, 1960 ihtilâlinde Menderes için yalnız ve yalnız bir arkadaşımız sesini çıkarabildi. Bunun dışında hiç kimse sesini çıkarmadı.

Demek ki, esas olan kemiyet değil, keyfiyettir. Bu, eski bir kelime. Bugünkü karşılığı, nitelik. Her işte önce nitelik lâzımdır. Nicelik değil. Yani, bunu daha açarsak, sayı kalabalıklığı, görünüş büyüklüğü değil, özde ve cevherde büyük olmak, özde ve cevherde kuvvetli olmak, güçlü olmak önemlidir. Bir dâvanın kendisinde, özünde, ruhunda bir cevher gizliyse, o, mutlaka bir gün hacmini de bulacaktır. Kalabalıklarını bulacaktır. Ama bir hareketin özünde, cevherinde bir değer yoksa, bütün kalabalıklar ona koşsa da bir gün o sıfıra gidecektir.

1950'den bu yana siyasî partilerimizi gördük. Onlar büyük gürültülerle kurulurlar, büyük kalabalıklar toplarlar, fakat, sonra, hiç olup giderler.

Ve şu anda da durum budur. Zannetmeyiniz ki, büyük parti denen partilerin istikbâli vardır. Hayır! Bu partilerin artık istikbâli kalmamıştır. Bunu bugün burada konuşacağımız mevzu ile ilgili görüyorum. Onun için bununla başladım. Mevcut partiler artık ömürlerini doldurmuşlardır. Bunlar, yaşayan ölü durumundadırlar. 2000 milâdî yılına çıkmaya çok az zaman kaldı. Bütün dünya, bu yıla, milâdî 2000 yılına çok güçlü olarak çıkmak istiyor. Böyle bir zamanda bizim hâlâ bu partilerle oyalanmamız bizim için vakit kaybıdır. Milletimiz çok kritik günler yaşamaktadır. Bu kritik günlerde bizi selâmete çıkaracak olan parti de yeni bir parti olmalıdır. İşte bu parti Diriliş Partisi'dir.

Diğer partiler günlerini doldurmuşlardır. Bunu nereden anlıyoruz? Zaten bugün karşı karşıya bulunduğumuz problemleri bize miras bırakan bu partilerdir. Bu partiler yüzünden, şu güllük gülistanlık memleketimizde, yetmiş yıldan fazla zaman bir savaşa girmemiş olan bu memlekette huzursuz yaşıyoruz. Bu partiler, eğer 1950'den bu yana bizi istikbâli görerek idare edebilselerdi, bizi gelecek zamana çıkaracak hazırlıkları yapabilselerdi, biz, bugün, içinde bulunduğumuz problemlerle bunalıp kalmayacaktık.

Evet, kardeşlerim! Ülkemiz çok büyük problemlerle karşı karşıyadır. Bu problemler, diğer partilerin söylediği problemler değildir. Yani ekonomik

sıkıntılar, pahalılık... Bunlar, evet, hepimizin marûz kaldığı çaresizliklerdir. Herkesi kıvrandıran problemlerdir bunlar. Fakat bunlar günlük problemlerdir. Bunlardan çok daha büyük problem vardır. O da, devletimizin tehlikede oluşudur. Evet, bunu söylemek istemez insan. İster ki devleti ebedî olsun. Fakat eğer tehlikedeyse, bir memleketin aydını, memleketinin,devletinin tehlikede olduğunu söylemezse mesul olur. Allah'ın huzurunda mesul olur. Ben de bu memleketin bir çocuğu olarak kendimi onunla özdeşleştirmişsem, kendimi ondan ayrı saymıyorsam,onun ekmeğini yemiş ve onun sayesinde eğer bir isim kazanmışsam; onun sayesinde şu anda durduğum yerde duran bir kişi olarak sorumluyum elbet, bir görevle yükümlüyüm. Bu görevimi kırk yıldan beri elimden geldiğince yerine getirmeğe çalışıyorum.

Yazdığım şiirlerimde dahi istikbâldeki tehlikeleri gösterdim. Milletime büyüme yolunu gösterdim, geleceği gösterdim. Kendimce, kendi çapımda, 1960'dan bu yana, otuz yıl fikrî hayatta kaldım. Politikaya karışmadım. Şahsî bir mevki ve makam ihtirasım olsaydı, bundan otuz sene evvel politikaya girebilirdim. Ama, politikaya girmedim. Çünkü: bu memlekette önce bir fikir zemini hazırlamak lâzımdır. Münevverlerin öne düştüğü millet çoğunluğunun açık seçik gördüğü bir yola , bir istikâmete doğru gitmek lâzımdır. Bu zemini hazırlamadan kurulan partiler, kâğıt üstünde partilerdir; buz üze-

rine yazılmış yazılar gibidir; su üzerine yazılmış yazılar gibidir. Ve o partiler, o kadar güçlüyken, en ufak bir darbede ve en ufak bir esintide gürül gürül gittiler. Neden? Çünkü, bir fikir temelleri yoktu.

İşte ben, benden evvel gelen bu memleketin büyüklerinin yolundan giderek ve benden sonra da geleceklere ve benimle birlikte, benimle çağdaş olarak bu memleket için çalışanlarla birlikte bir fikir zemini oluşturmaya çalıştım. Bu otuz yıllık fikir zemini hazırlığından sonra, bugün, bu memleketin ve devletin, önümüzde ve yakında daha büyük bir tehlikeye düşeceğini gördüğüm için, artık meydana çıkıp bunları konuşmak ve mümkünse partimizi geliştirip iktidara getirmek için yola düştüm. Bu vazife, zâten her birimizin vazifesidir. Devlete sahip çıkmak her kişinin vazifesidir. Bu benim vazifem değildir demek, büyük bir hatadır. Her kişi devletine sahip çıkmalıdır.

Nasıl sahip çıkacak? Tabii, bunun çeşitli yolları vardır. Önce, insan, kendini çok iyi yetiştirmeli; ondan sonra, bir vazife yapacak, ailesine, topluma yararlı olacaktır. Daha sonra da, toplumun aydın kişileriyle birlikte bu memleketin geleceğini düşünecek, bu gelecek için ne lâzımsa yapacak. Geçmişimizde, ecdadımıza, atalarımıza bakıyoruz, onlar böyle hareket etmişler. Evet, rahmetle anacağımız, yakınımızda olan Ertuğrul Gazi ve onun soyundan gelen büyüklerimiz bize yedi yüz yıllık bir devlet

bıraktılar. Bunu nasıl bıraktılar? Bu şuuru taşıyarak, yani devlet şuurunu taşıyarak bize bıraktılar bu yurdu, bu memleketi. Ve şu anda eğer birazcık hür yaşıyorsak, bunu, yine atalarımızın kurduğu devletin izinden yürüyebildiğimiz kadar, yürüdüğümüz için yaşıyoruz, bunun için bu hürriyete sahibiz, bu nimete sahibiz. Ondan uzaklaştıkça, devlete sahip çıkmadıkça, devlet şuurunu kaybettikçe, toplumun lifleri, toplumun hücreleri birbirinden kopmaya başlar. Millet fertleri çözülür.

Oysa, bir devleti ayakta tutan, millettir. Devlet mutlaka millet kaidesine dayanmalıdır. Bursa'da, Fomara Meydanı'nda "millet"in ne demek olduğunu, milletin önemini, milletin dayandığı temelleri, milletin nasıl olması gerektiğini anlattım. Burda da onun devamı olarak "devlet" üzerinde duracağız. Çünkü: şunu bilelim ki, devlet hakkında net, aydınlık bir fikrimiz olmazsa, bu fikir her birimizde bulunmazsa ve bu fikrin gerektirdiği aksiyona hazır değilsek, bunun gerektirdiği fedakârlığa razı değilsek; devletimiz yaşayamaz. Devletimizin yaşayamaması demek, esaret demektir. Esaret de, yeryüzünde en acı bir kaderdir. Nitekim, bir çok dindaşımız, ırkdaşımız esaret altındadır. Rusya'da yüz milyon kişi esaret altındadır. Ezanlarını izin almadan okutamıyorlar. Belki yetmiş yıl camileri kapalı kaldı. Bir cuma namazına korka korka gidiyorlar. İşte bütün bunların sebebi, devletlerini yitirmeleridir. Devletleri kayboldu. Devletten mahrum kaldılar. Arka-

sından hürriyetlerini, bugünün deyişiyle özgürlüklerini de kaybettiler. Demek ki, insan, ancak kendi devletinde dinini özgürce yaşayabiliyor.

Kimileri de vardır ki, önemli olan insan haklarıdır der, devleti önemsemez. Fakat insan hakları dediğimiz temelde özgürlük veya eski tâbiriyle hürriyet, güvende olma, daha bunun gibi fikir özgürlüğü, din özgürlüğü, vicdan özgürlüğü, bütün bunlar, ancak ve ancak devletin ayakta durmasıyla mümkündür. Eğer devlet çökerse, bunların hiç birini hakkiyle yaşamak mümkün olmaz. Yani kişilerin, insan olarak, insanlıklarını dahi yaşayabilmeleri için, devletin devlet olması ve insanın insan haklarına sahip çıkması lâzımdır. Tabiidir ki, bunun bir karşılığı, bir bedeli vardır. Sana sahip çıkan devlete senin de sahip çıkman gerekir. Eğer devlet sana sahip çıkmıyorsa, senin, devleti sana sahip çıkacak hale getirmen lâzımdır.

O halde, bu neticeye varabilmemiz için, her şeyden önce, devletin ne olduğunu, temellerinin neler olduğunu bilmeliyiz. Bunun üzerinde düşünmeliyiz. Eğer, bugün siyasî parti liderleri birbirleriyle çelişkili sözler söylüyorlarsa, birbirleriyle çelişkili hareketlerde bulunuyorlarsa, dün yaptıklarını bugün inkâr ediyorlarsa, dün yaptıklarının bugün tersini yapıyorlarsa, bunun sebebi, devlet hakkında açık ve seçik bir fikre sahip olmamalarıdır. Devlet hakkında tam bir kanaat sahibi olsalar ve dev-

lete karşı sorumluluklarını bilseler, devlet bilincini, eski deyişle devlet şuurunu taşısalar, devlete karşı ahlâkî borçlarını bilseler, bu çelişkili hareketlerden kaçınırlardı. Çünkü: bu en büyük sorumluluktur. Dün şöyle hareket ediyor siyasetçi, bugün kendi çıkarı değiştiği için başka türlü hareket ediyor. Siyasî partilerimizin ve iktidarların, hatta muhalefetlerin zaman zaman düştükleri bu çelişkiler, devletimizi sarsmış, batıracak durumlara getirmiştir. Millet kurtarmış, tekrar batıracak duruma getirmişlerdir. İşte, bu durumlara düşmemek için, her şeyden önce, devlet fikri üzerinde durmak lâzımdır.

Devlet, her topluma nasip olmaz. Devlet kurmak, her topluma nasip olmaz. Ancak, bir medeniyet esasına dayanan ve millet haline gelmiş toplumlar devlet kurabilir. Yoksa, her toplum devlet kurabilseydi, o zaman devletin bugünkü önemi, değeri olmazdı. Devleti kurabilmek için millet olmak lâzımdır. Millet olmak için de bir medeniyet esasına dayanmak lâzımdır. Biz geçmişte tarihin en büyük devletini kurduksa, bunun sebebi, tarihin en büyük milletini meydana getirdiğimiz içindir. Tarihin en büyük milletini oluşturmamızın sebebi, en büyük medeniyete sahip olmamız gerçeğidir. En büyük medeniyete sahiptik; ona dayanarak büyük millet olduk; ona dayanarak da büyük devleti kurduk. Fakat I. Cihan Harbi'nde, daha önceden hazırlanan düşmanlarımız devletimizi yıkıp

ülkemizi parçaladı. Ondan sonra, ancak Anadolu'yu kurtaracak kadar bir imkân doğdu ve onu kurtardık. Yeni bir devlet kuruldu.

Bu devleti, tekrar eski devletin boyutlarına ulaştırmak için gereken her şeyi yapmalıyız. Eğer büyümezsek, küçülür ve yok oluruz. Büyümenin yollarını aramazsak, bugün ayağı üstünde durmaya çalışan milletimizi de parçalamak için düşmanlarımız durmadan çalışacaklardır ve zaten çalışmaktadırlar. O halde, devletin dayanması gereken esasları çok iyi bilip ona göre devlete yeni bir anlam, yeni bir boyut vermeliyiz.

Evet, arkadaşlar, âdeta devleti yeniden kurmamız lâzımdır. Çünkü: I. Cihan Harbi'nden sonra, Kurtuluş Harbi'nden sonra, olayların zorlaması ve Batı korkusunun etkisiyle biraz da alelacele kurulan devlet, prensipleri itibâriyle bugün zorlanmaktadır. Avrupalılar, millet bağını gevşetmek, memleketimizi paramparça etmek istiyorlar. Bunun için, devlete o türlü telkinlerde bulunuyorlar ki, büsbütün parçalansın. İşte, bu sebeple, bütün parti liderlerini, gücüm olsa, sesim ulaşsa, bütün parti liderlerini, bu memleketin bütün aydınlarını ve bu memleketin fertlerini devlet üzerine düşünmeye, devletin ne olduğunu araştırmaya davet edeceğim. Çünkü, işin anahtarı burada. Evet, bir devletin prensipleri ne kadar yüksek olursa; bir devletin ilkeleri, temelleri, ne kadar yüksek medeniyet idealine daya-

nırsa, bir devletin temelleri, ahlâkî ideali, ne kadar yüce olursa, o devlet o kadar uzun ömürlü olur.

O halde, her şeyden önce, devletin idealleri nelerdir sorusu önem kazanıyor. Öncelikle bu ideallere bir göz atmalıyız. Devletin ideali, adalettir, fazilettir, hakikattır, medeniyettir. Eğer bir devlet, medeniyet ve ahlâk ideallerine dayanmazsa; bir devlet, fertlerinin her birinin en yüksek fazilete ermeleri için çalışmazsa; bir devlet, iyiyi emredip, kötüyü men etmeye çalışmazsa o devlet uzun ömürlü olamaz. Demek ki, devletin dayandığı temel, kuvvet değildir. Kuşkusuz, devlet için kuvvet lâzımdır. Aslanın pençesi gibi devletin de kuvvetli olması gerekir. Devletin silâhlı kuvvetlerinin güçlü olması, teknik donanımının güçlü olması lâzımdır. Ama, devlet demek sadece kuvvet demek değildir. Kuvvet, bir yere kadar korur devleti; fakat, ondan sonra, onu yaşatacak olan, insanlık idealidir. Yüksek ideallerdir, hakikattır, adalettir. Eğer tarihteki medeniyetimize bakarsak, geçmişteki Hülafa-i Raşidin devletine bakarsak ve Abbasilere bakarsak ve Osmanlılara bakarsak niçin uzun ömürlü olduklarını anlarız.

Her şeyden önce, bu devletler, adalete dayanmışlardır. Adalet önünde, hükümdarla herhangi bir kişi eşittir. Kendilerini buna mecbur hissetmişlerdir. Adaleti yerine getirmeyi, insanlık borcu, Allah'a karşı bir vazife olarak düşünmüştür o zamanın devlet adamları. Devlet adamları öyle yetiştiril-

mişlerdir ki, eğer adaleti, fazileti, hakiki bir toplumda tesis edemezlerse, öbür dünyada çok ağır şekilde hesap vereceklerdir. Buna inanmışlardır. Hakikata dayanmayıp sadece kuvvete dayanan devletlerin misali geçmişte Nemrutların, firavunların misalidir. Onların kurduğu devletlerin misalidir. Adalete dayanan misal de, hakikate, fazilete dayanan devletin misali de, islâm devletidir.

Abbasiler zamanında, Antakya'da, bir kadını, o zamanın Bizans vazifelileri tutup götürüyorlar. Müslüman olduğu için ona meydanda işkence yapıyorlar. Bunun üzerine kadın bağırıyor: "ey Allah'ın halifesi, peygamberin halifesi! Neredesin? Gel beni kurtar.". Bu söz giderek Abbasi halifesine ulaşıyor. Abbasi halifesi, ordusuyla çıkıp geliyor. Antakya'yı muhasara ediyor. Aylarca savaştan sonra Bizans ordusunu yeniyor ve şehri zaptediyor. Geliyor o meydana, diyor ki: "ey kadın, beni çağıran kadın! işte geldim, sen neredesin?". İşte, bu şuurla yetişen devlet adamları, büyük devletler kurmuşlar ve o devletler uzun ömürlü olmuşlardır. Bu yüzdendir ki, bizim geçmişimizde, devlet denince "devlet-i ebed müddet" anlaşılırdı. Devlet-i ebed müddet demekle, âdeta ebedî sürecek devleti kurmak istemişlerdir. Tabii, bir kuruluş için ebedî olmak mümkün değildir. Ebediyet, ancak Allah'a mahsustur. Ama, bununla, uzun ömürlülüğü, bin yılı kasdetmişlerdir. Devlet en azından bin yıl sürsün istemişlerdir. Bin yıl sürebilmek için çok uzun

vâdede bile geçerli olan ilkelere sahip olmak lâzımdır. Yoksa o andaki şartların gerektirdiği ilkelere dayanırsa bir devlet, onun ömrü otuz sene olur, kırk sene olur. Ve o şartlar değiştiğinde devlet sarsılır. Ama bin yıllık bir istikbâli hedef alırsan, ona göre adalet prensiplerin olur, ona göre fazilet prensiplerin olur. Bunun misalleri çoktur. Burası onların uzun uzun anlatılacağı yer değildir. Hz. Ömer'in Dicle'deki, Dicle'nin üzerindeki bir köprüde ayağı kırılan keçiden sorumlu olduğunu söylemesi, bir gece vakti sohbet yaparken devletin mumunu söndürüp kendi mumunu yakması örnekleri gibi örnekler... Evet, Hz. Ömer, bir arkadaşıyla sohbet ederken devletin mumunu söndürmüş, kendi mumunu yakmış. Çünkü: "artık, demiş, şahsî sohbet yapıyoruz. Devletin mumunu burada kullanamam". Bunun gibi misalleri kitaplarda çok görmüşüzdür, çok okumuşuzdur. Misaller devletin ne olduğunu bize anlatıyor.

Demek ki, devlet, büyük prensiplere, temelli prensiplere dayanmalıdır. Peki, sadece prensipler yeterli midir? Hayır! O prensiplere inanmış, o prensipleri hayatı pahasına, menfaatinin çiğnenmesi pahasına, şerefinin çiğnenmesi pahasına müdafaa edecek devlet adamlarından müteşekkil bir kadroya ihtiyaç vardır. İşte, gerek islâmın ilk kurduğu, peygamberin kurduğu devlet, gerek ondan sonraki devamları olan devletler böyle bir aydınlar kadrosu yetiştirmişlerdir. Bu aydınlar kad-

rosu kişileri, bu ideallere inanmış, adalete inanmış, fazilete inanmış ve bunları önce bizzat kendi hayatlarında gerçekleştirmiş, örnek kişilikler sergilemişlerdir. Halk kitlesi de onların arkasından gitmiş ve böylece bu devletler uzun ömürlü, devlet-i ebed müddet olmuşlardır.

Yine, bu çağda da, bizler, devlet-i ebed müddet, yani, bin yıllık devlet kuracak şekilde bir takım prensiplere inanmalıyız. Eğer prensiplerimiz bu gibi prensipler değilse, tabiidir ki, devletimiz sarsılacaktır. Ve devletin mutlaka milletle uyumlu olması icap eder. Devlet adamları milletle kaynaşmış olmalıdır. Milletin içinden çıksa bile, en kısa zamanda onunla ilişkiyi kesip milletlerarası bir takım teşekküllerin adamı olan ve onların buyruklarına göre memleketini idare eden değil, milletinin ruhundan doğan ve milletinin aydınlarının kendine gösterdiği yoldan giden, millet düşünürlerinin yolundan giden, millet şairlerinin yolundan giden insanlar olmalıdır devletin başında.

Devletin başında bu özellikte insanların olabilmesi için de, her birimizin âdeta fert fert bu hususla ilgilenmemiz gerekmektedir. "Bana ne! Ben sadece kendi köşemde işimi yaparım, kötülük yapmam, bununla kalırım" demek yanlıştır. Mutlak surette devlete sahip çıkmak, devletin başına mutlaka ehil bir kadronun geçmesine çalışmak lâzımdır. Bunu eski medeniyetimizde prensipler haline getirmiş-

lerdir. Kutlu Kitabımızda da bunlar vardır. "Emânetleri ehline teslim ediniz" diye buyrulmaktadır.

Emânetler nedir? Devlet görevleri, bize, atalarımızın bıraktığı en mukaddes emanetlerdir. Devlet görevlerini mutlaka ehil olana vermemiz lâzımdır. Yani devlet adamı öncelikle yetenekli olacak. Yeteneksiz insanlara devletin görevlerini vermemeliyiz. Yalnız yetenek yeter mi? Yetmez. Aynı zamanda ahlâken yüksek olmalıdır o. Önce devletini ve milletini düşünmesi, sonra kendini düşünmesi gerekir devlet adamının. Yani kendi menfaatini, çıkarını ayaklar altına almış, çiğnemiş, fedakâr ve feragatkâr, faziletli, yüksek karakterde, bilgili ve yetenekli devlet adamlarından müteşekkil bir kadroyu başa geçirmemiz gerekir. Emânetleri ehline teslim etmenin mânası budur.

Bu emânetleri teslim ettiğimiz kişiler de, mutlaka danışarak, millete ve milletin aydınlarına danışarak görev yapmalıdırlar. Yoksa, Nemrutlar gibi, firavunlar gibi, her şeyi ben bilirim, benden başka bilen yoktur, ben ne söylersem gerçektir düşüncesiyle, inancıyla hareket edenler, bu emânetlere ihanet etmiş olurlar ve devleti felâkete götürürler ve milleti felâkete götürürler. İşte, bu yüzden, bizim medeniyetimizde, insanlar, dağ başlarına çekilip manastırlarda çile doldurmamışlardır. Çilenin bir zamanı vardır. Eğitim için lâzımdır. Fakat her insan, meydanlarda ve toplumun ortasında bir görev almış, yani herkesin bir

görevi olmuş, insanlar, birbirine dayanmıştır. Devlet adamı kendi başına değildir. Ancak milletten aldığı yetkiyle oradadır, olduğu yerdedir. Hep bu şuuru taşımışlar ve hep bu gibilere yetki vermişlerdir ve böyleleri devletten yetki almışlardır ve böylece devletlerimiz sürüp gitmiştir.

Fakat, ne zaman ki, kendi medeniyetimize olan inancımızı yitirdik, kendi prensiplerimizi terk ettik, Batı'dan gelen tesirlerin altında kaldık ve yanlış ilkelere saplandık ve yanlış ilkelerin tesiri altında, ancak kısa ömürlü devlet olabilecek yapılar ve oluşumlar peşinde koştuk, işte o zaman, bozulma başladı. Şimdi de toplumumuz ve devletimiz sallanıyor. Elbette bunu söylemek hoşa giden bir şey değildir. Fakat hakikatleri söylemeyip susan, dilsiz şeytandır denmiş. Bunu peygamberimiz böyle söylemiş: "hakikatları söylemeyip susan dilsiz şeytandır".

Evet, bir milletin ferdi, bir konuda, bir yetkisi varsa veya bir bilgisi varsa, mutlaka hakikatleri söylemeli ve hakikatlerin geri gelmesi için elinden gelen çabayı sarfetmelidir.

İşte, kardeşlerim, bu düşüncelerle partimizi kurduk. Çünkü mevcut partiler, 1945'te kurularak bugüne kadar çoğalan bu partiler batı tipi partilerdir. Bunlar, bizim milletimizin dertleriyle dertlenmeyen, milletimizin içinden çıkmamış, milletimizin ruhundan doğmamış, milletimizin medeniyetine, fikirlerine, âdetlerine ve mizacına yabancı par-

tilerdir. Taklit partileridir. Bu partilerden uzun boylu yarar gelmez. Milletçe bugüne kadar şu veya bu şekilde sürüklendik. Ama, yeni bir dünya kurulurken, komünizm çöküp Rusya kendisini yeniden Avrupa'nın eski düşüncelerine ayarlarken, bizim hâlâ bundan yetmiş sene önceki Avrupa düşünceleriyle ayakta durmamız mümkün değildir. Mutlaka durumumuzu yeniden gözden geçirmeliyiz. Devletin dayandığı temelleri yeniden gözden geçirmemiz, devletin prensiplerini yeniden ortaya koymamız ve geçmişimizle, o şanlı geçmişimizle bağlantı kurmamız, milletimizin ruhundan istediği devleti geri getirmemiz lâzımdır.

Bunun için, bize tanınan hakları ve özgürlükleri hepimiz canla başla kullanacağız. Bir parti adı altında toplanıp, o partiyi bir gün kanun yoluyla iktidar yapıp ezelî ve ebedî prensiplere dayalı, hakikat esasına, hakikat prensiplerine dayalı devleti yeniden kurmalıyız. Bu devlet, göklerde farzettiğimiz ilahî devletin yere vurmuş gölgesi olacaktır. Diriliş idealinde olan devlet; insanlığın idealinde olan devlettir. İnsanlığın idealinde olan devlet de, Allah'ın insanoğluna lûtfettiği bir nimettir. İşte tabiî haklar denen, insan hakları denen insanî özelliklerin kökü, aslında, Allah'ın insanlara lûtfettiği hürriyet, hak, eşitlik, adalet gibi nimetlerdir. Bu nimetler, lütuflar, ancak yine ideal bir devletin geri gelmesiyle insanların kavuşacağı nimetler olacaktır. Yoksa geçici bir takım ilkelere dayanarak

ve sadece kaba kuvvete dayanarak varılacak yer, çok kısa zamanda çökecek bir hareketin neticesini gösterir ve maalesef felâket getirir.

Demek ki, devlet, millet, medeniyet düşüncelerine dayanarak, aydınlarımız, zaman zaman yeni baştan bunları gözden geçirecek ve yepyeni bir organizasyonla, geçmişten borç alınmamış, yakın geçmişten borç alınmamış, kötülüklere bulaşmamış yepyeni bir hareketle dirilecektir. Şunu biliniz ki, Avrupa ve bütün çevremizde olanlar, devletimizi temellerinden yıkmak için akla hayale gelmedik, şeytanın aklına gelmeyecek usüllerle ve düşüncelerle çalışmaktadırlar. Bunları hiçe indirebilmek için, yüksek insan ideallerine dayanan yüce devleti yeniden kurmalıyız. Daha doğrusu, devleti, aydınların, yeni baştan gözden geçirerek, nerede aksamalar vardır, hangi prensipler yanlıştır, bunları nasıl tesbit edebiliriz ve eksik olan prensipler, hareketler nelerdir? Bütün bunları gözönüne getirip, bunları düşünüp, yeni baştan her konuda araştırmalar yapıp, incelemeler yapıp, peşin hükümlere kapılmadan, ekonomi konusunda, tarihî-sosyolojik yapımız konusunda ve her konuda, ahlakî konuda, eğitim konusunda, yepyeni bir çıkışla milletimizi diriltmemiz, canlandırmamız, eski umuduna kavuşturmamız ve yeniden insanlığın önünde örnek bir millet ve örnek bir devlet yapmamız birinci ödevimizdir.

Bugün, milletimizi, memleketimizi bölmek isteyenler vardır. Bunlar, dışarıdan tertiplenen bir takım oyunların kurbanıdırlar. Bu oyunları nasıl bozacağız, aydınları, halkı nasıl uyaracağız; milletin gevşeyen bağlarını nasıl güçlendireceğiz? İşte, bunlar, devletin yeniden gözden geçirilmesi konusunun ana temalarıdır. Öte yandan, devletin bazı ilke ve uygulamalarında katılıklar vardır. Yanlışlıklar vardır. Bu yanlışlıkları, bu katılıkları giderip, yerine insanî ve medenî bir takım prensipleri koymamız gerekir. Bunun yanısıra bir çok eksik organizasyonlar vardır. Eğitimimiz baştan sona yanlıştır. Eğitimimiz, geçmiş eğitimimizle irtibatsızdır. Tamamen Avrupa'dan taklit bir eğitimin kurbanıyız. Bir yandan çocukların zihinleri olur olmaz şeylerle doldurulurken, en lüzûmlu bilgiler, en lüzûmlu şuur verilmemektedir gençliğimize. Bir misal vereyim: Geçmiş devirde bugünün orta öğretim ve yüksek öğretimine karşılık olan medreselerde, yüz islâm klasiği, en azından kırk islâm klasiği kelime kelime ana dilinde okutulur ve tahlil edilir ve öğrenci öyle mezun edilirdi. Yani bir orta öğretim mezunu, diyelim ki bugünkü lise mezûnu ayarında bir aydın, kırk islâm klasiğini arapçasından, farsçasından ve tercümeleriyle, şerhleriyle bilerek mezûn olurdu. Halbuki bugün, yakın geçmişte, çağımızda yaşamış şairlerimizi, yazarlarımızı, düşünürlerimizi bile tanımayan devlet adamlarımız vardır. İşte meselenin kökü burada.

Devlet ve devlet adamı meselesinde düğümleniyor bütün meseleler. Yoksa sadece şu veya bu ekonomik tedbirle memleket düzelmez. Şu veya bu şekilde herhangi bir yatırım yapmakla veya şu şekilde tedbir almakla veya mekteplerde imtihan sistemini şöyle yapmakla, böyle yapmakla, ya da Ortak Pazar'a girmeye çalışmakla memleket düzelmez. Memleketin düzelmesi için, her şeyden önce, millet fertlerine, milletin gençliğine hangi kitabı okutacaksın, hangi bilgiyi vereceksin, hangi kültürü ortam yapacaksın, hangi ahlâkı aşılayacaksın, önce buna karar vermemiz lâzım. O hangi prensiplere inanacak ve o prensipler uğrunda canını verebilecek icabında? Çünkü, memleket ve vatan müdafaası kolay değil. Bir devleti müdafaa etmek, ayakta tutmak kolay değildir. Gerekirse milletin fertlerinin her birinin o uğurda malını, hatta canını vermesi lâzımdır.

Daha yakın geçmişte, I. Cihan Harbi'nde, beş milyon insan kaybettik savaşta. Ve bunların aileleri perişan oldu. Malları mülkleri tarumar oldu. Ve düşmanın istilâ ettiği yerlerde mülkleri kaldı, malları kaldı. Vatanımız ayaklar altında çiğnendi. Bütün bunların ötesinde, milletin fertleri, o ümmi dediğimiz millet fertleri, hepsi, canlarını verdiler, kanlarının son damlasına kadar memleketi savundular. Niçin savundular? Çünkü: onlara bu ideal verilmişti. Nerede verilmişti? Ailede verilmişti, mektepte verilmişti. Millet tarafından onlara bu eğitim verilmişti, bu ahlâk öğretilmişti. Onlar bu-

na inanıyorlardı. Allah'ın huzurunda hesap vereceklerine inanıyorlardı. O yüzden hepsi canlarını verdiler. Ama şimdi, Allah bizi büyük imtihanlardan korusun. Bu millet yine o milletin çocuklarıdır. Onun için yine eminim ki, her türlü güçlük anında aynı fedakârlıkları göstereceklerdir. Ama bu inancı tam verdiğimizi, bu ahlâkı tam verdiğimizi, bu idealleri tam ruhlarına aşıladığımızı söyleyebilir miyiz?

Tam bir bitaraflıkla, birisi, eğitimimizi incelese, mekteplerde okutulanları, orada öğretilenleri incelese, basınımızı incelese, sokağımızı incelese, ailelerimizi incelese, acaba milletin ve devletin ayakta durabilmesi için gerekli bilgi ve ahlâkı gençliğe veriyor muyuz? Bu eğitimi veriyor muyuz? diye. İşte, bunu söyleyemeyiz. Demek ki, mesele, sadece, diğer partilerin her gün ekranda ve meydanlarda anlattığından ibaret değildir. "Ben gelince işçinin durumunu düzelteceğim, köylünün durumunu düzelteceğim, memurun durumunu düzelteceğim" demek aldatmacadır. Her şeyden önce, milleti millet yapan temelleri sağlam tutacak bir politika izlemek, bir eğitim politikası izlemek gerektir. Mevcut partilerde bu şuur yoktur. Bugüne kadar, iktidara da geçtiler, Onları gördük. Muhalefettekiler ve halen iktidarda olanlar da bu şuuru taşımamaktadır. Bu sebepledir ki, millet bağları gevşemeye başlamıştır. Bu, en büyük tehlikedir. Tehlike, alarm zilleri çalmıştır. Bunun için,

bir an önce uyanmalı, etrafımızdakileri uyarmalıyız. Bu partiler, ne kadar propaganda yaparlarsa yapsınlar, paralarını sarfedip zenginlerden, paralı insanlardan topladıkları paralarla ne kadar kalabalıklar toplarlarsa toplasınlar, televizyon yalnız ne kadar onlara tahsis edilirse edilsin ve basın ne kadar onlardan bahsederse etsin, bir düşününüz, bir düşünelim, bunlar hiç bir zaman bu milletin ve bu devletin temel ihtiyaçlarına temas eden bir şey söylemiyorlar. Onlar, bize hep suyun yüzünde olan bitenlerden bahsediyorlar. Suyun altında olanlardan bahsetmiyorlar.

Halbuki, bugün, içinde bulunduğumuz tehlikeler, ki hepimiz biliyoruz, bu tehlikeler bugünün eseri değildir; otuz sene, kırk sene, elli seneden, hatta iki yüz yıldan beri izlenen yanlış politikaların sonucudur. İşte, bu partiler, büyük parti dediğimiz partiler, size bu geçmişteki yanlış politikalardan bahsediyorlar mı? Hayır! Biz şimdiye kadar yanlış politikalar izledik diyorlar mı? Hayır! Bundan sonra düzeleceğiz, temelden, kökten değişeceğiz diyorlar mı? Hayır! Yenilenme dedikleri ise, sadece bir şahsın, bir ekibin gidip başka bir şahsın, bir ekibin gelmesi. Halbuki: o şahıs da öbür şahsın izlediği politikayı izleyecek. Bununla memleketin ihtiyacı karşılanmaz.

Çağımızda, teknoloji çok ilerlediği için, devlet mefhumu ve devletin boyutları değişti. Eskiden,

bundan beş yüz sene, bin sene evvel bir şatonun etrafını hendekle çevirirlerdi, onu öyle korurlardı. Avrupa'da, kontlar, dükler şato yaptırırlardı; etrafını da bir hendekle çevirirlerdi; o devlet olurdu. Sonra top icât edildi. Toplarla şatolar yıkılınca, devletin sınırları büyüdü. Artık, öyle ufak şehir devletleri öldü. Bir şatodan ibaret devlet veya ufak bir malikâneden, bir çiftlikten ibaret devlet kalmadı. Ne oldu? Millî devlet dedikleri devletler kuruldu. Bugünkü, Fransa, İngiltere devleti böyle doğdu. Daha evvel, bir çok derebeyliklerden ibaretti bu devletler. Neden böyle oldu? Çünkü: top icât edildi. Düklerden biri, daha çok mülke, güce sahip olunca, öbürlerinin hepsini yendi ve onları kendine tâbi kıldı.

Böylece krallık doğdu. Millî devlet, ulus devlet dedikleri. Bugüne gelince, artık, bu millî devletlerin de kıymeti kalmadı. Çünkü: bugün dört bin kilometre ötesini vuran füzeler icât olundu. Uzaydan bombalamalar geldi. Korkunç bir savaş teknolojisi gelişti. Bu durumda artık dar sınırları olan devletlere devlet diyemeyiz. Alışkanlıkla devlet diyoruz böylelerine. İşte, bugün, Yugoslavya'yı görüyorsunuz. Yugoslavya parçalanıyor. Sebebi nedir? Çünkü: Yugoslavya zaten sun'i olarak kurulmuş bir devletti. İnançları bir olmayan, âdetleri bir olmayan, birinin öbürüne tahakküm etmeye kalktığı, beş altı apayrı toplumdan ibaretti. Ve aynı zamanda da, teknik bakımından da, hiç bir kuvveti olmayan bir devlet çöküyor. Aynı şekilde, Ürdün, bu-

gün vardır, yarın yoktur. Lübnan'ı gördünüz, paramparça oldu. Neden? Çünkü: artık bu dar sınırları olan, yani küçük yüzölçümü olan, küçük nüfusu olan, nükleer gücü olmayan, büyük askerî gücü olmayan devletler, devlet değildir. Âdet olarak yine devlet deniyor. Bunlara, devletçik demek lâzım. Hatta devletçik de değildir bunlar. Bir nevi geçmişin derebeylikleri gibidirler.

Hakiki devlet, en az, bugün, on milyon kilometre kare yüzölçümü olan, iki yüz elli milyon nüfuslu ve mutlaka nükleer güce sahip ve bilginleri en teorik pozitif bilimlerde ileri seviyede ve sanatçıları, edebiyatçıları, bilim adamları da kendi alanlarında dünyada en yüksek seviyede olanlarla yarışabilecek bir toplum, bir millet, bir devlet, ancak devlet olabilir. Bu özellikleri taşımayanlar eninde sonunda parçalanırlar. Tarihte bile bu böyledir. Bir Roma Devleti'ni, bir Bizans Devleti'ni, Abbasi Devleti'ni, daha sonra Osmanlı Devleti'ni görüyoruz, uzun ömürlü olmuşlardır. Öbürleri, küçük bir çok devlet, kısa ömürlü olmuştur. Evet, Abbasiler ve Osmanlılar uzun ömürlü devletin en mükemmel örnekleridirler. Çünkü: boyutları büyüktür, millet büyüktür, nüfus büyüktür. Bir çok ırk bir araya gelmiş, bir millet oluşturmuştur. Hatta bir çok din biraradadır. Bir çok mezhep bir aradadır. Kimse kimseye kötü gözle bakmaz. Herkes biribirine saygı gösterir, herkes biribirini sever. Kişiler yüksek ideallere inanırlar. Devletin askerî gücü de

iç güvenlik gücü de büyüktür.

Bizim de bu Anadolu toprağında mutlak surette ilerde büyük bir devlet olmanın temellerini atmamız gerekir. Yoksa devletin hayatı tehlikededir. Roma, Bizans ve Osmanlılardan sonra, bu Ortadoğu bölgesi, tarih gözüyle bakarsak, bir fetret dönemini yaşıyor. Ya daha da paramparça olur, yahut da birleşir, ondan büyük bir devlet doğar. Abbasiler gibi, Osmanlılar gibi. Böyle olmadıkça, hepimizin hayatı tehlikededir. Irak'ı gördünüz, paramparça olmasına ramak kaldı ve olmayacağını da hâlâ söyleyemeyiz. Aynı şey Suriye'nin de başına gelebilir. Ve, öteki küçük arap emirlikleri zaten sözde bağımsızdırlar, hepsi Amerika'ya tâbidirler. Lübnan'ı biliyorsunuz. Bütün Ortadoğu'daki devletler, hepsi, aslında tâbi toplumlardır ve dışarıdan gelen tesirlerle her zaman felâketle karşı karşıya kalabiliyorlar ve bu felâketleri önleyemiyorlar. Tabii, aynı durum, aynı şartlar bizim için de sözkonusudur. Biz istisna değiliz, bir imtiyazımız yoktur. Biz daha çok düşmanlarla çevriliyiz. Çünkü: geçmişte büyük devlet olduğumuz için, o günden bize hınçları olan toplumlar vardır ve sürekli olarak Batı'da türk düşmanlığı, islâm düşmanlığı ve milletimize de islâm düşmanlığı işlenmektedir. Yanlış bir imaj geliştiriliyor. Bu yanlış imaj yüzünden biz daha büyük bir tehlike altındayız.

Bu durumda, bizim yapmamız gereken şudur: aydınların biraraya gelip aydınlık bir millet fikri-

ne, daha sonra devlet fikrine ulaşması, medeniyet fikrine ulaşması. Tereddütlü olmaması, kesin kararlar vermesi, dosdoğru hareket etmesi. "Acaba, biraz bundan, biraz şundan katsam olmaz mı?" derseniz olmaz. Kendi medeniyetini yeniden diriltecek-sin, bu neyi gerektiriyorsa yapacaksın. Büyük devlet kuracaksın ve bu büyük devletle kendini emniyete alacaksın, sonra da esaret altında inleyen, Çin'den Avrupa'ya kadar, Afrika'nın son ucuna kadar kıvranan milletlerin yardımına koşacaksın. İşte diriliş fikri bu demektir. Dirilişin bir parti haline gelişinin sebebi budur. Yoksa, siyaset için siyaset amacımız değildir. Günlük siyaset yapmak asla amacımız değildir. Amacımız, devletimizin büyümesi, ebed-müddet olması, hakiki prensiplere kavuşması, Batı'dan gelen sahte tavırlardan kaçınması ve kendini bulmasıdır. Bunun için parti kurduk ve bunun için siyaset yapıyoruz. Siyaset için siyaseti, yalana dayanan siyaseti, çıkara dayanan siyaseti reddediyoruz.

Ve aydınlarımız, bu inanç etrafında, bu ideal etrafında toplanacaklardır. Bu ideal etrafında toplanmayacak olan bize gelmesin. Bin yıl sonra gerçekleşse bile idealimiz, ancak ona inananların bize gelmelerini istiyoruz. Bir an önce bir mevki kapmak, iktidara geçmek ve bir takım nimetlerden yararlanmak isteyenler, bize yaklaşmasın. Gönüllerinde bu arzuyu taşıyanlar hüsrana uğrayacaklardır. Ve nitekim, zaman zaman uğramışlardır. Eğer

ibret gözüyle baksak, İran Şahı'nın sonunu düşünsek, Filipin diktatörünün sonunu düşünsek, Stalin'lerin, Lenin'lerin devrildiğini, Mao'ların devrildiğini düşünsek, anlarız ki, bu dünyada zulümle yaşamak mümkün değildir. Zulmün ömrü kısa, adaletin ömrü uzundur. Faziletin ömrü uzundur. Çıkarın, menfaatin, menfaatçiliğin ömrü kısadır.Lübnan'da zenginler de mahvoldu, fakirler de mahvoldu. Neden? Çünkü: birbirleriyle uğraştılar, düşman geldi, bunları birbirine düşürdü ve yok olup gittiler. İşte bunlardan ibret alıp, devleti, menfaat için değil, çıkarlar için değil, her şeyden önce, milletin yaşaması için, devlet emânetlerini, görevlerini ehline teslim etmemiz için canla başla korumalıyız. Eğer bu görevi yerine getirmezsek, milletimize karşı görevimizi yapmamış oluruz.

Kardeşlerim! Diğer partilerin umumi olarak tutumları şöyledir: güncel hâdiselere bakıyorlar ve ona göre size bir çare söylüyorlar. Halbuki: bir devletin hayatında günlük olaylar, bir enstantanedir; yani ağacın bir kesitidir. Halbuki: bir devletin hayatı, bir çınarın hayatıdır. Tepeden tırnağa, kökünden dalına düşünmezsen çınarı, kökünü kurutacak şekilde hareket edersen, yapraklarına istediğin kadar su sık, çınar kuruyacaktır. Kökünü düşüneceksin, yaprağını düşüneceksin, çevresini düşüneceksin, havasını düşüneceksin, yani ağacı tümüyle düşüneceksin. Bir devlet de böyledir. Devlet, güncel bir varlık değildir. Devlet, tarihî-sosyolojik bir var-

lıktır. Yani tarih içinde yaşayan, uzun ömürlü, bir insan ömrünü aşan ömre sahiptir. Hatta ideal devlet, bin yıl olarak düşünülmüştür. Bin yıl ömrü olacak şekilde düşünülen bir tarihî varlıktır devlet. O halde, ona o gözle bakmalıyız. Partilerin devlete o gözle bakması lâzımdır. Yani bir devlet nereden geliyor, nereye gidiyor, bugünkü meselelerinin kökleri nerelerdedir, bunlara inmesi lâzımdır devlet adamlarının, siyaset adamlarının. Ona göre bize çıkar yolu göstermelidirler. Yoksa sadece günlük olaylarla meşgul ederlerse, bizi aldatmış olurlar. Zaman kaybettirirler bize. Allah göstermesin, bir gün de devlet çökerse, şaşar kalır insan.

Bunu, Divan-ı Kebir'deki, meşhur, çoğunuzun bildiği misalle, Mevlâna'nın, Hz. Mevlâna'nın misaliyle anlatayım. Adamın biri bir ev yaptırır. Fakir bir insan, bir ev yaptırır. Ve çoluk çocuğuyla onun içine girerken, bu saf insan, dönmüş, eve seslenmiş, demiş ki: "ey evceğiz, ben seni zor belâ yaptım. Kalabalığız ve fakiriz. Çok uğraştım, didindim, bin bir güçlükle seni yaptım. Sakın yıkılayım demeyesin. Eğer yıkılacaksan, bana önceden haber ver ki, ben çaresini bulayım. Sen yıkılmayasın. Çünkü yıkılırsan, çoluk çocuk ortada kalırız". Zaman geçmiş, yıllar geçmiş, bu fakir o evde çocuklarıyla yaşamış. Fakat bir gün, güm diye ev çökmüş. Ev çökünce adam ve karısı, zar zor, çocuklarıyla kendilerini ancak dışarı atabilmişler. O zaman, adam eve dönüp, seslenmiş, demiş ki: "ey evceğiz!

Ben sana dememiş miydim? Neden bana haber vermeden yıkıldın? Neden haber vermeden yıkıldın da, bizi çoluk çocukla sokakta bıraktın?". O zaman ev: "ey gafil, ben sana söylemedim mi sanıyorsun? Ben sana her an evin çökmekte olduğunu, yıkılmakta olduğunu haber vermek için her ağzımı açtığımda, sen, burası bir çatlak dedin, oraya bir sıva yaptın, ağzımı çamurla kapattın; ben ağzımı ne kadar açtımsa da sen orayı bir yarık sanıp tıkadın, böylece benim söylememe imkân vermedin ve neticede de ev çöktü.Suç senin. Çünkü: ben ne kadar söylemek istedimse de sen bana bu fırsatı vermedin. Hep kendini aldattın".

İşte, bu, bir devletin çöküşünün de hikâyesidir. Devletler, tarihde görülüyor, çökmüşlerdir bu sebeplerle. Devletlerin çöküşü böyle olmuştur. Ve zamanın devlet adamları hemen çatlaklara sıva yaparak işin kurtulacağını zannediyorlar. Halbuki yıkılış temelden olur. Temelleri sağlamlaştırmak lâzımdır. Temeller sağlamlaşırsa o zaman devlet de sağlamlaşır, o vakit sıvaları da yaparsın. Sıva en sonra; süs en sonra. En önce, temelleri güçlendirmeli, duvarları sağlamlaştırmalı. Halbuki: bizim siyasî partilerimiz, iktidârlarımız, sadece, sıva yapmak, süs yapmakla meşguldûrler. Ama artık milletin yeni bir gençliği gelmiştir. Bu millet, Allah'ın izniyle ölmeyecektir ve yeni bir nesil gelmiştir, yeni bir gençlik yetişmiştir. Bu gençlik, işi temelden almaktadır ve temelden bir sistem kura-

caktır ve her konuda, araştırmalara dayanan, ilme dayanan, hakikata dayanan çözümler seti yapacaktır. Ve bu sistemle devleti yeni baştan kuracaktır. Öbür siyasî partilerin hepsi silinecek yeni partiler doğacaktır. O zaman, devlet kurtulacaktır. Ve bu millet, yine büyük millet olduğunu gösterecektir. Ben bu inançtayım. Bu inançla bu partiyi kurduk. Otuz yıl fikir zeminini hazırladık. Ve bir gençlik yetişti. Bu gençlik, giderek büyüyecektir ve bütün millet fertleri onlara katılacaktır. Allah'ın izniyle diriliş gerçekleşecektir.

Bizim dirilişimiz, Ortadoğu'nun, islâm âleminin, islâm medeniyetinin yeniden dirilişi olacaktır. Esir kardeşlerimizi, her yerdeki, Gazze'deki, Filistin'deki ve Rusya'daki, Çin'deki ve Afrika'daki esir kardeşlerimizi kurtaracaktır bu millet yeniden. Buna inanınız. Zulmün devamı yoktur, ebediyeti yoktur. Hakikat ve inanç ve âhlak ve fazilet, ebedî olan bunlardır ve bu millet bunlara inandığı için, mutlak surette, gelip geçici olan, Batı'dan gelmiş olan bir üst cilayı kaldıracak, yeniden temellerinden yükseltecek binayı ve o büyük devletini kuracak ve dediğimiz gibi, büyük millet olarak, insanlığın ortasında, yeni bir devir, islâmın ve hakikatın diriliş devrini açacaktır. Bu inançla hepinizi selâmlıyorum. Hepiniz sağ olun, buraya kadar geldiniz, beni dinlediniz. Ve inşallah bundan sonra hep beraber olacağız ve millet yolunda, devlet yolunda, devletin büyüyüp, milletin büyüyüp eski büyüklü-

ğünü kazanması yolunda, hep birlikte, el ele, kol kola olacağız. Ve göreceksiniz, hâdiselerin hızlı gelişimi sonucunda, yepyeni bir diriliş gerçekleşecek ve yine eski mutlu, büyük, kudretli devlet kurulmuş olacaktır.

Hepinizi selâmlıyorum. Teşekkür ederim.

III

MİLLET TOPLANTISI

MATERYALİZM ve OPORTÜNİZM
DEVLETİN
ÖLÜM FERMANIDIR
Ramit
CAFE
BİLARDO

Kardeşlerim!

Selâmlarımla sözlerime başlıyorum dünya ve ahiret kardeşlerim. Biz burada bugün bir toplantı yapıyoruz. Bu toplantının anlamı çok büyüktür. Sayının önemi yoktur; aslolan toplantının anlamıdır. Siz burada "millet toplantısı"nı yapıyorsunuz. Bu millet toplantısı, ilk toplantı değildir, son toplantı da olmayacaktır. Milletimizin, büyük islâm milletinin, her sıkıntılı zamanında, bir millet toplantısı yapılır. Tarihimizde, bu, defalarca yapılmıştır. Haçlılar gelip islâm âlemini yok etmek istediği zaman Selâhaddin Eyyûbi'nin yaptığı toplantı; beyleri, kumandanları, erleriyle bütün milleti bir araya getirmesi, bir millet toplantısıdır. Artukoğulları'ndan Harput beyi Belek Gazi, yine Haçlılara karşı bütün ileri gelenleri toplayıp Batı'nın kıral, dük, kont ve daha bir çok büyüğünü esir ettiği zaman yaptığı toplantı, bir millet toplantısıydı. Bir millet varsa, o

milletin hayatı tehlikeye girdiği her sefer, millet toplantısı yapılması lâzımdır. Ve yine Şah İsmail, Diyarbekir'i, Güneydoğu Anadolu'nun tümünü fethetmek istediği zaman, İdris-i Bitlisi'nin, her bakımdan büyük olan, veli olan, fikir adamı olan, âlim olan, devlet adamı olan Mevlâna İdris-i Bitlisi'nin başkanlığında bütün ileri gelenler bir millet toplantısı yapmışlardı. Demek ki, tarihimizde, hep millet toplantısı olayları vardır.

Bir misal daha vereceğim; son misal olarak: Şeyh Şamil, Kafkasya'da. Ruslara karşı, o mukayese edilmez dev gücün karşısında, son derece az bir insan topluluğunun verdiği o büyük mücadelede, mühim olayların hemen ardından mühim kararlar vereceği zaman, özel camiine kapanırdı. Herkes bilirdi ki, çok mühim kararlar çıkacak oradan. O yüzden, bütün millet gelir; caminin etrafında gecelerce kalırdı. Günler geçerdi, Şeyh Şamil ordan çıkmazdı. Herkes Allah'a yalvarırdı. Bir nevi, "Şeyh Şamil'imizi bize geri ver" diye. Bir gün, iki gün, üç gün geçer; sonunda caminin kapısı açılır, Şeyh Şamil çıkardı. Çıktığı zaman, yine, bütün orada toplanmış olan, yani millet toplantısını yapmış olan o arkadaşlarına belki ölümü de göze aldıracak kararlarını açıklardı.

Şunu biliniz ki, bugün, Selâhaddin-i Eyyubi'nin olsun, İdris-i Bitlisi'nin olsun veya Şeyh Şamil'in olsun, o toplantıları, millet toplantılarını yaptıkları zamandan daha ehemmiyetsiz olmayan günler-

de yaşıyoruz. Son derece kritik günlerde yaşıyoruz. Bir millet toplantısı yapmak lâzım. Bu millet toplantısını kim yapacak? Eğer hiç kimse yapmıyorsa, siz yapacaksınız. Yani; o millet toplantısını, yapmaları gerekli olan devlet adamları yapmıyorsa, sizler, benim dünya ve ahiret kardeşlerim, dâva arkadaşlarım sizler yapacaksınız. İşte bu toplantı, bir millet toplantısıdır, o millet toplantısıdır.

Peki, bu toplantının niçin yapılması lâzım geliyor? Onu izah edeyim. Avrupalılar, elli yıldır, altmış yıldır, yetmiş yıldır birbirleriyle sürdürdükleri kavgalarını hallettiler. Bir tarafa bıraktılar aralarındaki çekişmeleri. Şimdi islâm âlemine döndüler. Onu paramparça etmek istiyorlar. Yani Bosna Hersek ve Çeçenistan'ın başına gelenleri, bütün islâm âlemine tatbik etmek istiyorlar. Bunun için, mutlaka, müslümanların bu millet toplantısını yapması lâzım. Ama kim yapacak? Kırk yedi devletten bir araya gelmiş olan İslâm Konferansı'nın üyeleri olan devletlerin başları olan kişiler, acaba, bugün, Bosna Hersek için, Çeçenistan için ne yaptılar ki, bu genel, yeni ve sürekli haçlı seferi için bir tedbir alsınlar? Çünkü: onlar bu şuuru taşımıyorlar. Bu milletin şuurunu taşımıyorlar. Tarih şuurundan yoksunlar. Bunun misalleri ortada.

Bir gün, bir devlet adamını görüyorsunuz. "bizim için yeni bir devir açıldı, 2000'li yıllar türk devridir, 21. asır bizimdir" veya "Adriyatik'ten Büyük Okyanus'a kadar yeni bir dünya önümüze açıldı" diyor,

fakat daha sonra başka bir gün, "bize, Avrupalılar Sevr'i tatbik etmek istiyorlar" diyor. Bu tezat nedir? Devlet adamlarımız, bir gün, dâvanın tam şahdamarına parmak basarcasına, sorunun büyük olduğunu, radikal olduğunu belirtmek istiyorlar. Bir kaç gün sonra, bakıyorsunuz: her şey iyidir, bizim durumumuz iyidir, yapacak bir şey yoktur anlamında sözler sarfediyorlar. İşte, bu kadar büyük çelişki içinde olan ve zihnen ve yetişme itibariyle bu durumda bulunanlardan, böyle büyük bir millet toplantısını, milletimizin geleceğini tesbit edecek büyük toplantıyı beklemek imkânsızdır.

Onun için, diyorum ki: bu milletin çocukları, bu toplantıyı kendileri yapacaklardır. İşte bir misali de bugün sizin yaptığınız bu toplantıdır. On kişi de olsak, yüz kişi de olsak, bin kişi de olsak, biz bu millet toplantısını yaparız. Niçin yapmak zorundayız? Bir insan düşünün, belki babasından bir servet kalmıştır kendisine, paraya ihtiyacı yoktur. Ama hiç bir amacı da yoktur; başıboş bir hayat sürmektedir. O insan, babasından kalan serveti de yer ve sonunda bu dünyadan zelil ve hakir bir şekilde gider. Hiç bir iz bırakmadan gider. Bir amacı olmayan, kendisine bir görev yüklenmemiş, kendisi bir misyon yüklenmemis insanlar böyle olduğu gibi, toplumlar ve devletler de böyledir, milletler de böyledir. Eğer bir milletin tüm fertleri: "ben kendi hayatımı yaşarım", "yalnız çıkarıma bakarım, başka bir şey bilmem" diye düşünüyorlarsa, devletin ve milletin imkânları ne olursa ol-

sun, onları saçıp savuracak ve bir mirasyedi gibi sonunda aç ve sefil kalacaklardır.

Ama bir de misyonu olan milletler vardır. Tarihi yapan milletler, misyonu olan milletlerdir. Misyonu olmayan halklar, milletler, toplumlar, ayaklar altında ezilir. Misyonu olan milletler de, tarihte, şan ve şerefle yükselir. Selçuklulara bakalım, Osmanlılara bakalım. Onlar, misyonu olan devletlerdi. Yani milletimizin misyonu olan devletiydi, Selçuklu Devleti, Osmanlı Devleti. Neydi Selçukluların, Osmanlıların misyonu? Onlar, hakikat medeniyetini dünyaya hakim kılmak, İslâm Medeniyeti'ni dünyanın sulh ve sükûn temeli yapmak istiyorlardı. Misyonları buydu. Romalıların bir misyon iddiaları vardı. Buna Pax Romana derlerdi. Yani, güya dünyaya sulh ve düzen getirmek. Ama, temelinde, Romalıların dünyaya hakimiyeti niyeti yatıyordu. Bunun karşısında, islâm medeniyetinin ilkesi olan Pax İslamica diyebileceğimiz islâm sulhu, yani dünyadan fitnenin kalkması, bizim medeniyetimizin ve milletimizin her zaman için ideali olmuştur.

Misyonu olan bir millet olduğumuz için, az da olsak, dünyaya, şan ve şerefle, medeniyetimizin bütün nakışlarını hâkketmişizdir. Her yerde bizim mührümüz vardır. Avrupa'nın ortasında da mührümüz vardır. Ve bu mühür ebediyete kadar kalacaktır. New York'a da bir gün medeniyet, sulh ve hakikat mührümüzü basacağız, Roma'ya da. Çünkü: biz misyonu olan bir milletiz. Dostoyevski'nin, Tols-

toy'un eserlerine baktığımız zaman, Rus milletine bir misyon atfettiklerini görürüz. Mesih millet derler Rus milletine. Yani dünyayı hıristiyanlık adına yönetecek millet olarak görürler Rus milletini. Ama, gerçekte Rus milletinin misyonu bu muydu? Hayır, ne geçmişte, ne gelecekte rus misyonu, rusa yüklenen misyon, hiçbir zaman, insanlığa bir huzur getiren, bir sulh getiren misyon olmamıştır. Tam tersine, müslümanların başına hıristiyanların astığı demoklesin kılıcıdır rus. Ruslar hâlen de böyledirler. Çarlık Rusya'sı devri boyunca bu böyle oldu. Komünist Rusya kurulduğu zaman, bu sefer, bütün dünyayı istilâ etme amacını taşıyorlardı slavlar. Slavcılık gizlenmişti, maskelenmişti insanlık adı altında. Fakat, hakikatte gene amaç dünya hakimiyetiydi. O rejim, suni olduğu için, suları tersine akıtmak istediği için yıkıldı. Amacına ulaşamadı. Ama, bugün, rus halkına, rus milletine, yine avrupalılar eski misyonunu, müslümanların başında demoklesin kılıcı olma misyonunu vermek istiyorlar ve vermişlerdir. Bosna Hersek'in tahribinde de, Çeçenistan'ın yıkımında da, tabii, Rusya vardır.

Biz iki yüz yıldan beri kendi misyonumuzu kaybetme ve giderek unutma yoluna girdiğimiz için, büsbütün, hiç bir türlü düzelme ve eski gücümüzü bulma imkânına kavuşamıyoruz. Kendi misyonumuzu tekrar bulmadıkça, kendi misyonumuzu, görevimizi üstlenmedikçe, hiç bir zaman eski gücümüze kavuşamayacağız. Eski gücümüze kavuşa-

madığımız takdirde de mutlaka tarihten silinip, yokolup gideceğiz.

İşte, bu yüzden, bugünler çok önemli, çok kritik günlerdir. Başıboş bir gençlik yetiştirmemiz isteniyor. Ve başıboş millet haline getirilmek isteniyoruz. Buna karşı direnmeliyiz. Buna karşı, sadece bir tepkiyle değil, bir misyonla çıkmalıyız. O misyon, Diriliş Misyonu'dur. Artık, sadece tepkiyle, bir millet yaşıyamaz. Batıcılığı kötülemekle bir yere varamayız sadece. Mutlaka karşısında bizim de söyleyecek bir sözümüz olmalıdır. Söylecek sözümüz çoktur. Biz hakikat medeniyetinin varisiyiz. Allah tarafından bize armağan edilmiş bir medeniyet vardır. Bu medeniyetin ismi, İslâm Medeniyeti'dir. Hakikat Allah'ın kılıcıdır. Kim bu kılıcın karşısında durabilir? O yüzden, yeter ki o kılıcı kuşanalım, yeter ki, o kılıcı belimize asalım veya havaya kaldıralım. Bütün medeniyetimizin silâhlarını tek tek terk ettik. Her türlü imkânımızı feda ettik. Batı, en evvel bizi içten çökertti. İşte buna karşı yeniden bir savaş başlamıştır. Bu savaşın adı Diriliş'tir. Çünkü: sadece tepki değil, aynı zamanda, bir sistemle geliyoruz. Baştan sona, her meselenin çözümü olan bir düzenle geliyoruz. Yeni Dünya Düzeni dedikleri emperyalizme karşı, mazlum milletlerin, halkların, insanların hakkını koruyacak bir düzenle geliyoruz. O düzenin adı Diriliş'tir. İslâmın Dirilişidir. İslâm Medeniyetinin Dirilişidir. Önce buna bizim inanmamız lâzımdır. Biz inanmazsak başkasını inandıramayız.

Yazımızı, yeniden kendi yazımızı kullanacağız, başkasının yazısını kullanmayacağız. Halbuki: bizim devlet adamlarımız, yeni bağımsızlığına kavuşmuş olan Türkî Cumhuriyetlere ne tavsiye ediyorlar? Diyorlar ki: latin alfabesini alın. Sanki Türkmenistan, Azerbaycan, Özbekistan veya diğerleri, hayatında hiç yazı görmemiş vahşi kabilelerden oluşmaktadırlar da, onlar, yeni tarihlerinde ilk kez medeniyete giriyorlar da, onlara yazı aranıyor! O yazı da, bizimkilerin tavsiyesi, latin harfleri olsun, latin yazısı olsundur! Onlar, en az bin seneden beri, dünyanın en üstün alfabesine sahiptirler; en üstün yazısına, en üstün edebiyatına sahiptirler. Sen, onlara, hangi hakla bunu tavsiye ediyorsun? Ve yine, yetmiş yıl, yüz yıl, yüz elli yıldır, dinleri başta olmak üzere bütün mukaddesatları çiğnenen bu kardeşlerimize, biz, şimdi, laikliği öneriyoruz. Yani: "sakın kendi dinine sarılma, laiklik adı altında ne olduğu belli olmayan içi boş bir kelimeye" sığın diyoruz. Oysa, onlar, en büyük heyecanla, mahrum oldukları dinlerine sarılmak istiyorlar. İşte devlet adamlarımızın bu gibi yanlışlıkları her gün arka arkaya sökün eden bitmez tükenmez bir seri teşkil ediyor. Gönlümüz istiyor ki, uyansınlar, dirilsinler. Fakat tabii, belli bir yaş geçtikten sonra, belli bir formasyon almış insanların değişmesi çok zordur. O yüzden ümidimiz gençliktedir. Gençlik bunları görmeli, bütün bunları bilmeli. Liderlerin ne kadar âciz kaldığını, şu koskoca İslâm Âlemi'nin en basit meselelerde ne kadar âciz, ne ka-

dar âcil durumda kaldığını, utanç verici durumda kaldığını gençlik görmeli. Bunu anlatmalıyız gençliğe. Ve ona göre yetişmeli ve yeniden kendi misyonlarına sarılmalıdırlar. Hiç bir görevi olmayan, geldiği gibi giden, bir görev üstlenmemiş insandan, farkı budur müslümanın. Bir böceğin bile kendine göre bir görevi vardır. İnsanın, gerçek insan olan müslümanın bir görevi olmamalı mıdır?

Bizim görevimiz, milletimizin görevi ise, onun da üstünde. En üst görev. Metafizik yanı olan bir görev. Tanrı tarafından verilmiştir bize. Çünkü: her insan, her müslüman, yeryüzünde, Allah'ın halifesidir. Yeryüzüne onun hakimiyeti yakışır, yaraşır. Böyle olduğu halde, hakimiyeti başkalarına bırakmak, Allah düşmanlarına bırakmak, hakikat düşmanlarına bırakmak, bizzat varoluşa ihanettir. Kadere ihanettir. Kaderimiz, misyonumuzdur. Eğer sen alınyazısının dediğini yapmazsan, alınyazısı seni çarpar, yere vurur.

Memleketimizin gerçeği ortada, bunu söylemeye gerek yok, teferruatıyla anlatmaya gerek yok. Siyasî durum, dış siyaset durumu, ekonomik durumumuz herkesçe malûm. Bunun karşısında, ne yapacağız, çözümümüz nedir? Çözümümüz, Diriliştir. Diriliş'i şöyle anlamak lâzım. Sadece siyasî bir sistem değildir Diriliş; sadece ekonomik de değildir. Sadece sosyal da değildir. Her açıdan baktığımız zaman, gerek metafizik açıdan, gerek sosyal açıdan, gerek siyasal açıdan, gerek tarihî açıdan

baktığımızda, bu sistem, bize bir cevap verir. Meselelerimiz için bir çözüm önerir.

Diyelim, eğitim sistemi. Eğitim sistemi, bugün baştan aşağı bozuktur. Belki âdeta anti eğitim yapılıyor. Eğitimi de hakikatine kavuşturmak için önce metafizikten başlamak lâzım. Devlet adamlarımıza baktığımız zaman görüyoruz ki, Osmanlıların bozulmaya başladığı andan itibaren, onlarda para, mal mülk biriktirme hırsı var. Millet ve devlet fakirleştikçe devlet adamlarımız zenginleşiyor, mal mülk düşkünü oluyorlar. Bunu araştırdığımızda kökünde şuuraltı bozukluğu gözüküyor. Demek ki, eski zamanlardan, cahiliyye devrinden kalma bir takım hisler, kırıntı halindedir önce; daha sonra da, büyüyen içteniçe insanı çürüten bir şuuraltı motifi olmuş. Ne ihtiyacı vardır devlet adamının bu kadar mala mülke veya paraya? Bu millet, kendisinin önderi olan, kendisi için hayatını ortaya koyan insanlara bakmayacak mıdır? Onu aç ve sefil mi bırakacaktır? Diyeceksiniz ki, belki babasından kalmıştır devlet adamının, dedesinden kalmıştır para, mal mülk. Babasından da kalsa, dedesinden de kalsa, malı mülkü, millet uğruna, dâvası uğruna harcamayan lider, lider değildir; devlet adamı, devlet adamı değildir. En bozuk devirlerimizde, devlet yıkılırken, son derece büyük servetler yığmışlardır bazı devlet adamları. Ve bu servetler onlara elbette yaramamıştır. Çoluk çocuklarına ve torunlarına yaramamıştır.

Peki, bu hastalık nereden geliyor? Bu hastalık, dediğimiz gibi, bir cahiliyye devri âdetidir. Bu cahiliyye devri âdetlerini ayaklarımızın altında çiğnemeliyiz. Nasıl Veda Hutbesinde, Peygamber Efendimiz, şu şu şu cahiliyye âdetlerini ayaklarımın altında çiğniyorum diyorsa, biz de, ona uyarak, bu türlü âdetleri, lidere tapınma, lider fanatikliği, liderin servet biriktirip milleti hiç hesaba katmaması, daha bunun benzeri nice kötü âdet varsa hepsini ayaklarımızın altında çiğnemeliyiz. Bu ve benzeri âdetleri ayaklar altında çiğneyecek bir nesil gelmelidir. Bu nesil, kırk yıldır yetişmesine çalıştığımız nesildir. Bu nesil Diriliş Neslidir. Bu nesil görünmüştür. Ufukta görünmüştür ve şehrin kapılarına gelip dayanmıştır. Hiç korkmayın, bu nesil gelmektedir. Düşmanlar, ne kadar tedbir alsalar, ne kadar engel olsalar, bu neslin, Diriliş Nesli'nin, gelip, İslâm Âlemini yeniden diriltmesine ve dünyanın karşısına bir âbide gibi dikmesine hiç kimse engel olamayacaktır. Kaderimiz ve tarihimiz, burada sona ermedi. Kıyamete kadar bu millet yaşayacaktır. Bu milletin çocukları yeniden kendine gelecektir. Ve Ortadoğu'da bir tek kalp çarpacak, islâm milletinin kalbi. Bin parçaya bölünmüş suni devletçiklerin hiç birinden iz kalmayacaktır. Size burada bunu söylüyorum, inançla söylüyorum.

Muhakkak, bir gün, İslâm Milleti, kendine gelecek, kendi, en metafizik probleminden en hurda günlük meselesine kadar bütün sorunlarını çö-

zümleyecek sisteme kavuşacak ve yine geçmiş zamanda olduğu gibi, Peygamber Efendimiz döneminde, Dört Halife döneminde, Emeviler, Abbasiler, Selçuklular ve Osmanlılar zamanında olduğu gibi büyük bir İslâm Milleti ve Devleti Ortadoğu'ya kendi bayrağını, kendi sancağını dikecektir. Ondan sonra, Avrupa kendi sınırlarına çekilsin. Ve Amerika, bütünüyle Batı, kendi sınırlarına çekilsin. Ve: "bütün dünyayı istilâya hazırlanan Çin! sen de kendi sınırlarına çekil!" diyeceğiz o zaman. O zaman, yine dünyanın sahibi, dünyanın koruyucusu, dünyanın bekçisi biz olacağız, bizim milletimiz olacaktır. Âciz devlet adamları çekip gideceklerdir. Başka çaresi yoktur. Mutlak surette, Diriliş, milletin dirilişine, İslâm Milletinin yeniden ortaya çıkmasına ve islâm devletinin de yeniden doğmasına önayak olacaktır.

Diriliş'in bugüne kadarki fikir planında ve sanat planında çalışmasını siz arkadaşlarımın çoğu biliyor. 1990'dan beri parti olarak aksiyon sahasına çıktığı da artık herkeslerce görülmeye başlandı. Ancak, bazı çok önemli adımlar daha atmamız lâzım. Türkiye'nin her tarafında şubelerimizin kurulması gerekiyor. Bunun için her birimizin bin kişiye bedelmiş gibi çalışmamız gerekmektedir. Bugün mevcut partilerin hepsi bitmiştir. İflâs bayrağını çekmişlerdir. Biribirinin içine girip varolmaya çalışıyorlar. Yani bugün diyelim, şu parti, büyük bir partidir ama benzeri öbür partinin içine girip erimeye hazırdır âdeta. Diğerleri, bir çok partiler,

hepsi birbirinin gözünün içine bakıyor; acaba biraz iyi bir şartla beni kabul ederler mi diye. "Efendiler!" demek lâzım, "evet, birbirinizi kabul edersiniz, birbirinizle birleşirsiniz, birbirinizle anlaşırsınız ama sonunda ne çıkar ortaya? Ayrı ayrıyken hiç bir faydası olmayan toplulukların bir araya gelmesiyle ne gibi bir mucize olacak da bundan bir hayır doğacak? Hayır efendiler, artı değerde olmayanların toplamından sadece eksi çıkar. O yüzden gözlerimizi yalnız ve yalnız bir yöne, bir doğrultuya çevirmemiz lâzım. O doğrultu, Diriliş doğrultusudur.".

Geçmişten kuvvet almayanlar geleceklerini kuramazlar. Geçmişsiz, geleceksiz bir halk doğurmak için çırpınıyor duruyor partiler. Siz bakmayın patırtı gürültülerine; hiç bir partinin ne bir geçmiş yorumu vardır, ne de bir gelecek yorumu. Sadece şimdiki zamanı kurtarmaya çalışıyorlar. Oysa, şimdiki zamanı kurtarmanın yolu, yine geçmişi ve geleceği sağlıklı bilmek ve geçmişle gelecekle ilişkide olmaktan geçiyor.

Gelecek zaman, çok olaylara gebedir. Eğer hiç bir şey yapmazsak, şüphesiz silinip gitmemiz, parçalanmamız yakındır. Yok eğer tam bir şuurla, birlik ve beraberlik içinde, doğru yola, yani Kuran-ı Kerim'in "sırat-i müstakim" dediği yola, sadece ismen değil, cismen ve ruhen doğru olan yola yöneldiğimiz zaman, ancak o zaman, Allah'ın büyük yardımı olacaktır. Mucize o zaman gerçekleşecektir. En az bir emekle ne kadar büyük enerjileri yüklen-

diğinizi siz kendiniz bizzat göreceksiniz. Onun için yılmayın. Siz, memleketimizde, ülkemizde ve İslâm Âleminde batıcılığın, inkârcılığın şahlanmış durumuna bakıp da yeise kapılmayın. Yılan, öleceği zaman son bir kez şahlanır. Bu, yılanın son can çekişme halidir. Artık hakikat belli olmuştur. "Gören göz için gün ışımıştır." Bu yüzden azlığa ve çokluğa, imkâna ve imkânsızlığa bakmadan, biraraya gelip, şuurla, tarih şuuruyla ve millet şuuruyla dâvamızı gerçekleştirmek, dirilişi, medeniyetimizin dirilişini gerçekleştirmek zorundayız.

İşte, bu tarihî günleri yaşıyoruz. Ve bu tarihî günlerin bir enstantanesi, bir anı da bu Pendik'teki toplantıdır. Şu mevsim şartlarının en elverişsiz olduğu bir zamanda, yine hepimiz buraya geldik, toplandık. Ve içten içe birbirimizle konuşuyoruz. Diyalog halindeyiz. Ve ben monoloğ yapmıyorum. O yüzden, bir gün bu Pendik toplantısı da anılacaktır. Herkes bilecektir ki, bu zincirde, bu tesbih halkası içinde, Pendik'in, bir kapalı salon toplantısı, sohbet toplantıları ve şimdi de meydan konuşması, açık hava toplantısı, bir seri halinde birbirini tamamlayan ve giderek büyüyen bir yeri vardır. Ve yalnız Pendik'te değil, Gebze'de, Adapazarı'nda, Niğde'de, Bursa'da, Eskişehir'de, Ankara'da, İstanbul'un bir çok yerinde, Cağaloğlu'nda ve Türkiye'nin bir çok yerinde, her tarafta toplantılarımız olmaktadır. Sohbetlerimiz, konferanslarımız olmaktadır. Ve bundan sonra da imkân çerçevesinde meydan toplantılarımız olacaktır. Ve bu bayrak

mutlaka dalgalanacaktır. Ve bu bayrak mutlaka yükselecektir. Çünkü: bu sadece bir gül değildir. Amblemimiz sadece bir gül değildir. Gül mevsimliktir. Gelip geçebilir. Ama, bu, gül ağacıdır.Yaz mevsimi geçse de yine devam edecektir. Biz, tevazu içinde kaldıkça, biz dâvamızdan en ufak bir tâviz vermedikçe, gün gün büyüyeceğiz, artacağız, çoğalacağız. Öbür partilerin artma imkânı kalmamış, bundan sonra erime zamanları gelmiştir.

Bir de sizi benzerlerin tehlikesine karşı uyarmak istiyorum. Evet, benzerlerimiz vardır; fakat bu benzerler bize öbürlerinden daha uzaktırlar. Çünkü: benzerlik, aslı tahrif için daha kolay kullanılabilir. Bu millet düşmandan korkmaz; asıl korktuğu yalancı benzerlerdir. Biz bu dâvayı fikir planında geliştirirken bir takım kişiler ileri sürüldü. Onlarda bir an önce partileştiler. Siyasî planda kalabalıklar topladılar. Yani açıkgözlük yaptılar amiyane tâbiriyle. Güya bir an önce yer kapacaklar. Hiç kimse, hiç bir şeyi, hakkı olmayan bir şeyi, bin yıl da geçse elinde tutamaz. Mutlaka hak, sahibine geri dönecektir. Kim bu dâvanın çilesini çekmişse, fikir çilesini ve ahlâk çilesini çekmişse, yine o dâvanın yürütülmesi ona geri dönecektir. Hiç kimse, kendini, yaptığı açıkgözlükle akıllı sanmasın. O yapılan, boş, toprağa temelsiz dikilmiş binalardır. Böyle sözde yapılar ne kadar büyük yapılmışsa o kadar çabuk yıkılır. Çünkü: temeli yok. Ama, bizimkisi, bir filizdir ki, topraktan çıkmıştır ve fırtınalara karşı savaşını vermektedir. Ve mutlaka bir

gün muzaffer olacaktır. Çünkü: hak tektir ve tek kalacaktır. Hiç kimse, taklitle, onu bir takım imkânlara dayanıp bizden önce başkalarına göstermekle ona sahip olamaz.

"Çalınmış mal eninde sonunda sahibine geri döner" diye bir söz vardır. Bu bakımdan, Diriliş, ilk tohumdur, aksiyon olarak. Bizden önce de çalışmalar yapılmıştır. Ama, yeniden atılan ilk tohum, Diriliştir. Halen yürürlükte olan odur ve gün gelecek gelişecektir. Mesele bir biçim meselesi değildir, yani mesele parti olmak meselesi değildir. Yarın belki parti olarak büyürsek, parti fikrini de yok ederler. Onu da ortadan kaldırırlar. Onun için neye sahip olduğunu iyi bilmelisin mümin kardeşim.

Ben size "partiye sarılın" diyorsam, onun şekline sarılın demek istemiyorum. Onun ruhuna, onun fikrine, onun anlamına, onun fonksiyonuna sarılın; şekillere saplanmayın. Çünkü: şekli bir gün yok ettikleri zaman, öz, cevher olarak kalacağından kendine yeni bir şekil verecektir. Kimileri "biz keşke sade sanat alanında kalsaydık" veya " biz keşke fikir alanında kalsaydık" derler. Onların yanlışı bu bakımdan ortadadır. Çünkü: onlar şekle saplanmışlardır. Dergi, gazete, televizyon bunlar şekillerdir, bunlar vasıtalardır. Parti, dernek, vakıf, bütün bunlar vasıtalardır. Asıl olan ruh, anlam ve fonksiyondur. O yüzden, bugün partide bu fonksiyon olur; yarın bilemeyeceğimiz, Allah'ın vereceği çok daha büyük imkânlar olur. Eğer islâm ay-

dınlarını uyandırırsak, eğer Şam'ı, Bağdat'ı, Kahire'yi uyandırırsak, islâmın yeniden eline geçecek imkânın haddi hesabı olmayacaktır. Koskoca islâm âleminde bir aydınlar ordusu olacaktır. Bunların önünde partinin ne önemi vardır ki? O bakımdan, sizi şekillere saplanmaktan, ve Allah'ın verdiği bir imkânın ötesini düşünmeyelim, bundan daha ilerisi gelmez, bundan daha iyisi olmaz, buna sarılıp kalalım demek gibi bir ruh pintiliğinden uzak durmaya çağırıyorum. Allah'ın nimetlerinin sonu yoktur. Allah'ın kudretinin sonu yoktur. Bu verdiklerinin milyonca katını da verir. Yeter ki, biz asıl neye talip olduğumuzu bilelim, şekillere ve vasıtalara saplanıp kalmayalım.

Çünkü: ileride, gelecekte, bu milletin düşmanları da sürekli olarak bir şeyler üretecektir. Siz, diyelim ki, partiye sarıldınız, onu putlaştırdınız. Yarın "parti"nin zararlı olduğunu, bütün millete isbat edeceklerdir; o zaman, elinizdeki o vasıta da çökecektir. Onun için, hiç bir vasıtayı, aracı, amaç haline getirmeyin. Amaçla aracı çok iyi ayıralım. Şimdi, demokrasi denilen yönetim tarzı, bir nimet olarak bütün teorik planda anlatılıp durulduğu halde, neden âdeta ayağa takılan bir engel gibi önümüze konulmuştur. Sebebi, yine hep aynıdır. Demokrasi dediğimiz de aslında bir vasıtayken, nerdeyse bir amaç, hatta bir din haline getirilmiştir. Demokrasinin islâma uygun olup olmadığını sormuyorlar da, islâm, diyorlar, demokrasiye uygun mu, değil mi? Demokrasi, aslında bir biçimdir, bir yönetim tarzı-

dır, bir vasıtadır. Onu belki Amerika veya Avrupa'da size hayat tarzı gibi tanıtırlar. Aslında, onların demokrasi derken kasdettikleri, Batı Medeniyetidir. Yani demokrasi kelimesinin arkasında yalnız yönetim biçimi yoktur onlarda; Batı Medeniyeti vardır. Batı düşünüşü vardır. Roma vardır. Grek medeniyeti vardır. Ve hıristiyanlık vardır. Demokrasi derken bu üçünü kastederler. O yüzden, demokrasi onlar için bir hayat tarzı olabilir. Ama sen, grek medeniyetinden gelmiyorsun, Roma medeniyetinden gelmiyorsun. Senin medeniyetin islâm medeniyeti. Senin dinin, hıristiyanlık değil, müslümanlıktır. Sen islâm medeniyetinin bir çocuğusun. Peki sen nasıl olur da demokrasiyi bir araç değil de, amaç olarak görürsün? Nasıl olur da senin dininin ve medeniyetinin üstünde tutarsın onu? Onu kendi medeniyetine uydurmaya bakmazsın da, medeniyetini, dinini, ona uydurmaya çalışırsın? İşte bugünkü partilerin ve devlet adamlarının ve hatta basının, medyanın içine düştüğü bin metrelik, iki bin metrelik, on bin metrelik çukur bu çukurdur. Bu çukurdan çıkaramazlar kolay kolay insanı.

Amerika'dan akıl verenler geliyor, diyorlar ki, siz "islâm ve demokrasi" demeyin, " demokrasi ve müslüman" deyin. Yani islâmla demokrasiyi karşı karşıya koymayın, onu karşılaştırmayın. Yalnız demokrasi esas olsun. O vardır. Müslüman, demokrasiye ayak uydurabilir mi, uyduramaz mı ona bakın diyorlar. İşte bu verdikleri akıl, asıl püf nokta-

sını taşıyor işin. En mühim nokta burada. Asıl, bizim diyeceğimiz şey şu: demokrasi eğer iyi bir yönetimse, eğer iyi bir yönetim tarzıysa, gelsin kendini mihenk taşına vuralım. Altını size getirdikleri zaman, altının altın olduğunu anlamak için mihenk taşına vurursunuz. İşte aynı şekilde, gelsin, islâmın karşısında imtihan olsun. İslâm onu onaylıyor mu? İslâm hangi yanını onaylıyor, hangi yanını onaylamıyor demokrasinin? İşte asıl mesele burada. Fakat, bunu yapacak devlet adamının, öncelikle, islâma tam inanması lâzım. İslâma, bir kişi inancı olarak değil, bir medeniyet olarak, bir hayat tarzı olarak ve bir vazgeçilmez yaşam olarak, anlam olarak sarılması lâzım.

Ama yetişme tarzıyla islâmdan bu kadar uzaklaşmış ve sadece siyaset için kişisel islâmı okşar sözler söyleyen devlet adamları, artık bu memlekette yetişen aydını aldatamayacaktır. Aydın uyanacaktır. Ve asıl o hesap soracaktır. O aydın, öbürlerinden çok, yani devlet adamından çok daha ihatalı bilgilere, şamil bilgilere sahiptir. Ona baktığı zaman onun bütün hatalarını önüne dökülür şekilde görecektir. İşte bu aydın islâm aydınıdır. Kendi köküne inanmış, kendi medeniyetine inanmış ve medeniyetinin temellerinden hiç tâviz vermeyen aydın, Diriliş Nesli mensubu aydındır o. İşte onun peşindeyiz, ömrümüz oldukça biz bu ilkeyi, bu düşünceyi izleyeceğiz. Sonra bayrağı bizden sonraki gençlere teslim edeceğiz. Ve bir gün de o bayrak mutlaka en yüksek burca, kalenin tepesine dikile-

cektir. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Bir gün gelecek, mutlaka islâmın zaferi, islâmın medeniyet zaferi gerçekleşecektir.

Bir yandan da, bizi yine yanıltmak için görünüşte yeni fikirler ortaya atacaklardır. Bu çalışma, hiç bir zaman durmayacaktır. Avrupanın bir gücü de burdan gelmektedir. Bir takım odaklar vardır Amerika'da, Avrupa'da, bilimle elele çalışırlar. Ama bilimde tarafsızlık ve hasbilik özelliği vardır. Bunlarda bu yoktur. Bilim kullanılır. Onlar, bilimi, bilim için değil, kullanmak için çalıştırırlar. Ne yaparlar bunlar? Bunlar, süreklice gözlemleme yaparlar. Gelirler, İslâm Âleminin her tarafını tararlar ve acaba burada ne gibi bir zaaf unsuru vardır? Neresinden girebiliriz buna acaba? diye düşünürler. Hani bir güve bir kumaşı yoklar. Neresi çürümüş, neresi zayıf, oradan girer. Veya bir meyvaya bir kurt böyle girer. İşte Batılılar da, süreklice gelip, çürümüş veya zayıflamış yanlarımızdan nüfuz etmeye çalışmışlardır. Çalışacaklardır bundan sonra da. Hiç sanmayın ki, Batı'nın yalnız geçmişte kalan hileleri geçerlidir. Hayır! Batı'nın geçmişteki hileleri kadar, daha fazla, bugün, hileleri, desiseleri vardır. Ve gelecekte daha fazla olacaktır. Çünkü: imkânları arttığı için, bilimsel çalışmalarını da bu yönde seferber ettikleri için, mutlaka, süreklice, bizi çürütecek, içten çökertecek her türlü kötülük tohumlarını ekeceklerdir. Bunun için, bizim de, buna karşılık, fikir üreten, sorunları yeni baştan, yeni baştan çözümleyen odak noktaları-

mız, kurumlarımızın olması lâzımdır.

Bugüne kadar, islâm adına girişilen çıkışların başarısızlığa uğramasının sebebi burda yatıyor. Çünkü: hep daha çok tepkide kalmışlardır. Fikir ve sistem üretememişlerdir. Ve Batının ortaya attığı yeni sorunlara cevap verememişlerdir. Gecikmişlerdir en azından. Otuz yıl, kırk yıl gecikmişlerdir. Buna bir misal vereyim: bugün, Türkiye'de islâm kesiminin içine sızmış bir takım kişiler, eski solculardır bunlar; islâmcı yazar, düşünür geçinen ve öyle lanse edilen bazı kişilerin hocalarıdırlar. Bunlar dışarıdan eğitilmektedirler. Durmadan yeni yeni sorunlar ortaya atıyorlar. Kendi sorunlarımız yokmuş gibi, kendi sorunlarımız yetmezmiş gibi, yepyeni sorunlar ortaya atıyorlar. Evet, sorunların çoğu Batı'dan gelen sorunlardır. Ama size Batılılar doğrudan söylemiyorlar. Bizzat sizin yazarınız görünenlerin, bizzat sizin medyanızın diliyle size hitap ediyorlar. Diyorlar ki, sivil toplum olması lâzım. Sanki bizim geçmişte böyle bir sorunumuz varmış, sanki sivil toplum-askerî toplum gibi bir sorunumuz varmış gibi geçmişimizde. Böyle bir sıkıntımız mı var tarih boyunca? Yok. Son elli altmış yılın problemleriyse, bizim ürettiğimiz problemler değil, fetret döneminin problemleridir. İslâmın problemleri değil. İslâm toplumunun problemleri değildir. Bu, batılılaşmış bir toplumun, yozlaşmış bir toplumun problemleridir. Burda bazan militarizm ağır basmışsa, bazan diyelim ki insan hakları çiğnenmişse, bunun için çözüm olarak sivil top-

lum, bilmem militer toplum gibi bir ayrım mı yapacağız? Böyle bir ayrımımız yoktur bizim. Hatta Yahya Kemal'in dediği gibi ordu-milletiz biz. Bir yanımızla askeriz, bir yanımızla da siviliz. Asla ve kat'a ordusuz bir millet olamaz zâten.

Sonra, yine onlara göre, müslümanlık bugün %20 ye düşmüşmüş Türkiye'de. O yüzden kimin ne hakkı varmış, %80'e islâm düzenini teklif etmeye! İşte, bu da, yine Batıdan gelen ve hem de islâmcı kesime bile söyletilen sözler. Ve daha bunun benzeri bir çok söz. Bu iddiayı cevaplandıralım: bu milletin çocuklarının yüzde sekseninin islâmdan uzaklaşmış olduğunu farzedelim. Öyle değildir ya, asla. Öyle olsa bile, aldatılmışlardır, yanıltılmışlardır. Düzenin hastalığıdır bu. Biz onları kendi hallerine bırakamayız. Bu millet yine her zaman dediğimiz gibi % 99 u müslüman bir millettir. Eğer içlerinden bazıları aldanmışsa, kanmışsa, onu bu yoldan çevirmek boynumuzun borcudur. Eğer onları yeniden kazanamıyorsak, bu utanç bize yeter. Bize Allah kuvvet kudret vermemiş midir ki, kardeşlerimizi tekrar toplayamıyoruz aynı yola ve yöne? Bu yüzden, diyoruz ki, sakın bu gibi propagandalara aldanmayın. Demokrasi bunu gerektirir diyorlarsa buna kanmayın. Demokrasi bunu gerektiriyorsa, biz o demokrasiyi böler, ancak bize yarayanı alırız. Yoksa, o, bizi parçalayıp bölemez. Onun bizi parçalayıp bölmesine fırsat vermeyiz.

Böyle yüzlerce zehirli telkin içimize sızmıştır.

Devlet düşmanı kesilsin istiyorlar nesiller. İslâmda devlet yokmuş! Kur'anda devlet yokmuş! Güya, müslümanlık, tek, münferit kişilerin inancından ibaretmiş. Halbuki: münferit kişilerin müslümanlığı dahi, bir devlet himayesi olmazsa, devlet çalışması olmazsa zamanla elden gider. Peygamber Efendimiz devlet kurmuş. Ondan sonra, dört halife, devleti devam ettirmiş. Hatta Hz. Ömer, "Dicle kıyısında ayağı kırılan bir keçinin, köprüden düşüp ayağı kırılan bir oğlağın hesabı benden sorulur" demiş. Bu kadar büyük devlet şuuru var onlarda. Büyük imkânsızlıklar içinde, bir yandan Atlas Okyanusu'na, öbür yandan Büyük Okyanus'a kadar islâmı yaymışlar ve mümkün olduğu kadar, tek devlet olmak istemişler. Tek devlet olmak. O günün imkânlarında tek devlet olmak belki mümkün değil. Hatta bunu tartışmışlardır. Acaba iki devlet, iki müslüman devlet olsa olur mu? Birçok âlim buna fetva vermemiş. Dünya yüzünde tek islâm devleti olmalı demişler. Bazı âlimler de zaruri durumlarda birden fazla islâm devleti olur; ancak şartları vardır demişlerdir. Bu islâm devletleri, birbirlerine düşmanca bakmayacaklar. Birbirleriyle savaşmayacaklar. Birbirlerinin toprağına göz dikmeyecekler. Bu, birinci şart. Ve bu islâm devletleri, hepsi islâmı uygulayacak. Bu, ikinci şart. Üçüncü şart da, islâm devletlerinden birine bir zarar geldiğinde, bir saldırı olduğunda diğerleri onun yanında olacak. Bu şartlarla fetva vermişler, şartlara uyulmadığı takdirde fetva vermemişlerdir bilginler.

Bugünkü teknolojiye göre ise, zaten, bu zaruret-tir. Bugün güçlü olmayan devlet yaşayamaz. İki yüz elli milyondan aşağı nüfüsu olan, beş milyon, on milyon km^2 den aşağı toprağı olan, nükleer silâhı olmayan, ekonomisi zayıf olan devletler yaşayamazlar. Onlara devlet denmez. Böyleleri hep tâbi devletlerdir. Bugün birçok islâm devleti geçinen devletçiklerin hepsi Amerika'ya, veya Avrupa'ya tâbidir. Tâbi olmaksa, islâm gözünde, müslümanlık gözünde, en büyük zillettir. Onun için, her kim, devlet düşmanlığı yapıyorsa onun yanında olmayın. Devlet derken, tabiidir ki, kendi medeniyetimizin, milletimizin devletini kasdediyorum. Ve yine devlet derken elbette bugünkü suni sınırları olan devletçikleri kasdetmiyorum. Ortadoğu'da müslüman aydınların kuracağı büyük, süper devleti kasdediyorum. Ve bu devlet, bir gün mutlaka kurulacaktır. İsterseniz bunu kaydedin, not edin, tesbit edin bu sözümü. Bu devleti kuracak olan da sizlersiniz; başkasından beklemeyin. Farzediniz ki, her biriniz tek tek kuracaksınız. Yalnız sana verilmiş bu görev. Buna muktedir değil misin? Allah kadirdir. İsterse bir insana dahi bu kudreti verir. Ama biz her birimiz birbirimize sarılırsak ve dışardan gelen o zehirli, "bize medeniyet değil, imân lâzım" gibi boş sözlere kulak asmazsak, başarırız.

Ben medeniyet tezini kırk yıldır ileri sürüyorum; islâm medeniyetinin dirilişini savunuyorum. Daha dün, düne kadar solculuk yapmış birileri geliyor, gençleri başına topluyor, "bize medeniyet de-

ğil, imân lâzım" diyor. Sanki benim söylediğim, imânsız medeniyet! Sanki benim söylediğim, temeli olmayan bir medeniyet. Halbuki: benim dediğim, zaten imânın medeniyeti. Tohumu, çekirdeği imân olan medeniyet. Koskoca bir çınar. İslâm medeniyeti, imân medeniyeti değil midir? Onlarınki medeniyetsiz imân. Medeniyetsiz imân, imân mıdır? Ya da ne kadar imândır. Böyle bir imân yok zaten. Peygamber Efendimiz, Medine'ye gider gitmez, Medine'nin eski ismi olan Yesrib'i değiştirdi, Medine yaptı. Medeniyetle ilişki kurulsun diye. Bedir'deki Kureyş esirlerini Medine'li çocuklara yazı öğretmek şartıyla serbest bıraktı. Neden? Çünkü: yazı, medeniyetin temelidir.

O zamanki yazı, okunur olmaktan uzak bir yazıydı. Elli yıl, yüz yıl geçmeden dünyanın en ileri yazısı, en medenî yazısı oldu. Ve hâlen de öyledir. Dünyanın en büyük yazısı, en iyi yazısı bizim yazımızdır. Ve ileride de, eğer insanlık bir tek alfabe sahibi olacaksa, o bizim alfabemiz olacaktır. Halbuki: buna bazıları "arap yazısı" derler. Oysa, yazımız arap yazısı iken bir şey değildi. Ne zaman ki, islâm yazısı oldu, yani türkün de, acemin de katıldığı medeniyet yazısı oldu, o zaman, ileri bir yazı oldu. Onun için dendi ki, Kur'an-ı Kerim Mekke'de nazil oldu, Kahire'de okundu, İstanbul'da yazıldı. İranlılar da İsfahan'da yazıldı derler ki, o da doğrudur. Çünkü: acemlerde de hat sanatı en ileri aşamadadır. Yani yazı, arap yazısı değil, hem arabın, hem türkün, hem âcemin, hem kürdün, hem kaf-

kasyalının, hepimizin katkısı olan yazıdır. Mimarîsi arap mimarîsi değildir islâmın. Hepsinin katkısı olan mimarîdir. Musikisi, arabın, âcemin, türkün, kürdün ve kafkasyalının ve bütün afrikalı müslümanların, zenci müslümanlarının musikisidir. İslâmın yazısı, musikisi, mimarîsi, hepsinin yazısıdır, musikisidir, mimarîsidir. Bilim de böyledir. Her ırktan, iklimden, her mezheb ve meşrebten tarihçi de yetişmiştir. Âlim de yetişmiştir. Hiç bir ayrım yoktur. Onun için diyoruz ki, "sivil toplum", "demokrasiye göre her isteyen her istediği dini tutsun" gibi veya bize "medeniyet lâzım değil, bize imân lâzım" veya "devlet yoktur islâmda" gibi içimize saçılan zehirlere inanmayın. Bunlar dışarıdan gelen fikirlerdir. Onları eğitmişlerdir. Onlar da kendilerini bir fikir adamı sanmaktadırlar.

İşte ben burada açıkça söylüyorum. Kırk yıldır savunduğumuz düşünce, islâm medeniyetinin dirilişidir. İslâm medeniyetinin dirilişidir, islâm miletinin dirilişidir, islâm devletinin dirilişidir. Bunun dışında çözüm yoktur; bunun dışında bir kurtuluş yolu yoktur. Sizi aldatmak istiyorlar, asla aldanmayın. Medya sağlandı onlara, yalancı bir medya. Getto medyasıdır bu medya. Nasıl yahudilerin, ermenilerin azınlık gazeteleri vardıysa eskiden; ki hâlâ da vardır, şimdi müslümanlara da bunu reva gördüler. Getto televizyonu, müslüman gettosu televizyonu, müslüman gettosu gazeteleri. Asla bunları kabul etmiyoruz. Bir gün medyamıza kavuşacağız. Bir gün gazetemize, televizyonumuza

kavuşacağız. Bugünküler işte bu yanlış fikirleri aşılamak istiyorlar size.

Diyelim, ideal devletin günü gelmiş. "Sakın ha," diyor. "İslâmda, Kur'anda devlet yoktur". Öyleyse, Peygamber Efendimiz, o zaman neye dayanarak devlet kurdu? Dört Halife, Abbasiler, Emeviler, daha sonra Selçuklular, Osmanlılar, 1918'e kadar islâm devletleri geldi. Bütün bunların yaptığı yanlış da, kendilerininki mi doğru? Tarih ortada. İslâm neymiş; kişilerin müslümanlığıymış! Böyle bir şey yok. İslâm toplumu vardır. İslâm milleti vardır. Eğer İslâm Milleti olmazsa kişilerin müslümanlığı da dayanaksız kalır. Nitekim islâmî düzen ortadan kalktıktan sonra, işte şimdi, her tarafta başıboş bir gençlik yetişiyor. Eğer biz en kısa zamanda duruma el koymaz ve toplumu bu gidişten çeviremezsek, baba oğluna, dede torununa yabancı olacak. Kişi o günleri gördüğü için kahrolacak.

Ve bugün, her tarafta, kahvehaneler kumarhane haline gelmiş. Lokantalarımızın bir çoğu meyhaneleşmiş. Bu yoldan siz çevireceksiniz toplumu. Bu gidişi siz durduracaksınız. Lokantamız, lokanta olmalı. Kahvehanemiz, insanca oturulan, çay içilen, sohbet edilen, fikir alışverişi yapılan bir yer olmalı. Bir kültür ocağıydı vaktiyle kahvehanelerimiz. Yine kültür ocağı olmalı. Lokantalarımız, dünyanın en insanca şekilde insanın karnını doyurduğu bir yerdi. Şimdi ise, içki olmazsa balık dahi yemeniz zor bir lokantada. İşte bu hale gelmiş

memleket. Gidiş daha da kötüye gitmekte. Şimdi gençler için açılan yerlere bir göz atıyor musunuz? Sokak aralarına giriyor musunuz? Sokak aralarındaki kafe adı altında neler olduğunu görüyor musunuz?

Öte yandan, çetelerin memlekete hakim olmaya başladığını görüyor musunuz? Birisi bunu durduracak. Bu millet ölmemiştir. Bu memleket ölmedi. Her zaman, tarihinin içinde bir insan öne düştü ve milletini kurtardı. Ve yine olacaktır. Sizler, sizlersiniz bunlar. Düşün milletin önüne ve bu gidişten çevirin. Bunu inançla yapın. İslâmın kurtarıcılığıyla, büyüklüğüyle yapın. Ondan sonra yol açılacak. Yol temizlenmiş olacak ve göreceksiniz, arkası gelecek. İslâm Âleminin diğer taraflarında da diriliş başlayacaktır.

Ben size daha detaylı ne anlatayım? Zaten çoğunuz bizim dâvamızın yakın erlerisiniz. Ama yine de derli toplu olarak bir arada sorunlarımızı görmenin bir faydası var diye burdayız. Eğer zaman zaman bir araya gelmezsek ve topluca meselelerimizi gözden geçirmezsek, bir takım fikir güveleri, zihnimizi çelmese bile, en azından moralimizde, moralinizde ufak ufak da olsa gedikler açar. Güvenin yaptığı kumaşta ne ise aynısını ruhta yapan bir takım fikir güveleri türemiştir. Hem de içimizde. Hani şairin dediği gibi:

Bâtıl hemişe bâtıl-ı bihudedir, veli,
Müşkül budur ki, suret-i haktan zuhur ede.

Baki'nin meşhur beyti. Bâtıl, yanlış, her zaman yanlıştır. Mutlaka bir gün meydana çıkacaktır yanlışlık. Ondan korku yok; mutlaka bâtıl bir gün heder olup gider. Ama zorluk, güçlük şurada: eğer o hak suretinde gelirse aldanabilirsin ve böylece de zaman kaybedebilirsin. Müşkül budur ki, suret-i haktan zuhur ede. Yani hak suretinde, görünürse, işte o zaman aldanabilirsin.

Bunu bilen düşman, şimdi hak kılığında gelip güya bize yeni bir islâm söylemi getirdiği iddiasında bulunuyor. Güya şimdiye kadar islâm ortaya konmamış; islamın çehresi donup kalmış; fakat bu zâtlar, bu kişiler, yeni bir islâm getirecek bize ve bizi kurtaracaklar! İslâmın düşünürleri, her zaman gelmiştir. Hep çalışmışlardır. Pakistan'da da böyle. İslâm âleminin her tarafında ve Türkiye'de de. Düşünürler de bellidir, onların getirdiği yorumlar da ortadadır. Burada, dinlediniz, şiir okundu. Belki daha o zaman pek toplanılmamıştı. Mehmet Akif'in şiiri okundu, O şiirde Süleyman Nazif'e bir sesleniş vardır. Bugün yazılmış gibidir. Necip Fazıl Bey'in 1950 de yazdığı Dâvetiye şiiri okundu burada. O da bugün size yapılan bir çağrıdır. Ve benim yirmi yıl önce yazdığım şiir okundu. O da aynen bugün için geçerlidir.

Hiç kimse sanmasın ki, birdenbire, hemen fikir üretilir, sistem üretilir. Hayır! Allah'ın yarattığı tabiatta, hilkat kanununda acelecilik yoktur. Ne bir an geri durur, ne bir an ileri gider diye Kur'an-ı Ke-

rim'de bu oluşun mucizevi ifadesi vardır. Yani her şey zamanında olur. Bir fikir sistemi, hemen oluşmaz. Bir yılda oluşmaz. Bu süre diyelim, en az otuz yıldır. Bir fikir akımı oluşumu çok şartlara bağlıdır. Ve onun oluşumu ayın doğuşu, büyümesi gibi yavaş yavaş olur.

Kim âlelacele bir şeyler üretip de karşınıza süsleyip püsleyip çıkarmışsa, bilin ki, o âdeta şeytandandır. Rahmânî ilham değildir, şeytanî ilhamdır o ilham. Ve size söylüyorum; dört direk var, dört sütun, dört umde, dört ilke bu konuda. Birincisi, islâm inancı ve dünya görüşü, islâm ahlâkı ilkesi. İkincisi, islâm milleti ilkesi. Üçüncüsü, islâm devleti ilkesi. Dördüncüsü islâm medeniyeti ilkesi. Bu dört taştan bir taş eksik kalırsa, Süleymaniye çöker. Süleymaniye'yi ayakta tutan sadece teknik değil, onun içinde olan bu taşlardır, bu sütunlardır; imândır, ahlâktır, millettir, devlettir ve medeniyettir. İslâm medeniyeti olmasaydı, Mimar Sinan gibi bir mimar yetişir miydi? Osmanlı devleti gibi bir devlet olmasaydı, Süleymaniye'yi yapması için ve ondan sonra da onu devam ettirmek için, hangi zengin, hangi karun, Macaristan ovasını vakıf olarak ona bağlardı? Osmanlı Devleti olmasaydı, o mâbet olur muydu? O mâbet olmasaydı sen olur muydun? Senin imânın, islâmın muallakta kalırsa, kim bilir o imânın varlığını? Aldanmayın. Bu taşlardan, bu sütunlardan hiç birinden fedakârlık yapmayın. Ne islâmın kişisel olarak yaşantısından, ne toplumsal olarak yaşantımızdan. Yani ne

millet yaşantısından, ne devlet yaşantısından, ne de medeniyet yaşantısından bir tek taş ödün veririz. Verilirse o yapı çöker.

Nitekim, Tanzimat'la başlayan çöküş böyle olmuştur. Bazı taraflarından başlamışlardır tâviz vermeye. Devletten tâviz vermişlerdir, islâmdan tâviz vermişlerdir. Çökmüştür yapı. Çöktükçe daha çok tâviz vermişlerdir. Tâviz verdikçe daha çok çökmüştür. Ve bugünkü hale gelmişizdir. Son, en son durumdur bu. Şunu söyliyeyim ki, Kahire uyumaktadır, Şam uyumaktadır. Felâketleri yakındır. Biz baykuş değiliz, Kassandra değiliz, Nostradamus da değiliz. Ama eğer Allah'ın bize verdiği akıl ve uğrunda ömrümüzü çürüttüğümüz bilim gerçeği söylüyorsa, ben diyorum ki, Kahire, Bağdat, Şam ve tabii ki İstanbul bu uykuda devam ederlerse, onlar için çok acıklı bir âkıbet vardır. Ve bu âkıbet, uzak değil, yakındır. Ben görevimi yapıyorum, sizler de her biriniz görevinizi yapacaksınız. Bizi yaşatan misyondur. Görevdir. Görevsiz insanda hayır yoktur. Sadece yemek, içmek, yaşamak, keyfimize bakmak için bu dünyaya gelmedik. Bu dünya hayatı bir anlıktır. Bittiği anda, sadece eseriniz, yaptığınız iyilikler kalır. Unutmayın, en yakın arkadaşlarımız toprakta. Bizden yaşça daha küçük olanlardan ölenler oldu. Dedelerimiz, hepsi ne kadar kudretliyken, hepsi topraktadır. Bu hayatı esas sanmayın.

Esas olan, bu hayatın da anlamını aldığı öte dünya hayatıdır ki, bunun da şartı, bu hayatı mis-

yon olarak tamamlamamızdır, misyonumuzu tamamlayarak bu dünyadan görevini yapmış insanların huzuru içinde öteki dünyaya intikal etmemizdir. Ecdadımız bunu yaptı ve o yüzden bize bu ülkeleri bıraktı. Onları rahmetle anıyorum. Pendik'te yatan ve âdeta bizden daha sağ olan ölülerimizi ve ülkemizin her tarafında yatan ve islâm âleminin her tarafında ve dünyanın her tarafında toprakta yatan müminleri rahmetle anıyorum. Onların sayesinde dünya yerli yerinde durmaktadır. Biz de, onların çocukları olduğumuzu ispat edelim, her anımızı değerlendirelim. Eğer bunu yapmazsak, bizim veya bizden sonrankilerin hayatı hüsranla geçecektir. Yalnız öbür dünyaları değil, bu dünyaları da hüsran içinde bitecektir.

Sözümüzün, tabiidir ki, uzayıp gitmesi mümkün. Çünkü: aslında şartlar elverse, imkânlar elverse, konuşacak çok sorunumuz vardır. Yanlışlıkları düzeltmek, yanılgıları düzeltmek bizim için bir görevdir. Bu bakımdan sözü uzatmak mümkün. Fakat, tabiidir ki, şartları gözönünde tutarsak, bir de, sözün özünü, temelini aklımızdan çıkarmazsak, o zaman anlarız ki, işin temeli demin saydığım dört esasa indirgenebilir.

Bu devir, gerçekten son derece kritik bir dönemdir. Yani farzediniz ki, kefenlerimiz boynumuzdadır. Yani şu yaz kıyafeti ile karşınıza çıktık. Siz hayalinizde, bir kefenle çıktığımızı düşünebilirsiniz. Nasıl ki, Malazgirt Meydan Muharebesin-

de Alparslan atamız kefenlere bürünerek ordunun karşısına çıktı. Ve öyle konuştu. Farkı yoktur Malazgirt Meydan Muharebesindeki toplantıyla şu sizin mübarek millet toplantınızın birbirinden. Hiç bir farkları yoktur. Kefenlerimiz her zaman boynumuzdadır. Eğer onu idrak ediyorsak. Bunu illâ da şeklen yapmaya gerek yoktur. Eğer ben gerçekten kefenle boynumda çıksaydım, televizyonlar gelip kameraya alırlardı görüntülerimizi. Fakat hakikatte zaten kefenlerimiz boynumuza asılmış. Çeçenistan'da ölen zavallı çocukların, gençlerin kefenleri bizim boynunuzda değil mi? Bosna Hersek de ölenlerin kefenleri hepimizi sızlatmıyor mu? Ya kefensiz yatanlar? Bu, yüreklerinizi sızlatmıyor mu?

Evet, kardeşlerim, azlığa, çokluğa bakmayacağınızı biliyorum. Medyanın ve daha başka oyunların sizin gözünüzü korkutacağını düşünemiyorum. Bir ilân verdik bir gazeteye; bu konuşmanın ilânını. Bir idâm mahkûmu haberinin içine monte ederek vermişler. Evet, bizi öyle görüyorlar. Öyle görmeye devam etsinler. Biz, evet, kefenleri boynunda olan insanlarız. Onların gördüğü anlamda değil. Biz Alparslan atamızdan bu geleneği görmüşüz. O gelenekle bizi düşünsünler, görsünler, istedikleri kadar, ipi omzumuzda saysınlar, isterlerse bizi kefenle bezeyip de resmimizi bassınlar. Bunlar size ibret olmalı, bunları görün. Bizi tanımadıkları için değil, çok iyi tanıdıkları için duyurmadıklarını bilesiniz. Düşmanın silâhıyla hiç bir zaman düşmanı vuramazsın. O silâh daima senin göğsüne doğ-

ruludur. Maddî güçte bu böyle olduğu gibi manevi güçte de böyledir. Kendi manevi silâhını kendin yapmalısın. Kendi fikir silâhın, kendi gazeten ve kendi televizyonundur.

Bugün, koskoca islâm sanatından, islâm edebiyatından âdeta bir iz kalmamıştır. Bugün televizyonlarda ve sinemalarda bizim eserimiz yoktur, oynamamaktadır. Halbuki: dünya çapında eserler oluşturulabilir. Fikirde, sanatta, edebiyatta, ahlâkta ve devlet yönetiminde mutlaka kendimize dönmemiz, özümüze dönmemiz gerekir. Medeniyetimize, kendi medeniyetimize dönmemiz gerekir. Kendi tarihçilerimizi, edebiyatçılarımızı, şairlerimizi yetiştirmemiz lâzım. Nerede Bosna destanı? Bu kadar şair var. Eğer ben bugün altmış iki yaşında değil de, otuz yaşında, kırk yaşında olsaydım, acaba bir Bosna destanımız olmayacak mıydı? Bir Çeçenistan destanımız olmayacak mıydı? Dünya çapında destan nerede? Gidip çarpışıp kurtaramadığımız gibi şiirini bile yazamıyoruz. Siz o zaman bizim ne işimize yararsınız şairler! Nerede şiirleriniz? Dediğim gibi, eğer altmış iki yaşında ve görevim bu olmasaydı, ya da bu siyasî çalışmalarım olmasaydı, hatta bu yaşta dahi ona teşebbüs ederdim. Hani piyesleriniz, filmleriniz ki bütün dünyada görülsün de takdir, ün ve para getirsin memleketimize, sanatçılar! Hiç biri yok.

Bu şekilde mi islâmı diriltecekseniz? Bu şekilde mi istikbale hür ve bağımsız olarak çıkacaksınız?

Edebiyatı olmayan bir milletin, sanatı olmayan bir milletin bağımsızlık hakkı yoktur. Ekonomisi güçlü olmayan bir milletin yaşama hakkı yoktur. Bilimi, silâhı en ileri safhada olmayan milletlere hayat hakkı yoktur. Tarihin kanunları acımasızdır. Tabiatın kanunları acımasızdır. Görmüyor musunuz, yılan kurbağayı alıp yutuyor; canlı canlı, bağırta bağırta yutuyor. Hayatta bu da vardır. Milletleri de bu şekilde yutarlar.

Ve yine görmüyor musunuz ki, geçmişte, daha şu Birinci Cihan Harbi'nde Alman İmparatoru, Rus Çarı ve İngiliz Kralı, üçü akrabaydılar; birbirlerine kuzen diye hitap ederlerdi ve hatta, birbirlerine, yazdıkları mektuplarda küçük adlarıyla hitap ederlerdi. Mesela Alman İmparatoru Rus Çarına Niki derdi. Niki. Nikola, Çar Nikola. Niki diye mektup yazardı Alman İmparatoru Çara. Öylesine samimi bir dil kullanırdı. Çarda ona Vili diye yazardı Wilhelm anlamına. Vili, Niki diye mektuplar yazarlardı biribirlerine. Âdeta kucaklaşırlardı yazışmalarında. Kardeş gibi. İşte en yakın akraba gibiydi bunlar. Fakat ne oldu? Milletlerin tarihi böyledir. Başındaki insanlar ne kadar kudretli olursa olsunlar, bir tek ona, onun kararına bağlı değildir devlet yazgısı. Almanlarla ruslar, ingilizlerle almanlar, hepsi birbirlerini kırmaya çalıştılar. Başındakiler akraba olup bu kadar yakın, birbirleriyle kucaklaşan kişiler oldukları halde.

Şimdi siz nasıl itimat edersiniz ki, size Batı'dan

gelen diplomatik bir söz, sizin için bir güvence olsun. Hiç bir güvence yoktur dış düzende. Kimse kimseye güvence veremez. Ne Bush, ne Clinton, size verdiği sözle, Amerika'nın kararını değiştirebilirler. Onlar da, zaten verdikleri sözlerde, o kararın sadece nazik diplomatik lisanını kullanırlar. Hiç bir zaman diplomaside hakikat söylenmez. Diplomaside hakikat gizlenir. Diplomatlar, hakikatı maskelemek, gizlemek için konuşurlar. Biz bunlara aldanmamalıyız. Tanzimat'tan beri aldanıyoruz. "İşte falan devlet adamı, bize şu sözü verdi. Falan devlet adamı bizi koruyor. Avrupa bizim düşmanımız değildir. Avrupa, bizi, Batı bizi parçalamak istemiyor". Bütün yazarlar bunları yazdılar. Bugün de, az çok eli kalem tutan, büyük gazetelerimizin yazarları böyle yazıyor. "Biz nasıl da Avrupa'ya, Batı'ya bu kadar kötü gözle bakarız?" diyorlar. Komplo teorileri dediler. Yani güya biz hep kafamızda kendimiz evham üretiyormuşuz. Paranoya diyorlar. Devlet adamları da böyle konuştuğu zaman paranoya içindeymişler. Neymiş işin gerçeği? Aslında Avrupa, Batı bizim için hiç kötü düşünmüyormuş. Bizi Avrupa Birliği'ne de alacaklar, yeter ki biz onlar için iyi düşünelim. Halbuki: işte misalini verdim. Bu kadar akraba olan, birbirlerine canciğer hitapta bulunan devlet başkanları, hükümdarlar ve devletleri, hepsi de hıristiyan olan bu devletler, birbirlerinin ciğerini sökercesine iki defa kapıştılar Birinci Cihan Harbi ve İkinci Cihan Harbinde. Bizi mi koruyacaklar? Onun için aldan-

mayalım, hiç bir zaman kanmayalım.

Komplo teorisi. Evet şüphesiz, bütün Avrupa'nın her ferdi bizim için kötü düşünmüyor. Milletleri kötülemeye gerek yok. Ama devletlerin müesseseleri vardır. Clinton, gece gündüz Türkiye'nin kötülüğünü düşünmez. Ama onun bir müessesesi vardır, gece gündüz Türkiye'yi parçalamayı düşünebilir. Ve Clinton her yazılan evrakın altına imza atmaya mecburdur. Clinton da, Kohl de, Yeltsin de radikal, köktendinci hristiyanlardırlar. Bize köktendinci diyorlar, onlar köktendinci hristiyandırlar. Gerçekten köktendinci hristiyanlar olmasalardı, Clinton, Kohl ve Yeltsin birleşip de şu zavallı Bosna Hersek'in gün gün yok edilmesine razı olurlar mıydı? Fakat onlar köktendinci hristiyan oldukları için, böyle yetiştirildikleri için, devletlerinin amacı bu olduğu için, kişisel olarak ölenlere acısalar da, acımasalar da, gözleri önünde Bosna Hersek, ilahî bir mucize hariç, yok edilmektedir. Şahıslarla kaim değildir bu olup bitenler. Clinton gider, Yeltsin gider, Kohl gider, onun yerine gelenler de yine kökten hristiyanlardır, kökten dinci hristiyandırlar. Olacaklardır. Çünkü: devletin kuruluşu öyledir. Onları getirecektir kurumlar. Gece gündüz o komplo teorilerini gerçekliyor kurumlar. Ama şahısları, bütün halkları, bütün kişileri kasdetmiyoruz. Fakat kurumlar, gece gündüz, Batıda, Avrupa'da ve Amerika'da bizim, Mısır'ın, Cezayir'in, şu bu devletin çökmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. İşte Cezayir'i görüyorsunuz. Kardeş

kardeşi vuruyor. Burada da istiyorlar ki, kürt, türk birbirini kırsın veya yine burada alevi, sünni birbirine girsin. İşte bunlar, Avrupa'da ve Batı'da bazı kurumların çalışmaları sonucu içimizde çıkarılmak istenen sorunlardır. Ona kapılanların, hainlerin, satılmışların çalışmasıyla bunlar oluyor. Yoksa her batı insanı böyledir demek istemiyoruz.

Cumhurbaşkanı da "Sevr'i düşünüyorlar" dediği zaman, belki hayatının en doğru sözünü söyledi. Fakat sanki hayatının en yanlış sözünü söylemiş gibi karşısındakilerin hepsi ona hücum ettiler. Ve o da geri döndü sözünden. Çünkü: medya karşısında dayanmak kolay bir şey değil. Şimdi geri döndü, her şey iyi gidiyor diyor. Ama öyle değil. "Adriyatik'ten Büyük Okyanus'a kadar yeni bir dünya önümüze açıldı.". "21. asır türk asrıdır" diyenler şimdi Türkiye parçalanıyor diyor ve arkasından da bunun gerektirdiği radikal çözümden geri duruyorlar. Madem ki, Türkiye parçalanmak isteniyor, bunun karşılığı radikal bir çözümdür. O da DİRİLİŞ çözümüdür. O da şudur: elimizin altında atom bombasından daha güçlü manevi bombalar var. Bu manevi bomba, İslâm Milleti fikri, ideali bombasıdır. Eğer biz Kahire'yi, Bağdat'ı, Mekke'yi, Medine'yi, Riyad'ı, bütün islâm ülkeleri başşehirlerini, maneviyat bombardımanına, bir fikir bombardımanına tâbi tutarsak, oradaki aydınları uyandırırsak, işte o zaman arkamızda büyük bir kitle oluşur. Ve bu memleketin parçalanması bir yana,

bu memleket bütünleşir. Yani çözüm burda. Güneydoğu meselesinin çözümü bile, Güneydoğu'da değil, Bağdat'ta yatıyor. Mekke'de, Medine'de, Kahire'de yatıyor, İstanbul'da yatıyor.

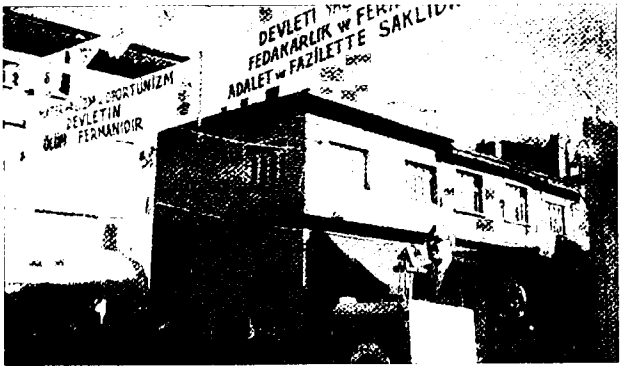
Evet, sözlerin sonu yoktur. Ama, hani Kur'an-ı Kerim'de denildiği gibi, ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa, Allah'ın kelâmı tükenmez. Bütün doğru sözler Allah'ındır. Allah'ın sözüne bağlı oldukları için. Bu sebeple, eğer sözümüz doğruysa, şüphesiz yüksek yerden kuvvet alıyor. Eğer doğru söylüyorsak, eğer yürekten söylüyorsak, eğer hasbiyse sözümüz, eğer samimiysek, bilin ki, ta Kur'anı Kerim'e dayanıyor. Allah'ın sözüne dayanıyor. Eğer kalbimizde kötülük varsa, eğer kendimizi düşünüyorsak, eğer karışık bir niyetle konuşuyorsak, o zaman, zaten o söz, zuhur ettiği anda bitmiştir. Çökmüştür. O yüzden, içimizde duyduğumuzu, o büyük sözün ışığında, yani Allah'ın kelâmının ışığında, yani yaprakları, dalları göğü tutan, kökü de toprağın en derinliklerine kök salmış olan o sözün ışığı altında düşünelim. Hareketimizi, anlarımızı değerlendirerek en yüksek değere ulaştıralım ve islâm için, islâm medeniyeti için, islâmın dirilişi için, islâm milletinin dirilişi için, islâm medeniyetinin ve devletinin dirilişi için, bir an kaybetmeden, gece gündüz çalışıp, öbür dünyaya, en şerefli, vazifesini yapmış mümin olarak gidelim.

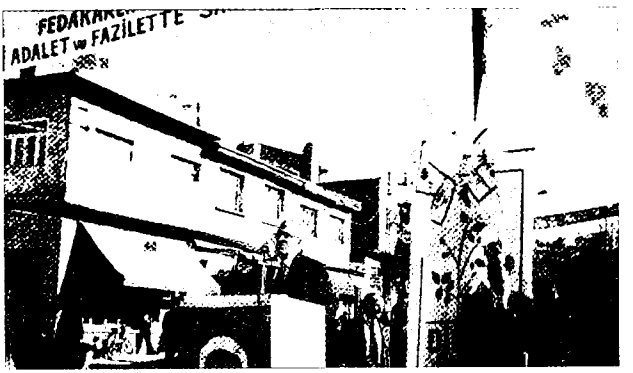
Bursa'da, bildiğimiz gibi, Somuncu Baba isminde bir veli yaşamıştı. O fırıncıydı, ekmek yapardı,

birbirinden güzel. Ekmekleri fırınından çıkardıkça, halk gelir o ekmekleri kapışırdı ve alırlarken hepsine: "somunlar, müminler! Somunlar, müminler!" derdi. Yani bu somun ekmekleri ne kadar hepsi birbirine benziyorsa, ne kadar yararlıysa, ne kadar hilesizse, ne kadar katışıksızsa, müminler de öyledir, demek isterdi. İşte bizler de öyle olmalıyız. İnsanız, günahımız da olabilir. Fakat eğer pişman olur ve daha büyük sevaplı iş yaparsak, o kötülüğümüz de iyiliğe çevrilir. Gelecek bizimdir,yol açıktır, hep birlikte yürüyelim arkadaşlar!

IV

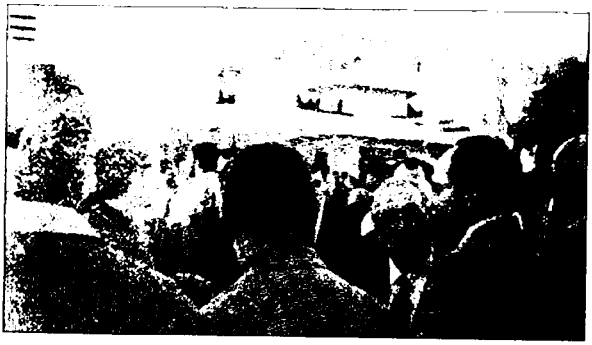
BATI VE BİZ

DEVLETİ
FEDAKARLIK ve FER
ADALET ve FAZİLETTE SAKLI
DEVLETİN
ÖLÜM FERMANIDIR

FEDAKARL
ADALET ve FAZİLETTE

DİRİLİŞ
PARTİSİ
1990

(Eskişehir İstikbal Gazetesi'nde çıkan fotoğraf)

Eskişehirliler ve diğer illerden gelen kardeşlerim!

Önce, hepinizi selâmlıyorum. Bize bu memleketi bırakan ecdadımıza rahmetler diliyorum ve gelecek nesillere de şimdiden selâmlar gönderiyorum.

Bir millet, bir ırmak gibidir, bir nehir gibidir. Onun bir çıkış noktası vardır. Bir de uzayıp gittiği uzun bir yol. Bu yolun gerisinde, çıkış noktasında, ecdat, dedeler, babalar, anneler, kardeşler vardır. Şimdi onlar toprakla birleşmiş durumda; ama, o toprak onlarla birlikte bize vatan oldu. Toprak, böylece, üstün bir manevi değer kazandı.

Şu güzel günü bize lütfeden Allah'a hamdler olsun. Bu toprağı, bu memleketi bize lütfeden Allah'a şükürler olsun. Ve bu toprağı kanlarıyla, canlarıyla koruyan ve mezarlıklarımızda yatan büyüklerimize selâmlar, rahmetler olsun, teşekkürler ol-

sun. Onları hatırlamadan bir yere çıkamayız. Çıkış noktamız geçmiş zamandır. Ama geçmiş zamana kapanıp kalmayacağız. O geçmiş zamandan hız alıp yaydan fırlayan ok gibi geleceklere yöneleceğiz. Bu, bizim milletimizin karakteridir, şiarıdır.

Atalarımız, Orta Asya'dan at sırtında buraya geldiler. Şimdi bize diyorlar ki, yine dönün, at sırtında Asya'ya gidin. Batı bize bunu diyor. Bugün konuşmamızın konusu olan "Batı ve Biz", birbirinin karşısında olan iki cepheyle ilgili. Bir cephe, yani Batı, bize diyor ki, artık burada fazla kaldınız; burası sizin değil; burası bizim toprağımızdır; siz buradan çıkıp gidin. At sırtında geldiniz, yine at sırtında buradan çıkıp gidin.

İşte toplantımızın sebebi bu; bunun için bir araya geldik. Bunu konuşmaya geldik, bunu düşünmeye geldik. Acaba Batı bunu söylemekte haklı mıdır? Elbette, hayır! Biz buraya geldik; ama Asya'yı da bırakmadık. Asya da bizimdir. Burası kadar Asya'da bizimdir. Geri gitmemize gerek yok. Asya da dirilecek. Şimdi Türki Cumhuriyetler esaretten kurtuldular. Belki bir defa daha Allah göstermesin esarete düşebilirler. Bir defa daha düşebilirler. Fakat sonunda orası da bizimdir, burası da bizimdir.

Avrupa'nın da ortasına kadar gitmiştik ve bunun çok şahitleri vardır. Bugün Bosna-Hersek, bu savaş , bu akan kan, bu verdiğimiz can bunun şahididir. Onun için Avrupa'ya diyoruz ki, burası da

bizimdir. Toprağın altındaki ölüler buna şahittir. Hepsi kanlarını,canlarını verdiler. Ve toprağın üstündeki medeniyet ve üzerinde yaşayan millet senin milletin değildir. Bu biziz. Biz ölmedik.

Şu son iki yüz yılda geçirdiğimiz buhranın faturasını Batı bize böyle çıkarıyor. Diyor ki "Burası artık sizin değil, gidin.". Bunu neye dayanarak söylüyorlar. Bir zamanlar buralar Bizans'ın istilâsındaydı. İşte dayandıkları delil bu. Ve o dönemde de burada hıristiyanlık vardı. Şimdi ağızlarında evirdikleri, çevirdikleri, geveledikleri lâf bu. Yavaş yavaş dillerinin altındaki baklayı çıkaracaklar. Çıkarmaya başlamışlardır gören gözler için: "burası hıristiyan toprağıydı, siz istilâcısınız. Şimdi biz güçlendik, tekrar toprağımızı geri alacağız ve siz de çekip gidin, nereye giderseniz gidin!".

İşte bu meseleyi çözümlemek lâzım; üniversitelerin bu meseleyi çözmesi lâzım. Fakat nerede o üniversiteler? Nerede o yazarlar, nerede o düşünürler? Bu problemi çözüp halletmemiz gerek. Bizim nazarımızda apaydınlık çözülmüştür. Otuz yıldır, kırk yıldır yazıp çizdiğimiz budur. Bu memleketin bizim olduğu hâdisesinin ilmî ve tarihî izahıdır bizim çalışmamız. Biz varsak, bunu demek istiyoruz. Varlığımız bunu söylüyor: bu memleket bizimdir, en ufak tartışma götürmez şekilde bizimdir.

Peki Bizans dönemi ve hıristiyanlık dönemi ne olacak? İşte bunu çözümlememiz gerekiyor. Ben sohbetlerimde bunu uzun uzun anlattım. Bizans

neydi? Bizans, Ortadoğu denilen bu islâm ülkesinde, şimdi islam olan bu ülkede doğmuş bir devlet miydi? Bunu biz mi kurduk? Bizans'ı araplar, Suriyeliler, Iraktakiler, Anadoludakiler mi kurdu? Hayır. Bizans, istilâcı bir devlettir. Asıl istilacı olan biz değiliz, onlardır. Bizans, Doğu Roma imparatorluğudur. Roma nerededir? Batıda kurulmuş olan Roma İmparatorluğu gelmiş, İstanbul'u almış, Anadolu'yu almış, istilâcı bir devlettir. Uzun kalmıştır Anadolu'da Roma. Ne yazık ki uzun kalmıştır. İşte buna dayanarak bir hak iddia etmek istiyorlar. Oysa istilâ istilâdır. İster bir yıl sürsün, isterse bin yıl sürsün.

Biz ne buzullar ülkesiyiz, ne de Ekvator'un, Afrika'nın çölleriyiz. Biz eski medeniyet ülkesiyiz. İnsanlığın doğuşunun şahit olduğu topraklarız. Medeniyetlerin doğuş yeri, bu topraklardır. Bize medeniyeti, Roma, Bizans getirmedi. Bizans'ın getirdiği, hile, tahakküm ve bir insana tanrı diye tapmaktır. Bizans'ın getirdiği buydu. Bin yıl sonra da olsa, bin beş yüz yıl sonra da olsa, biz onu koparıp attık buradan. Bizans istilâcıydı; istilâcıyı kovduk. Kim kovdu? Ortadoğu halkı kovdu. Yani bu topraklarda doğmuş büyümüş insanlar. Biz Asya'dan da gelmiş olsak, burada doğduk, büyüdük ve ondan sonra buradaki halkla kaynaştık. Araplarla ve eski yerli halkla, İran'la kaynaşarak Bizans'ı, istilâcı Roma İmparatorluğu'nun kalıntısı olan Bizans'ı buradan kovduk. Ebediyen kovduk.

Şimdi yine cesaret bulup gelmek istiyorlar. Ni-

çin, neye dayanarak? Bu cesareti nereden buluyorlar? Bu cesareti, Avrupa'nın bugünkü teknik üstünlüğüne dayanarak gösteriyorlar. Ekonomik açıdan ve teknik konuda, teknolojik bakımdan bizden üstün durumdadırlar, ordan cesaret alıyorlar. Bir de, birlik içinde oldukları zamanlar oluyor. Şimdi öyle bir zamandalar. Buna dayanarak, bizim de paramparça olduğumuzu, ekonomik bakımdan zayıf ve teknolojik bakımdan geride olduğumuzu görüp cesaret buluyorlar. Diyorlar: biz bu toprakları bir zamanlar almıştık, bizimdi, yurt edinmiştik. Burada hıristiyanlık vardı. Şimdi buradan ya gidersiniz ya da hıristiyanlığa dönersiniz. O şekilde ancak bizimle beraber olabilirsiniz.

Biz de diyoruz ki: işin derinliğine incelenmesi göz önünde tutulursa, (her ne kadar burası, meydan, derin inceleme yeri değilse de), özet olarak söylersek, hıristiyanlığın da özü olan vahdaniyet, Ortadoğu'da doğmuştur. İslâm da Ortadoğu'da doğmuştur. Asıl, hıristiyanlığı saptıran sizsiniz, siz avrupalılarsınız. O bozuk hıristiyanlığı buraya getirmek, buraya da yerleştirmek istediniz. Fakat tutmadı. Hakiki iseviyet, yani İsa dini ki vahdaniyet dinidir, Hz. Musa'nın, Hz. İbrahim'in, Hz. Muhammed'in dinidir. İşte o din, islâm olarak yeniden burada doğdu.

Görüyoruz ki, Hz. Adem'den beri ne zaman din bozulmuşsa, yeniden düzelmesi yine burada olmuştur. İnsanlığın dinidir bu. Ama dışarı gidince, Avrupa'ya gidince bozulmuştur. Yine düzelmesi

burada olacaktır. Medeniyetlerin kaynağı burasıdır. Mezopotamya medeniyetleri diye tarihte okutulan medeniyetlerin özü, yine o vahdaniyet dininin medeniyet cephesi olan hakiki insanlık medeniyeti, hakikat medeniyeti, işte onun da yurdu yine burasıdır. Fırat'la Dicle'nin arasıdır ve buradan dünyaya yayılmıştır.

Şimdi, diyorlar ki, medeniyet demek Batı medeniyeti demektir. O yüzden, siz hepiniz, Batı'ya tâbi olacaksınız. Bu dediklerim teorik konular değil, bugün şu anda hükümet kurulurken bile en önde söz konusu olan Gümrük Birliği hâdisesi, şu konuştuğumuz, bir nevi teorik görünen hâdiselerle ilgilidir. Partilerimiz yarışıyorlar, Gümrük Birliği'ne bu memleketi ben sokacağım, sen sokacaksın diye. Bu tartışmalar altmışlı yıllarda yapıldı. O zaman Ortak Pazara girme konusu tartışıldı. Bizler, Ortak Pazar'a girmek doğru değildir dedik. Karşımızda bulunanlar Ortak Pazar'a gireceğiz dediler. Ortak Pazar döndü dolaştı Avrupa Topluluğu oldu. Şimdi de Avrupa Birliği'ne dönüştü. Gelecekte de Avrupa Devleti olmasını istiyorlar. Hatta bugün dergilerini bile çıkarıyorlar. Europe diye bir dergi çıkarıyorlar. Hiç bir millete ait değil. Hepsinin. Her dilde çıkarıyorlar. Amaç belli: Avrupa'nın tek devlet haline gelmesini istiyorlar. Bu bir idealdir onlar için.

Tabii, hedefe ulaşmaları kolay değil. Ve inşallah ulaşamayacaklardır. Çünkü: Avrupa'lılar, insanlık için iyi bir niyet ve düşünce taşımıyorlar. Eğer,

Batı Medeniyeti, insanlığın lehine bir medeniyet olsaydı, şimdi bütün dünyaya mutluluk gelmiş olurdu. Halbuki: Batı Medeniyeti, nereye gitti ise orada insanlar mutsuzdur. Gelecekleri karanlık bir şekilde görürler, kötümserdirler. Böyle ülkelerde insanlar umutsuz ve hareketsiz bir bekleyiş içinde eriyip tükenmektedirler. Aynı durum bizde de görülüyor. Herkeste bir ümitsizlik vardır. Bunun kaynağı Batıdır.

Kördüğüm olmuş bu yumağın çözülmesi, meselelerin bir bir çözümlenmesi gerekiyor. Konu, teorik düşünceler konusu değildir. Bunlar, her gün yediğimiz, içtiğimizden tutun da ta sanat ihtiyacımıza, inanç dünyamıza kadar tüm günlük yaşantımızla çok yakından alâkalıdır. Sanki, her meselede, geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek toplanmış; işte size Gümrük Birliği'ne girme tartışması! Sanki tartışma bitmiş, sorun hallolmuş; sanki Gümrük Birliği'ne girmek fikri zafer kazanmış da şimdi partiler yarışıyorlar, memleketi ona ben sokacağım, sen sokacaksın diye. Oysa, bütün meseleler gibi bu mesele de hallolmamıştır. Bu tartışma bitmemiştir. Bu tartışmayı yürütmesi gereken partiler yürütmüyorsa suçludurlar. Biz büyüdükçe bu meseleyi yeniden masaya getireceğiz. Tartışılacaktır ve inandıracağız ki, Gümrük Birliği'ne girmek bizim için bir saadet değildir. Bir felâketin başlangıcıdır. Ekonomik cephesi önemlidir, ama, asıl onun arkasında olan, yatan anlam önemlidir. Fikir önemlidir, niyet önemlidir. Batı'nın niyetidir önemli olan.

Ne niyet taşıdığıdır. Yoksa ekonomik ilişki için bir takım anlaşmalar yaparsınız veya yapmazsınız. Gücünüze göre bir takım anlaşmalar olabilir. Bugün, Japonya Batı'yla Gümrük Birliği mi yapmıştır? Hayır! Güçlü olursan buna da ihtiyacın yok zaten. Zayıf olursan sen ezilirsin. Aslolan güçlü ekonomi sahibi olmaktır.

Güçlü ekonomi sahibi nasıl olacağız? Bu soru, güçlü politika, devlet politikası sahibi nasıl olacağız, büyük askerî güç nasıl olacağız, güçlü ülke nasıl olacağız sorularıyla iç içedir ve bütün bunların hepsi birlikte düşünülmesi gerekir. Yani bir ülkenin, maneviyatı yüksek olursa, o ülke mânen ve ahlâken yüksek bir seviyede bulunursa, idealist fertlerden kurulu olursa, onun toplumu, disiplinli olursa, elbet o ülke sonunda kalkınır, güçlü olur. Ekonomik açıdan güçlü olur, askerî bakımdan güçlü olur, her bakımdan güçlü olur. Eğer disiplinsizse, ahlâken çöküntüye uğramışsa, o devletin veya o toplumun felâh bulması mümkün değildir. İster Gümrük Birliği'ne girsin, isterse başka taraflardan Batı'dan yardım alsın, sonuç değişmez. İşin aslı, özü ülkemin kendisindedir.

Almanya bir misaldir. Almanlar, iki defa, cihan harbinde çöktükleri halde (ne sermayeleri kaldı, ne de iş güçleri), disiplinli olmaları, idealist olmaları sebebiyle, yeniden derlenip toparlandılar. Bizden işçi götürdüler, çalıştırdılar. Beri taraftan hammadde ithal ettiler. Organizasyonu kendileri yaptılar. Bilim ve disiplin, onları bu yüksek seviye-

ye eriştirdi. Ve bugün, Avrupa Birliği, Avrupa Topluluğu, yarın Avrupa Devleti dediğiniz olgunun altında yatan, aslında Almanya'nın gelişmesidir. Almanya diriliyor. Avrupa Birliği demek, bu demek. O Almanya ki, II. Cihan Harbinde, I. Cihan Harbindeki hâtıraya dayanarak ülkemiz kendisine vefa gösterdi, memleketimiz ona dostluk gösterdi. Yardım etmedik onların düşmanlarına. Çiğnenmeyi göze aldık, yardım etmedik. Biz vefa gösterdik. Fakat bugün bu vefamıza o Almanya ihanet ediyor. Neden? Çünkü: kendini Avrupa'nın sahibi görüyor artık. Gurura kapılmıştır. I. Cihan Harbinde kuvvetinin gururuna kapıldı, II. Cihan Harbinde gurura kapıldı. Şimdi yine gurur yolundadır. Onun için, onun da sonu, Allah bilir ama, bu gidişle, felâkete doğru gitmektir.

İşte, bu yüzden, istikbalimizi Avrupa'da aramak, bir macera olacaktır. Avrupa'nın geleceğinin ne olacağı belli değil. İki defa savaşmış bu insanlar, üçüncü kez, birbiriyle kapışmayacaklar mı? Yarın, Almanya'ya, diğerleri, hepsi boyun mu eğecek? Devlet adamlarımız geleceği gören kişiler olsalar, bu Avrupa birliği fikrine bu kadar bel bağlamazlar. Varsa yoksa, Avrupa'ya bir kapağı atarsak kurtuluruz fikri, çok yanlış, bâtıl bir fikirdir. Koruyan kuvvet, ancak, kendimizde ve kendimizden olursa, bu, bize bir güvence teşkil eder. Kimse sana yâr olmaz. Tarih buna şahittir. Herkes kendi gücüyle, kudret ve kuvvetiyle yaşar. Hiç bir zaman başkasına dayanarak ayakta duramazsınız.

Ezanı da dinleyelim,ondan sonra devam ederiz.(*) Ezan en büyük konuşmadır. Bütün konuşmalar onun içindir. O bütün konuşmaların üstünde ve özetidir. Onun için dinleyelim, sanki konuşmamızın bir parçası gibi.(**)

Evet, ezanı dinledik. Namaza gelin diyor, arkasından ilâve ediyor, felâha gelin, kurtuluşa gelin. Kurtuluş nedir? İşte bunu düşündüğümüz zaman kurtuluruz. Kurtuluş, başlı başına bir sistemdir. Bütün bir medeniyetin adıdır. O medeniyetin adı İslâm Medeniyeti'dir. İslâm Medeniyeti, bizim medeniyetimizdir. Bu medeniyet ölmedi, yaşıyor. Şu anda yaşadığımız zaten odur. Her ne kadar Batı'yla bulaşmış olsa da, gene içimizde olan, ruhumuzun derinliklerinde olan, odur. Büyüklerimize gösterdiğimiz saygı ondandır. Herhangi bir konuda bir fedâkarlık gösteriyorsak, hiç bir çıkar gözetmeden haklarımızdan feragatta bulunuyorsak, ondandır. Bu ahlâk onun bize verdiği ahlâktır.

O medeniyet, bizim medeniyetimiz, şimdi, işte o ateştir ki üzeri külle örtüldü. O külü eşeleyip o medeniyeti yine bütün ateşinin hararetiyle, tazeliğiyle canlandırmamız gerekiyor. Diriliş dediğimiz budur. Ümit buradadır, Batı'da değil. Batı, coğrafyada, bizim için nasıl maddeten güneşin battığı bir yerse, mânen de öyle. Bize düşmanlık hep oradan

(*) Bu sırada ezan okunmaktadır.

(**) Ezan süresince susulmuş, konuşulmamış, ezan dinlenilmiştir.

geldi. Üç bin yıldan beri, bu topraklarda yaşayanlar, Batı'yla savaştılar. Bugün kimse bizi aldatamaz. Üç bin yıl düşman olanlar size birdenbire dost olamazlar. Eğer dost oldularsa, niçin oldular, bunu bize izah etsinler?

Önce yunanlılar geldi bu toprakları istilâya. Meşhur Truva Savaşları bunun misalidir. Geldiler, hileyle. Truva Atı diye bir misal vardır tarihte. Ve bu Avrupa'nın bugüne kadar uyguladığı metottur. Her yere Truva Atı'yla girerler. Bizim içimize de Tanzimat'ta böyle girdiler. Truva Atı, onlar için yokoluncaya kadar terkedilmeyecek hilenin sembolüdür. Ruhlarının çekirdeği, Truva Atı'dır.

Sonra Pers ve Yunan savaşları oldu. Anadolu çiğnendi ayaklar altında. Pers dediğimiz, o zaman, Doğu'yu, Ortadoğu'yu, her ikisini birden temsil ediyordu.

Sonra İskender geldi. Batı'dan gelip bütün toprakları istilâ etti. Ve bu istilânın sonucunda kurulan imparatorluğun kalıntıları, yıllarca, yüzyıllarca ülkemizi ve bütün Ortadoğu'yu sömürge olarak kullandı.

Daha sonra Roma geldi. Ve Roma yine bu toprakları istilâ etti. Neden geliyorlar batılılar boyuna? Allah'ın verdiği bütün nimetler bu topraklarda da ondan. Yani: burası ne kutuplar, ne ekvator gibidir. Buradaki orta iklim, dört mevsim, şu güzelim hava, onların ülkesinde yok. Bu ülkedeki imkânlara, Ortadoğu'daki petrole, Fırat ve Dicle'nin,

(şimdi GAP dediğimiz) yüz milyonu besleyecek verimine, denizlerimize, yaylalarımıza, ovalarımıza, altın değerindeki toprağımıza göz dikmişlerdir. Buralara bunun için gelmek istiyorlar. Ve üç bin yıldır bu savaş sürüyor.

Sonra islâm doğdu. Güneş gibi doğan islâm, Ortadoğu dediğimiz bu topraklarda kendi medeniyetini kurdu ve kendi devletini kurdu. Kendi gücünü gösterdi. Öyle bir güç gösterdi ki, Avrupa'nın ortasına kadar gittik onunla. Afrika'nın ta batısına kadar, Okyanus'a kadar gittik. Ve islâm aydınlığı, Asya'yı kapladı.

İşte Batı'nın çekemediği budur. İskender'in yapamadığını, Roma'nın yapamadığını islâm yaptı. İşte bunun için Haçlı seferlerini başlattılar. Asırlarca süren bu savaşa ecdadımız göğüs gerdi.

Kısa bir panorama yapıyoruz. Bugüne getireceğiz. Uzun uzun açıklamalarla değil, âdeta birer cümleyle. Ve ecdadımızın kanı sel gibi aktı. Ama haçlıları en sonunda yüz geri çevirdik.

Bu sefer, Doğu'dan bir sel geldi. Ülkelerimizi kasıp kavuran bir sel. Onun da sıkıntısını bizim bu topraklar ve ecdadımız çekti. Sonunda o gelenler de müslüman oldular, milletimize katıldılar, ondan bir parça oldular. İşte şimdi içimizde onların soyundan gelenler de vardır. Ve her soydan gelenlerle hepimiz tek bir milletiz.

Avrupa, Rönesans'ını gerçekleştirdi daha sonra. Bizim gafletimiz, Rönesans'ın hacmini hesap ede-

memektir. Görmedik değil onu; elbette ecdadımız gördü; fakat nereye varacağını hesaplayamadı. Yani yapılan ilmî çalışmaların, bir gün gelip de aya gitmeğe kadar varacağını, yıldızlar savaşı denilen yeni bir devri başlatacağını, atomu keşfedeceğini önceden hesap etmek hakikaten zordu. Bu yüzdendir ki, gereken tedbiri alamadık ve bu sefer talih onlara döndü. Döndü ama bundan mutlu da olamadılar.

I. Cihan Harbi, II. Cihan Harbi bunun şahididir. Yani kendileri de mutluluğa eremediler. Bizi mutsuz ettikleri gibi kendileri de mutsuz oldular. Ve hiç bir zaman bir saadete eremediler ve eremeyeceklerdir. Çünkü: Batı medeniyetinin kökü, özü, ideali, hakim olmaktır. İnsanlara hâkim olmak. Tahakküm denilen ve tabii, zulme kapı açan psikoloji. Onların mantığınca, başkalarını hor göreceksiniz, başkalarını sizden aşağı göreceksiniz ki, onlara hakim olasınız. Eşit görme, insanı insan görme fikri yoktur Batı'da. Kanaatlerince, kendileri üstün ırktır. Diğer ırklarsa ona hizmetle mükellef bir cins yaratık . Hayvanla insan arası bir yaratık olarak görürler, afrikalıları , asyalıları.

Ama bunda haklı mıdırlar? Hayır. Aslında medeniyetin beşiği burası. Mezopotamya medeniyetleri dediğimiz, ecdadımızın kurduğu medeniyet, gerçek medeniyet. Diğer medeniyetler, ondan türeme. Bu topraklar, bütün medeniyetlerin beşiği. İslâm medeniyeti de, o kaynaklardan beslenerek, onları geçmişine alarak, onları benimseyerek, onla-

rın iyi, güzel taraflarını benimseyerek Ortadoğu'nun hakiki, özgün medeniyeti olmuştur. İslâm, sadece bir inanç değildir. İslâm, aynı zamanda, bir idealdir, bir medeniyettir. İslâm özgün bir medeniyettir. Bu toprakların özgün medeniyetidir. Bir Batı Medeniyeti varsa, bir Çin medeniyeti, Doğu Medeniyeti varsa, bir de bu toprakların medeniyeti vardır. O medeniyetin de adı İslâm Medeniyeti'dir.

Batılılar diyor ki, iki medeniyet var. Daha doğrusu bunu demeye getiriyorlar. Bazan hareketlerinden, insanların ne düşündüğünü çıkarırsınız. Bugün, Batı'nın düşüncesi şudur: doğu medeniyetleri var; bir de Batı medeniyeti, yani kendi medeniyeti. Onun gözünde biz yokuz. Doğu yarın gelişse, Çin dünyayı kaplasa, o da tanımayacaktır bizi şüphesiz. O zaman biz neden kendi kendimizi inkâr edelim? İşin kökü burada yatıyor. Kendi medeniyetimizi yeniden diriltmekte yatıyor. Eğer teknoloji diyorsanız, ekonomi üstünlüğü diyorsanız, bunun da esaslarını zaten Rönesans'ta bizden aldılar. Cebir bizden alındı. İşin temeli olan matematik, fizik, kimya, hepsi, coğrafî keşifler, astronomi, Endülüs medeniyeti yoluyla Batı'ya geçti. Sonra bunları geliştirdiler.

Şimdi, bizim, tekrar, bir yandan kendimize dönüş yapmamız, bir taraftan da bu bilimleri derinliğine yeniden araştırmamız, âdeta keşif alanı yapmamız gerekmektedir. Yoksa, sadece taklit, çıkar yol değildir elbet. Yani Batı bulacak, siz alacaksınız. Batı silâh yapacak, siz elma üretip onunla gi-

dip silâh alacaksınız! Bununla bir yere varılmaz. Bu türlü düşünüldüğü için siyaset yönetim ve gelişim batağa saplanmıştır Türkiye'de.

Biz siyaseti, fikrin, idealin emrinde görüyoruz. Günlük siyaset için sahaya çıkmadık. Partimizi günlük politika yapmak için kurmadık. İşte bu fikirleri yeniden hatırlatmak, işin gerçeğine götürmek için ortaya çıktık. Ve işin hakikati konuşulmadıkça ve işin hakikatine varılmadıkça daima çırpınacağız, çırpınacağız. Bir gün, Batı kendini güçlü kabul ettiği gün, gelip, ülkemizi parçalayıp istilâ edecektir. Tıpkı Roma'nın istilâ ettiği gibi, İskender'in istilâ ettiği gibi. Batı'nın bir çok islâm ülkesini istilâ ettiği gibi, Osmanlı Devletini parçalayıp, dörtte üçünü istilâ ettikleri gibi, bir gün, şu kalan son toprağımızı da işgal etmek niyetindedirler. Ve burada ölmüş olan hıristiyanlığı, cemaati kalmamış olan, mensubu kalmamış olan hıristiyanlığı diriltmek istiyorlar.

Bu niyet ve hırsa karşı, sadece tepki göstermek, içimizden onu kınamak yetmez. Organize olup, bir araya gelip yeniden dirilişi başlatmamız lâzım. Yol açıktır, bellidir. İşin temeli disiplindir. Tepeden inme disiplin olursa o toplum donar. Diktatörlük olur. Fakat içten gelen disiplin, bir memlekete hayat verir. Hitler'inki tepeden inme disiplindi. Aşırılıktı, çöktü. Faşizm, nazizm, komünizm, insanları, tepeden inme, tabiata aykırı bir disiplin altına sokmak istedi. Buna karşılık, Batı'dan gelen, demokrasi adı altında maskelenerek gelen hava ise, bizi

başıboş, disiplinsiz, dağınık bir toplum haline getiriyor.

Ne o diktatörlük, ne faşizm, ne nazizm, ne komünizm, ne de Batı'nın bu şekilde gelişi bir hayır getirir bize. Bunlardan işte bugünkü durum doğar. Ve elimiz kolumuz bağlı, kurbanlık koyun gibi, istikbale doğru sürüklenmekteyiz. Ama buna razı olmamalıyız. Nasıl ki, dedelerimiz razı olmadılar, en umutsuz günlerde, Haçlılar'ın o korkunç, yedi yüz bin kişilik barbar sürüsünün karşısına Kılıçarslan gibi hükümdarların komutasında yüz bin kişiyle, elli bin kişiyle çıkıp yurtlarını savundular. Aynı şekilde, Alparslan, elli binle yüz bin arasındaki bir kuvvetle, en az dört yüz bin kişiden oluşan, tam mücehhez Bizans ordusunu yere serdi bu topraklarda. Bunun gibi, I. Cihan Savaşında da ecdadımız Çanakkale'de can verdi, kanını döktü.Düşmanı topraklarımıza sokmadı. Tarihçiler, Şam'dan son çıktığımızda, askerlerimizin savaşırken, düşmanlarla savaşırken, ölürken, vücutlarından akan kanın, sokaklarda, atlarımızın ayaklarının aşık kemiğine kadar yükseldiğini yazıyorlar.

Bunların üzerinden daha yüz yıl bile geçmedi. O kadar da kendimizi unutmayalım; kendimizi o kadar küçük görmeyelim. Daha yüz yıl olmadı; biz, o zamanın en büyük imparatorluğu, üzerinde güneş batmayan imparatorluk denen İngiliz İmparatorluğu'na karşı Bağdat'ta savaştık, Şam'da savaştık. Hatta Bağdat'ta önce yendik. Kuzeyde Ruslara karşı da savaşıp Bakû'ya kadar girdik bir ara. Yani

biz savaştık. Ama büyük ihanete uğradık. Almanların bizi kurbanlık koyun gibi cepheye sürmesinin ihanetine uğradık I. Cihan Harbinde. Büyük kayıp verdik. Halâ belimizi doğrultamıyoruz.

Ama doğrulmamız lâzım. Geçmişin bu yaralarını unutmamak lâzım. Fakat buna mahkûm da olmamalıyız. Bunun için de bilmemiz gerekiyor: önümüz nedir, nereye gidiyoruz? Batı ne durumdadır, bugünkü Batı nedir? Bunu bilmemiz gerekiyor. I. Cihan Harbi, Batı'da hakimiyet savaşı oldu, yani şu devlet mi üstün olacak, bütün Batı'ya sahip olacak, şu devlet mi ? Bunun kapışması içindeydiler.

Fakat öyle bir kapışma gösterdiler ki, eski Avrupa öldü. Klasik, geleneksel Avrupa öldü. Yerine yeni bir Avrupa doğurmak istediler. İşte ondan Hitler nazizmi ve İtalyan faşizmi doğdu. Rusya'da da komünizm doğdu. Bunlar yeni bir Avrupa öreceklerdi güya. Klasik, geleneksel Avrupa ölecek, yerine yeni bir Avrupa doğacaktı. Fakat yüz yıl geçmeden ideolojiler savaşı oldu (II. Cihan Harbi). Faşizm de, nazizm de, komünizm de yere serildi. Demek ki, o yeni Avrupa doğmadı. Ve inşallah doğmayacak da.

I. Cihan Harbi'nde, Avrupa'da, eski Avrupa öldü. Evet, sonra yeni Avrupa doğmak istedi, o da doğamadı. Ve şimdi yeniden o doğuş sancısı yaşanıyor. Yalnız, şimdi Avrupa, eski Avrupa'yla yeni Avrupa'nın sentezinden doğmak istiyor. Bunları bilmeniz lâzım. Bunu kapalı salonda, konferans halinde de, sohbet halinde de olsa söyledik. Şimdi

meydanlarda da söylüyoruz ki, bilinsin. I. Cihan Harbi'nin anlamı nedir, II. Cihan Harbi'nin anlamı neydi? Şimdiki Avrupa'nın anlamı nedir, nereye gidiyor? Bunları bilmeden, bize üç bin yıldır düşmanlık yapan Batı'nın sırrına ermeden, onun nereden nereye gittiğini, ne yapmak istediğini anlamadan varlığımızı koruyamayız.

Burada medya, basın, Batı'ya bağlı olduğu için sadece ve sadece afyon görevini üstlenmiştir. 24 saat yayın yapan televizyonlar ve gazeteler, milletimizi uyutmaya çalışıyor. Afyon yutturuyor ona.

Bu sebeple, nereden gelirse gelsin, bir mum ışığı şeklinde de gelse, siz hakikate yönelin. Diyorum ki, I. Cihan Harbi, eski Avrupa'nın defterini dürüp yeni bir Avrupa devri açmak için yapıldı, kendi aralarında. Fakat doğan, yeni Avrupa diye doğanlar, II. Cihan Harbi'nde yere serildiler. Komünizm biraz daha yaşadı. Faşizm'le nazizim yeni yeni doktrinler, yeni ideolojiler, I. Cihan Harbi'nden sonra doğan bu ideolojiler, II. Cihan Harbi'nde yere serildiler. Ama Komünizm daha yaşadı. Neden? Biraz Asya 'ya dayanıyordu, Avrupa'nın dışındaydı da ondan. Neticede o da yere serildi.

Şimdi Avrupa yeni bir kimlik arıyor. Bir taraftan, tek devlet, bütünleşmiş Avrupa olmak istiyor. Bir ideal. Bu ta Dante'den beri vardır. Göte'de de vardır bu ideal. Napolyon'da da vardır. Ama bir ideal olarak kalmıştır. Hiç bir zaman gerçekleşmemiştir. Ne zaman ki, biribirleriyle savaşmışlar, sa-

vaş sonunda da yere serilmişler, işte o zaman bu ideal doğmuş. I. Cihan Harbi'nden sonra yine doğdu. Ama otuzlu yıllarda söndü. II. Cihan Harbi'nden sonra yine doğdu. Şimdi bir yandan, Avrupa ideali, kurduğu müesseselerle gelişirken, diğer taraftan içten içe, bir devlet, aslında Avrupa devleti maskesini giyerek Avrupa'yı yutmak istiyor. O da Almanya'dır. I. Cihan Harbi'nde de emeli buydu. Ama kendisi yere serildi. II. Cihan Harbi'nde aynısı oldu. Şimdi ise, Avrupa devleti, Avrupa Birliği maskelerinin arkasına saklanmıştır. Tecrübe sahibi oldu. Ama gururu vardır. Bize takındığı tavırdan gururunu anlıyorsunuz. Bu gurur onu yere serecektir. Ne kadar ihtiyatlı olursa olsun, I. Cihan Harbi'nden, II. Cihan Harbi'nden ne kadar ders almış gibi görünürse görünsün, yine bir gün, o gurur onu çığırından çıkaracak ve - temenni etmeyiz elbet - ama belki yine Avrupa'da kan gövdeyi götürecektir.

Ne yazık ki, biz de, bütün bu tarih inceliklerinden habersiz, Avrupa'nın kendi içinde olan bu karmaşaya kendimizi katmak istiyoruz. Bu hengâmeye katılmayı bir kurtuluş sanıyoruz. Güya bu bizim için bir saadet olacak. Orada birlik olacak, Avrupa bütünleşecek, tek devlet olacak, biz de onların arasına gireceğiz ve böylece kurtulacağız. Herşeyden önce şunu unutmayalım: Avrupa'nın geleceği karanlıktır. Bunun işaretlerini söyleyeyim size. Edebiyat durdu. Edebiyat, musiki, gördüğünüz durumda. Klasik Batı müziğine bir bakın, bir de bugünkü Batı müziğine bakın. Klasik Batı edebiyatına ba-

kın, bir de bugünkü edebiyata bakın. Geçmiş devlet adamlarına bakın, bir de bugünküne bakın. Artık eski büyük devlet adamları, tabii, kendileri için demek istiyorum, büyük devlet adamları yok. Dante'ler, Göte'ler artık hayaldir. Bismark'lar hayaldir. Ama yine de çırpınıyor, didiniyor Avrupa, o eski günlerini yeniden bulmak için.

Tabii, bu arada, Amerika var. Batı'nın uzantısı iken, şimdi, Batı'nın hâkimi durumuna gelmiş olan Amerika. O, hepsini topluyor, "ders alalım diyor, I. Cihan Harbi'nden, II. Cihan Harbi'nden, birbirimize düşmeyelim. İşte önümüzde kurbanlık koyun gibi serilmiş bir İslâm Âlemi var. Oraya hep birlikte hücum edelim". Biliyorsunuz ki, o, Irak'a gelirken Avrupa devletlerini de arkasına taktı. Buna muhtaç değildi. Amerika'nın ihtiyacı mı vardı Fransa'ya, İngiltere'ye, Almanya'ya? Ama onları arkasına taktı. Çünkü: bütün Batı bir birlik olsun, ben Batı'yı temsil ediyorum ve Batı olarak geliyorum demek istedi. Biz bunu bile anlayamadık. Somali'ye gittiler. Somali nedir? Somali'ye bile bütün Avrupa'yı arkasına taktı gitti Amerika. Neden? Çünkü: avrupalılara mesaj veriyor Amerika bununla. Bütün bu olayların dilini bilmemiz lâzım, çözümlememiz lâzım. Hiç bir zaman, bugünkü politikacılar, bunları anlatmazlar, bunları bilemezler ve bunların farkında da değildirler.

Bakın, Somali'ye neden tek başına gitmedi Amerika? Neden bütün Avrupa'yı peşine taktı? Şunun için: arada ikilik olmasın demek istedi. Kendi-

si tek başına giderse, avrupalılar kıskanır, arkadan oyun bozanlık yaparlar; onun için, onları da beraber götürdü. Afrika, önümüzde, hep birlikte hepimize yeter demek istedi. Ortadoğu, İslâm ülkeleri hepimize yeter diyor. Hepiniz birden gelin dedi ve hepsini beraber getirdi. Ama aslında aslan payını kendisi alacak elbet. Onlara da bir teselli mükafaatı kalacak. Niyeti budur Amerika'nın. İşte bunları bilmemiz lâzım.

Asya'ya gelince; bir parçası olduğumuz Asya'ya gelince... Onun da bu son devirde geçirdiği tarihî olayların özünü, anlamını bilmemiz lazım. I. Cihan Harbi'nde, Avrupa'nın tersine, Asya'nın yenisi öldü, eskisi dirildi. Ne demektir Asya'nın yenisi, Asya'nın eskisi? Asya'nın yenisi, Osmanlı Devleti'ydi. Bizdik. Asya'nın en son büyük devleti, onu temsil eden devlet. Avrupa'nın karşısına bir set gibi dikilmiş, yedi yüz sene göğsünü Avrupa'nın silâhlarının karşısına tutmuş, Asya'yı korumuş olan devlet, Osmanlı Devleti yıkıldı.

Devletimizi yıkınca sevindi avrupalılar. Asya'yı devirdik yere diye düşünmüşlerdir. Halbuki: bunda da yine kısır görüşlerinin kurbanı oldular. Tarihi bilirler, ayrıntılarına kadar bilirler; fakat ihtirasları gözlerini bağlar, birdenbire acele hükümler verirler. Avrupalıların özelliğidir bu. I. Cihan Harbi'ni patlatan da budur, II. Cihan Harbi'ni de. Yarın kendi aralarında üçüncüsünü de yine bunun için çıkaracaklardır.

Aslında III. Cihan Harbi'ni yaşıyoruz. Yaşadığımız, parça parça budur. Dünyanın her tarafında, şu anda belki elli yerde savaş var. Batı'yla Doğu'nun, Asya'nın, İslâm'ın savaşı var. Ama buna cihan harbi demezler. Kendileri birbirleriyle çarpışmadıkça ona cihan harbi demezler. III. Cihan Harbi diyecekleri savaş, ancak kendilerini çatıştıran savaş olacaktır. Ve o da olacaktır. Hiç bir zaman da tek Avrupa gerçekleşmeyecektir. Çünkü: biri, öbürlerine tahakküm etmek istiyor. Eşitlik yok aralarında. İslâm Medeniyetinin o güzel özü yok onlarda. İslâm, bir yere girdi mi, hemen, oradaki halk müslüman olmuşsa, diğer müslümanlarla eşit oluyordu. Ama Batı bir yere girdiği zaman, oradaki yerli halk, daima esirdir. Roma'da, vatandaşlık romalıların hakkıydı. Ancak kendileri lütfedip birine verirlerse o zaman o kişi Roma vatandaşı olurdu.

Asya'nın yenisi, Osmanlı Devleti'ydi dedik. Eskisi nedir? Tabii. Asya, tarihin derinliklerine giden bir medeniyetler ülkesi. Eski Çin medeniyeti, Hint dünyası. Bunlar dirildiler. I. Cihan Harbi'nde. Bizi yere sermek pahasına, farkında olmadan, avrupalılar, çok daha büyük düşmanlarının dirilişine şahit oldular. O kadar gaflet içindeydi ki, İngiltere, Amerika ve tüm Batı, bizi yere sermek için, Osmanlı Devleti'ni yere sermek için, doğudaki güçlerden medet umdular. Hindistan'da bir hükümet kurdu İngiltere. Kendisine bağlı bir hükümet. O hükümete bir ordu kurdurdu. Kendi elleriyle

Hindistan'da ordu kurdurdular ve o ordudan 400 bin askeri alıp getirdiler Mısır'a ve bizimle çarpıştırdılar. 40 bin kişinin karşısına 400 bin hintliyi koydular. Hintliler geldiler, çarpıştılar ama, savaş biter bitmez "demek ki seni kurtaran biziz". dediler. Karikatürler yapıldı. Koca bir filin üzerinde ufacık bir adam, bir taç, belki de bir sinek. İngiltere budur diye. Filse Hindistan. Hindistan'da, Avusturalya'da istemeden bağımsızlık rüzgârlarının esmesine sebep oldular batılılar.

I. Cihan Harbi'nden ve II. Cihan Harbi'nden sonra, bir Asya doğuyor, bir Çin doğuyor, bir Hint doğuyor. Bizi yere sermek bahasına onların doğuşuna sebep oldular. Eğer ileride onlar teknolojiye de kavuşurlarsa, tabiidir ki, Avrupa'yı da yerle bir edeceklerdir.

Bütün bunlar yaşayan, yaşanan tarihin anlamlarının özüdür. Bunları bilmeden bir yere varamayız. Hindistan, sonra bağımsızlığını kazandı, Çin bağımsızlığını kazandı. Dikkat edin, komünizm, Rusya'da öldü ama halâ Çin'de devam ediyor. Neden? Çünkü: Çin, bambaşka özelliklere sahiptir. Şu anda çinliler hem komünisttirler , hem faşisttirler, bir bakışla da yine de, hem de çinlidirler. Çok cepheli, maskeli bir yüz çinli yüzü ve yine çok maskeli bir çinli siyaseti var. Çin, şimdi Avrupa'yla durumu idare ediyor. Ne zamana kadar idare edecek? Ne zaman ki, kendisi güç itibariyle Avrupa'ya eşit olursa, Amerika'ya denk olursa, nüfus itibariyle onlardan çok çok fazla olduğu için, o zaman birden

maskesini atacak ve Avrupa'yı, Amerika'yı yerle bir edecek.

Bütün bunlar hayal değil, gelecek üzerine düşüncelerdir. Hepsi de somut düşüncelerdir. Bunlardan biri veya bunların yakını olacaktır. Başka bir şey değil. Bunlar kehanet değil, gelecek üzerine, geçmişe dayanarak, halihazıra dayanılarak yürüttüğümüz düşüncelerdir. Eğer Batı Osmanlı Devleti'ni yere sermeseydi, belki de Çin ve Hint dirilemeyecekti böylesine. Bu örneğe bakılarak denilebilir ki, geleceğin neye gebe olduğu kolayca çıkarsanabilecek bir olgu değildir. O yüzden, büsbütün ümitsizliğe, karamsarlığa kapılmamak lâzımdır.

Biz özgürlükle disiplini oranlamış, dengelemiş bir toplum doğurmak zorundayız. Demokrasi geliyor, anarşiye dönüşüyor, sonra ona tepki olarak askerî yönetim geliyor. Bu sefer sıkılıyoruz, fazla bir baskı var diye. Onun üzerine, o gidiyor, güya demokrasi yeniden geliyor. Bu sefer de anarşiden, terörden veya haddini bilmezlerin zulmünden, hırsızlıktan, yolsuzluktan haklı olarak şikâyet ediyoruz. Böylece de sert bir rejime âdeta kapı aralıyoruz. Bir kısır döngü düzeni. Bu gidiş, iyi bir gidiş değil.

Asıl olan nedir? Asıl olan, serbest olduğun zaman disiplinli olmandır. Nasıl? Kendi kendini bağlayarak... Başkasının sana, senin toplumuna verdiği disiplin, disiplin değil, baskıdır, zorbalıktır. Ama senin kendi kendine, kendi toplumuna

verdiğin disiplin, şuurdur, ahlâk yüksekliğidir, idealizmdir.

Bizim toplumumuz, kendini, yine kendisi bir disipline erdirmiş, şuurlu, yüksek karakterde bir toplumdu. Milletimiz, Ortadoğu'da yaşayan islâm milleti, böyle bir milletti. Sokakta yanan lâmbalardan, hükümdar buyruğuyla geceleri sokakları aydınlatmak için yakılmış meşalelerden istifade ederek bir iş yaparsam, acaba, dinen sorumlu olur muyum, günaha girer miyim diye düşünen, yani bir nevi, bir karşılık vermeden, bir emek vermeden, devlet malından yararlanmakla haram bir iş yapmış olur muyum diye kaygılanan bir milletin çocuklarıyız biz.

İşte bu kaybolan geçmişimizi, kaybolan ruhumuzu diriltip, yeni baştan kendi kendimizi disipline edip, üstten, tepeden inme, bir diktatör, bir zorba emriyle değil, kendi kendimizi, özgürlük içinde disipline edip, bir yandan, şahsiyetimizi geliştirmek, özgürce yaşamak, bir yandan da toplumu ayakta tutacak düzeni kurmak zorundayız. Diriliş Partisi'nin hedefi de budur zaten. Bugün, şu anda şu kadar arkadaş bir aradayız. Milletin bir özü, milleti temsil eden bir öz burada vardır. Size söylüyorum. Milletime söylüyorum. Milletim duyuyor. Hepsi duyuyorlar. Siz duydunuz ya, hepsi duyuyor. Hani dinde farz-ı kifaye diye bir kavram vardır. İşte bu sesleniş de bir farz-ı kifayedir aslında. Siz dinlediniz, millete götüreceksiniz. Biz, asla, kalabalıkları topladığımız zaman, size şunu vereceğiz.

bunu vereceğiz demeyiz; bol keseden konuşmayız. Böyle bir yalana tenezzül etmeyiz. Biz, tam tersine, sen kendi kendini şöyle disipline edersen, kendin için kendini devrede tutarsan; tepedeki, adam, gerisi sürü mantığına, felsefesine hayır dersen; kademe kademe, derece derece devlet başkanından en son kişiye kadar herkes kendini belli sorumluluklar ve belli yetkilerle donatmaları suretiyle disiplin içinde çalışırlarsa, almanları da geçeriz, japonları da, amerikalıları da.

Batılılar, bu disiplini gösterdiler, böyle bir çalışma yaptılar, belli hedeflere vardılar, ama, içlerinde kötülüğün zehri de işleyip durmaktadır. Bugün, Almanya'yı kemiren alkol belâsı vardır, Rusya'yı kemiren alkol vardır. Amerika'yı da uyuşturucu. Daha bunun gibi nice hastalıklarla malüller. Güçleri henüz çok büyüktür. Ama, Amerika bugün II. Cihan Harbi'nden sonra, edebiyatta ve gerçek devlet adamı yetiştirmekte tamamen zayıflama dönemine girmiştir. I. Cihan Harbi ile II. Cihan Harbi arasındaki o bolluk bugün yoktur. Âdeta son devlet adamları, son büyük başkanları Kennedy idi. Onu da yaşatmadılar. Tabii, bu demek değildir ki, Amerika yakında yere serilecek, Avrupa yere serilecek, dünya bize kalacak. Hayır. Tabiidir ki, dediğim, böyle bir sürece girmişlerdir. Dirilebilirler de elbet tekrar. Bir gayret gösterdikleri de bir gerçek.

Ama dirilemeyebilirler de. Bu bizi ilgilendirmez aslında. Bizi biz ilgilendiririz. Biz kendi dirilişimizi tamamlamalıyız. Ne ümitsizliğe kapılmalıyız,

Avrupa, Amerika bizi dirilmeye bırakmaz diye; ne de, onlar, nasıl olsa yere serilecekler; biz bekleyelim gibi bir yanlışa saplanmalıyız. Bu ikisi de doğru değil. Biz, her zaman, kendi güçlerimizi araştırıp, nedir, neyi kaybettik, nereden nereye geldik, nasıl dirilebiliriz demeliyiz. Neden disiplin olması gereken yerde, anarşi, terör doğuyor? Neden özgürlük olması gereken yerde, baskı geliyor, bizi buluyor? Neden bu kadar yoksuluz? Halkımız çoğunluğuyla neden çırpınıyor bu nimetler içinde? İşte bütün bunların sebeplerini araştıralım.

Düşündüğümüzde, çöküşümüzün, kendimize gelemeyişimizin birinci sebebinin Avrupa'nın bizi bölmesi, parçalaması olduğunu göreceğiz. Demin dedim, Asya'nın yenisi olan Osmanlı Devleti'ni yere yıktıktan sonra, topraklarını ki, bizim toprağımızdı, bizim vatanımızdı, bölük pörçük ettiler. Sadece toprakları bölmekle, birbirinden ayrı düşürmekle yetinmediler, o topraklarda yaşayan insanların her bir topluluğuna bir millet ismi taktılar. Güya Suriye ayrı bir milletmiş, Şam'ın etrafındaki Suriye topraklarında Suriye milleti varmış. Tarihin neresinde bir Suriye milleti var? Bizim bildiğimiz, tarihte Asurlular vardır, Surlular vardır. Fakat onların bugünkü Suriyedekiler ile ırk bağlantısı nedir, ne kadardır? Şimdiki suriyeliler, arap, türk ve kürtlerden oluşmaktadır. Asurlular bunların içinde eriyip gitmişlerdir.

Araplar, bugün, coğrafya, ırk, dil, din, kültür ve tarih birliği içinde oldukları halde, bir araya gelip

de bir devlet oluşturamıyorlar. Arapçılık iddiaları bunu sağlayamıyor. Avrupa, arapları bin parçaya böldü ve bizi de şimdi paramparça etmek istiyorlar. İşte, düşünelim, buna karşı çare nedir? Zehire karşı panzehir nedir? Onun zıddıdır. Madem ki, Avrupa bizi bölmek istiyor; bizde akıl varsa, bunun anlamını idrak etmeliyiz. Ve tersini yapmalıyız. Bunun tersi, bütünleşmektir.

Nedir bütünleşme? Onlar Türkiye'yi mi parçalamak istiyorlar, bizim dememiz lâzımdır ki, sadece değil Türkiye, Suriye de bizimdir, Irak da bizimdir, Arabistan da bizimdir. Buralar da oradakilerindir aynı zamanda. Çünkü: eskiden olduğu gibi hükmeden bir hanedan bulunmadığı için, hanedanındır diyemiyoruz. Bütün bu topraklar, bu topraklarda yaşayan milletindir. Bu milletin bir ismi var. Bu milletin ismi, İslam Milletidir. Irklardır gerisi. Türkler vardır, araplar vardır, kürt vardır veya çerkez vardır, çeçen vardır. Fakat, bunların hepsi, bir araya gelmiş, kaynaşmış, dinleri ve kanları bir olmuş bir tek millettir. Bu milletin adı İslâm Milletidir. Bu milletin bir vatanı vardır; bu vatan, Türkiye, Suriye, Irak, Arabistan, Mısır, Kuzey Afrika, ne kadar islâm ülkesi varsa, hepsidir. Hepsi birden ve tüm olarak bu milletin vatanıdır. Bağdat'ta, tren istasyonunun altında yatan şehitler, sadece araplar mıdır? Bağdat Garı'nın toprağını biraz kazarsanız, altından, hep mehmetçiklerin kemikleri çıkacaktır. Neden? I. Cihan Harbi'nde Bağdat istasyonunda ingilizlerle çarpışıp şehit oldular ve oraya

gömüldüler, o toprağa gömüldüler de ondan.

Bu yüzdendir ki, ne Bağdat sadece arabındır, ne Şam. Ne de İstanbul sadece bizimdir. Hepsinin hepsinde, göz nuru , emeği ve kanı vardır. O halde burada bir millet var. O millet yaşıyor. Ancak, şimdi, suni olarak, medya vasıtasıyla, yani basın vasıtasiyle, televizyon vasıtasıyla, türk, arap, kürt diye biribirinden ayırıp hepsini birbirine düşürüp paramparça etmek istiyorlar.

İşte, bu oyuna gelmemek için, "benim bir vatanım var. Bütün bu islâm ülkesidir o. Bir tek milletim var, o da İslâm Milletidir. Benim medeniyetim var, İslâm medeniyetidir. Ve ben taklitçi değilim. Ne Avrupa'nın başıboşluğunu, ne de diktatörlüğünü benimserim. Onların, ne o haline, ne bu haline özenirim; benim kendi disiplinim, kendi özgürlüğüm var. Kendi ahlâkım var" demeliyiz. İçkiden, kumardan, fuhuştan, zinadan, uyuşturucudan arınmış pırıl pırıl bir İslâm ülkesi yapmak zorundasınız ülkenizi. İşte sizler bu ödevdesiniz. Sizler, bağımsız, hür, ekonomik bakımdan güçlü, silâhları dünyada en etkin, askerî gücü en ileri, devlet yönetimi en iyi, en âdil bir devletin, Ortadoğu'da büyük süper bir devletin kurucusu olmak zorundasınız. Bir milletin yazgısı, aydınlarının yazgısına bağlıdır. Bir milletin aydınları, milleti peşlerine takarak, kendilerini uçurumdan aşağı atarlarsa, millet de o uçuruma yuvarlanır. Eğer aydınlar, milleti iyi bir yere götürürlerse, millet de iyiye gider, kurtuluşa erer.

Nitekim, I. Cihan Harbi'nde, İttihat ve Terakki Partisi'nin kurucuları, milletimizi felâkete götürdüler. Savaşa soktular ve savaşı da en kötü şekilde yönettiler. Milletimiz yere serildi. Ve halâ kendine gelebilmiş değil. Neden? Çünkü: aydınları, ne yazık ki onlardı. Onlar önüne düştü milletin. Sâdık, vefalı bir milletiz. Temiz yürekli bir milletiz. İleri gelenler, devlet büyükleri böyle istedi diye uçurumdan aşağı attı kendini halkımız. Böyle gerekir, millete böyle gerekir. Büyüklerinin yolundan gitmek gerekir. Ama o büyüklere de düşen, milletini felâkete götürmek değil, mutluluğa, büyüklüğe, ebediyete götürmektir. O yüzdendir ki, aydının, yöneticinin önemi çok büyüktür. O nereye götürürse, milletin diğer fertleri de oraya gider. Bütün bunlardan dolayıdır, ki biz öncelikle aydının düzelmesine bakıyoruz.

Gerçi, esasta, aydın-halk diye bir ayrım yapmıyoruz. Aydınlar da bu halkın çocuklarıdır. Bizim anladığımız aydın, halkının içindedir, halkın içinden çıkmıştır ve halktan kopmaz. Ama batıcı olan aydınlar, halkın içinden de çıksalar, çoğunlukla, yine en kısa zamanda halktan kopuyorlar. Bugün, devlet yönetiminde olanlar, görünüşte, halkın içindedirler. Miting yapıyorlar, büyük kalabalıkları topluyorlar, televizyonlara çıkıyorlar. Ama hakikatte halktan kopukturlar. Halkın meselelerini bilmezler. Neden? Bunlar, bu halkın çocukları değil mi? Elbet, bu halkın çocuklarıdırlar. Ama en kısa zamanda bu halkla ilişkilerini kestiler. Yanlış

bir yetiştirme metodu, bunları halktan kopardı. Halkı görüyorlar. Ama nasıl görme? Gözleri bakıyor, fakat görmüyor. Bakmak yetmez. Görmek lâzım. Bunlar millete bakıyorlar ama onu görmüyorlar. Sebebi de, yetiştirilme tarzları. İdeal diye onlara verilen şeyler.

Ben bunu Özal için yazdım. Başbakanken. Sağlığında. Başbakanken: "Ben, halk adamıyım" dedi. "Halkın içinden çıktım" dedi. Ben de dergimde yazdım: "evet, halk çocuğusun , halkın içinden çıktın. Fakat en kısa zamanda halktan ilişkiyi kestin." İşte bu dediğime cevap verilmemiştir hiç bir zaman. Diğerleri de böyledir. Yalnız o değil, hepsi halkın içinden çıkmışlardır belki; fakat halktan en kısa zamanda ilgilerini kesmişlerdir. Halkla ilgiyi kesmemesi için bir aydının, iğvalara kapılmaması için, batıdan gelen bir takım aldatıcı, cazip isteklere kapılmaması için, kendi medeniyetine bağlı olması; kendi milletinin ülküsüne bağlanmış olması gerekir.

Milletinin ülküsü nedir aydının? İslâm'dır. Ona bağlı olması gerekir. Bu milletin ahlâkı neyse; dini, ahlâkı, âdeti, göreneği neyse, ideali neyse, ona bağlı kalması lâzım. Ama eğer verilen ideal, zengin olmak, para yığmak, mal-mülk biriktirmek veya bir mevki kapmak olursa, böyleleri, çok çabuk, milletle ilgiyi keser. Hatta, halkın içinden çıkan böyle biri, bu tür bir hırsa kapılırsa, halkın içinden çıkmamış, üst tabakadan gelmiş bir insandan daha fazla halkla ilgiyi keser. Neden? Çünkü: halkın içinden gelmiş ya, o kendine göre, halka doymuş.

Öbürü, belki bir aşağılık duygusu içinde, halka karşı suçlu hissetmektedir kendisini. Bu ise öyle bile değildir. "Ben halkın içinden geldim, halkın çocuğuyum, o halde her şey benim için mübahtır." diye düşünür.

Deminden beri size bütün bu anlattıklarım, Batı'nın anlamı, I. Cihan Harbi'nin Avrupa için, Batı için anlamı, II. Cihan Harbi'nin anlamı, bu savaşların Avrupa için, Asya için anlamı, bütün bunları görecek olan devlet adamının özelliği; bu özelliklerin anlamı, aydın-millet ilişkisi ve bu ilişkinin anlamı. Bütün mesele, anlamda. Mânada. Eski kelimesi mânaydı. Olup bitenlerin mânasına nüfuz etmemiz lâzım.

Bu çağ, görüntü çağı. Ekmeğimiz eski ekmek midir? Görünüşte evet. Daha da güzel. Fakat, hakikatte, ağzımıza aldığımız zaman, bu ekmeğin eski ekmek olmadığını söylüyor damağımız. Bunun gibi, görünüşte her şey mükemmel. Fakat işin iç yüzü böyle mi? Eski halınızı düşünün; şimdiki makine halısını düşünün. Her şey böyle. Neden? Çünkü: eskiden öze önem verilirdi; şekil ikinci plandaydı, görüntü ikinci plandaydı. Oysa, önemli olan, ruhtur, keyfiyettir, muhtevadır, mânadır. Medeniyetimizin özü budur, hedefi budur, amacı budur. Öz önce, ruh önce; madde ve şekil ikinci planda. Halbuki: bugünkü çağ, batıdan gelen felsefe, şekil ve görüntüyü esas alıyor. Özün önemi yoktur onların gözünde. Öz demek, nerdeyse şekil demektir onlara kalırsa.

İşte, düşününce, bütün bu sonuçlara varmamız ve bir neslin bu sonuçlara ulaşması, bir aydınlar neslinin bu seviyeye ermesi gerekiyor. Ben, bu nesle, Diriliş Nesli adını taktım. Otuz yıldır, kendi çapımda o neslin yetişmesi için çalıştım. Yazdım, konuştum. Şimdi de kurulan bu partide, o neslin yetişmesi için oraya buraya koşup duruyorum. Şimdi kurulan bu parti de, o neslin yetiştirilmesi için kurulmuş bir insan ocağı, bir imân ocağı, bir ahlâk ocağı, bir ilim ocağıdır. Bir ders veridir. Devlet yönetimi için bir ders yeridir.

Kendi kendisine organize olmasını bilmeyenler, hiç bir zaman bir güce eremezler. Japonya dediğimiz, Almanya dediğimiz, kalkınmış bu iki ülkenin sırrı ikidir: biri, organizasyon; sanki onun doğuştan fikri var âdeta onlarda. Aşkı var. Japonya'da, hemen hemen doğadan gelen hiç bir şey yok, fakat organizatörler var. Gereken hammaddeyi bir yerlerden buluyorlar. Almanya'da da öyle: dışarıdan işçiyi getiriyor, organize ediyorlar. Derken eser çıkıyor ortaya. İkincisi, disiplindir. Japon disiplini, alman disiplini. Japonun organizasyon gücü, almanın organizasyon gücü. Bugün, Japonya dediğimiz budur. Almanya dediğimiz budur. Ama bunların yanı sıra, onların olumsuz özellikleri de var. İleride, o olumsuz özellikler, parlak geleceklerini belki de söndürecektir.

Bizim, vaktiyle, organizasyonda en büyük başarıya ulaşmış bir millet olduğumuzun şahidi, tarihtir. Bir Roma'yı sayarlar organizasyonda en büyük ola-

rak, bir de Osmanlı Devleti'ni. Dünya'nın en organize devletiydi Osmanlı Devleti. Bu organizasyonu biz yapıyorduk, dedelerimiz yapıyordu. Organizasyon mükemmeldi, disiplin de mükemmeldi. Kaybettiğimiz bu iki özelliği yeniden kazanmalıyız: disiplin ve organizasyon gücü. Yüzlerce kişi bir arada başıboş duruyor, bir araya gelelim de imkân bulalım, bir iş kuralım diyemiyorlar. Ortaklıklar, kooperatifler başarısızlıkla sonuçlanıyor. Halbuki, dünyada, müslümanlar kadar, bizim kadar, dedelerimiz kadar, ortaklık, bir araya gelip de iş yapma aşkı, kabiliyeti olan başka bir millet mi vardı? Yoktu. Bu özelliği kaybeder etmez tersine döndü her şey. İşte bu kaybettiklerimizi yeniden kazanmamız gerekli. Kim, size disiplinden, organizasyondan, yeni baştan işe koyulmaktan, gayretten, çalışmadan bahsetmezse, bilin ki, o sizi aldatıyor.

Bize, biliyorsunuz, iki anahtar gösterdi bir parti seçimde. İktidar olmak için. Halbuki: kimse kimseye bir araba, bir ev vermez. Ama herkes bir ev ve bir araba sahibi olabilir. Onları değil, onun yolunu göstermeleri gerekirdi. Herkes ne yapmalı ki, evi olsun, arabası olsun. Devletin, partilerin göstereceği yol budur. Yoksa halkı aldatıp sen hiç bir şey yapma; ben iktidara gelir gelmez sana ev, araba vereceğim demek tam aldatmacadır. Artık bu aldatmaca devri kapandı. Yavaş yavaş milletimiz uyanıyor. Bakın, demin dedim, Asya'nın iki devi, I. Cihan Harbi'nde Batı'nın hatası yüzünden dirildi. O dirilişlerini yaşıyorlar kendilerinin. Biz-

se yere serildik. Çünkü: Asya'nın yeni gücü ve deviydik. Ortadoğu'nun ve Asya'nın. Biz en geride kaldık, en öndeyken. Şimdi de bugün döndü dolaştı sıra yine bize geldi. Ortadoğu'da, islâm milletinin kendini bulması, suni sınırları atması, en az 10 milyon km^2, 250 milyon nüfus ve güçlü ekonomi, güçlü devlet politikası sahibi olması, büyük siyasî ve askerî güce kavuşması, bağımsızlığımızı garantilememiz ve böylece çocuklarımızın, torunlarımızın geleceğini, hem maddeten, hem mânen kurtarmamızın sırası geldi. Evet, sadece maddeten değil, mânen de kurtarma garantisi bu noktada bulunuyor.

Bunun için yüz bin genç yetişsin istedim. İstediğim budur, temennim budur; yüz bin şuurlu genç, Ortadoğu'da bu dediğim düzeni geri getirecektir. Biz onlara Diriliş Nesli diyoruz. İşte, bu kurduğumuz parti, bir nevi bunun ocağıdır.

Söz bitmez. Hani Kuran-ı Kerim'de de deniyor: "ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa Allah'ın sözü bitmez". Ama Kuran-ı Kerim biliyorsunuz 6666 âyetten meydana gelen bir kitaptır. Neden? O bitmeyecek sözün özü orada da ondan. Bütün sözler de, müsbet sözler olumlu sözler de o kitaba bağlıdır. O kitaptan çıkmadır. Onun için, ona uyarak, bitmeyen sözümüzü özetleyerek konuşmama son vermek istiyorum.

Buradaki konuşmama son vermek istiyorum. Ama, konuşacağız daha, daha çok konuşacağız. Bi-

liyorsunuz, beş seneden beri sohbetlerimizde konuşuyoruz. Bildirilerimiz var, kitaplarımız var. Daha önce de dergimiz vardı. İlerde de olur. Bir gün, televizyonumuz da olacaktır, günlük gazetemiz de olacaktır. Konuşacağız, ama her konuşmanın bir başı, bir de sonu vardır. Ben de bu konuşmamın sonunu umutla, müjdeyle bağlamak istiyorum.

Evet, hiç bir zulüm devam etmez. Rusya'daki rejimin çökeceğini yazmıştım ben daha önceden. Neden? Gerekçem? Gerekçem zulmün devam etmeyeceğiydi. Orda, yönetim, zulüm esasına dayanıyordu, doğaya aykırıydı, çöktü. Batı kapitalizmi de esasta zulme dayanıyor. Maskeli bir zulüm. Bir gün o da çökecektir. Batı'nın dayandığı bu sistem de çökecektir. Kıyamete kadar, artık, ümit yoktur, islâm ülkeleri dirilmez, islâm dirilmez, müslümanlar dirilmez demek, yanlıştır. Diriliş mukadderdir. Eğer yaşayacaksak, eğer torunlarımız olacaksa, kıyamete kadar mahfuz olan hakikatin bekçisi de olacaktır. O bekçi, bizim milletimizdir, İslâm Milletidir. Hakikatin ve Kur'an'ın bekçisi olan bu millet, mutlaka, bir gün, kendini bulup dirilecek ve Ortadoğu'da anlı şanlı büyük devletini kuracaktır.

Osmanlı Devleti öldü, toprağa gömüldü ama yeniden doğacaktır. Doğacak olanın adı Osmanlı Devleti olmayacaktır şüphesiz. Çünkü: geçmişteki bir oluş, tıpıtıpına aynı olarak tekrar edilmez, taklit edilmez. Yeni şartlarda, bu topraklarda, geçmişte olduğu gibi, anlı şanlı büyük devlet, büyük toplum, büyük millet fışkıracak ve büyük, mutlu bir millet,

torunlar gelecektir. Ecdadımız gibi torunlarımız da gelecektir. Biz, ara , köprü nesiliz. Görevimizi yapalım. Çileyi biz çekelim. Torunlarımız, ufuklara, en yüksek ufuklara sancaklarını diksinler.

Hepinizi kucaklıyorum, hepinizi selâmlıyorum. Geldiniz, dinlediniz, inşaallah, her biriniz, bu neslin bir öncüsü olarak bir yerlere ulaşacaksınız. Göğsünüzü gere gere DİRİLİŞ deyin. Biz utangacız. Başkaları vardır ki, şirrettirler. Yavuz hırsız ev sahibini bastırmıştır. Onlar propagandalarını rahatlıkla yapıyorlar. Cehalet içinde oldukları halde, her tarafa gidip propagandalarını yapıyorlar. Fakat biz halkı acaba rahatsız mı ederiz diye çekiniyoruz. Elbette onu da hesaba katmamız, düşünmemiz lâzım; fakat hakikati söylemek, halkı rahatsız etmek değildir, halka en büyük yardımdır. Bu en köklü bir kardeşliktir. Bu kardeşliği kimseden esirgemeyin. Herkese ulaştırın, bu fikirdir; esas olan, öz olan diriliştir. Hepinizi geleceğin dirilişine, geleceğin Süleymaniye'sinde bir taş olmaya davet ediyorum. Yine görüşmek üzere, Allaha emânet olun.

İÇİNDEKİLER

7 Kutlu Millet Gerçeği

57 Yüce Devlet Gerçeği

91 Millet Toplantısı

135 Batı ve Biz